

338

4

GG

FORTĂREATA

HERNÁDI GYULA

Creînd o lume fantastică localizată într-o Grece fictivă, unde „Societatea pentru renovarea și întreținerea fortărețelor părăsite” organizează jocuri amuzante pentru milionarii plictisiți, Gyula Hernádi (n. 1926) pornește în romanul *Fortăreața* de la realități specifice secolului al XX-lea în care ascensiunea continuă a cursei înarmărilor amenință viitorul întregii omeniri.

GLOBUS

EDITURA UNIVERS

Lei 5,25

1980

HERNÁDI
GYULA

FORTĂREATA

Clubul cărții digitale 2024
Colecția GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECȚIEI DE ION STATE
Grafică: Viorel Popescu. Ilustrația: Maria Dimulescu

GLOBUS

HERNÁDI GYULA
fortăreața

Traducere de
GEORGETA HAJDU-GOICIU

Prefață de
SZÁSZ JÁNOS

AZ ERÖD
HERNÁDI GYULA
© Hernádi Gyula, 1975

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii UNIVERS

EDITURA UNIVERS

București

1980

PARABOLA pseudo-fantastică a lui Gyula Her-nády este, evident, un protest patetic împotriva răz-boiului, împotriva acelor care glorifică și aureo-lează conflagrațiile. Sint nu puține, precum prea bine se știe, acele forțe care își mizează perpetuarea exis-tenței lor pe puterea armelor. Ajunge doar să ne gîn-dim la înverșunata cursă a înarmărilor, a cărei con-tinuă escaladare periclitează securitatea întregii ome-niri. Contrar experienței unanime, după două războaie mondiale, după Hiroșima, se găsește pe mapamond chiar și capete înfierbîntate care teoretizează necesi-tatea conflictelor armate, propunînd în mod aberant războiul ca o soluție a problemelor omenirii con-temporane.

Iată de ce această parbolă antirăzboinică este doar pseudo-fantastică. E adevărat, degeaba vom căuta co-respondentul în realitate al întreprinderii doamnei Nicharchos, societatea pe acțiuni a jocului de-a răz-boiul, așisderea pe acei jucători care se lansează în-tr-o aventură cu moartea, pentru care sint gata să plătească o sumă considerabilă drept taxă de parti-cipare. Și totuși aceste elemente fantastice, împreună cu tot angrenajul militar propice de a produce un război miniatural, se grefează pe realitatea mai com-

plexă a spiritului și practicii unor existente cercuri și forțe agresive, provocatori ai unor binecunoscute războaie, care chiar dacă sînt numite locale, nu diminuează cu nimic pericolul care constă în faptul, că în condițiile situației mondiale prezente, orice conflict armat, cît de local, poate să se transforme într-o conflagrație mondială.

Totuși, doamna Nicharchos nu este un simbol. În figura ei acest spirit se transformă într-o idee mercantilă, idee fantastică, dar virtual posibilă prin puterea de parabolă pe care i-o conferă autorul. Astfel, nici jucătorii de-a războiul nu sînt simple plăsmuri, ci încarnări parabolice ale dezabuzării, ale plictisului modern, ale amatorilor de senzații tari, ale disperării prefabricate, care deschide poște haotice și morbide — fenomene care bîntuie aieva conștiințe contemporane.

Elementul direct realist din roman constituie grupul mercenarilor. Pigmanterarea concretă a biografiei lor implică în lumea romanului capitoarele de groază ale istoriei contemporane, comerțul cu moartea practicat de antreprenori și executori în Africa sau Asia. Cinismul, dezumanizarea, profesionismul pragmatic și totuși fudul de bravadele săvîrșite nu sînt expodate de autor ca simple monstruozități, el surprinde în apariția lor una din marile pericole existențiale — înstrăinarea totală a omului de sine însuși.

Tradiția protestului antirăzboinic este multimilenar în literatura universală. Gyula Hernádi adaugă un capitol nou la această veche și nobilă construcție umanistă, depistînd psihologia belicismului la acest

sfîrșit de veac. Autorul (n. 1926) este dealtfel un talent remarcabil al literaturii ungare contemporane, romancier, nuvelist, dramaturg, eseist pasionat în implicații sociologice, autorul multor scenarii de film transpuse pe ecran de regizorul Miklos Jancso.

SZÁSZ JÁNOS

DE PODUL ce duce la muntele Metarkos se apropie un Porsche 907 bleumarin. Încetinește, apoi se oprește lângă pod, la marginea drumului de beton ce atinge pădurea. În față stau doi bărbați. Cel de la volan se reazemă cu spatele de scaunul îmbrăcat în piele de căprioară. Se întoarce spre vecinul său :

— După munte, cred..., începe el încet.

— Scot harta să ne uităm.

— Nu e nevoie. E o coloană de argint în centrul orașului.

— Nu înțeleg.

— O statuie.

— Ce statuie ?

— Pe aici sînt mulți crescători de cai, ei au făcut-o, pentru cai.

— Zău ? Ai mai fost pe aici ?

— Nu mai repet. Ți-am povestit aseară.

— Nu-mi amintesc, eram beat.

— N-ai pierdut nimic. Îmi știi numele ?

— Nu.

— Totuși, te-ai așezat lângă mine.

— De ce nu m-aș fi așezat ? Conduci bine.

— Aș putea să te omor.

— Sînt mai puternic decît tine.
 — Ai pistol ?
 — Da. Trei.
 — Eu patru.
 — Prea multe.
 — De ce, tu cum te foloseşti de al treilea ?
 — Nicicum, simultan mă ocup doar de două.
 — Ce tip ?
 — Două *Walther* şi un *browning*. Tu îmi ştii numele ?
 — Eşti Franz Kolhaus. Dealtfel, cînd ne-am recomandat erai încă treaz.
 — Aş putea şi eu să-ţi ghicesc numele.
 — Cum ?
 — Aş putea să citez dintr-o anumită carte, răspunse Kolhaus.
 — Citează.
 — Niciodată nu poţi fi absolut sigur dacă ai în faţă un duşman sau doar un refugiat care s-a întors să-şi ia peria de dinţi sau ceva asemănător. Toate acestea nu le putem şti, de aceea, în orice caz, îl lichidăm pur şi simplu.
 — Ai o memorie bună.
 — Mai e ceva, dacă te interesează, zice Kolhaus.
 — Spune.
 — Interogăm un oarecare. Dacă vrem să-i luăm cuiva un interogatoriu, trebuie să-l batem, altfel nu ne spune nimic esenţial. Iar după ce ne-a spus, atunci — întrucît e un răsculat, iar răsculatul este o fiinţă dinafara legii — îl omorîm. Asta este ceva cu totul natural. În împrejurări normale nu luăm pri-

zonieri, dar dacă se întîmplă totuşi, atunci îi mutilăm. Începem cu piciorul drept, continuăm apoi cu stîngul.

— Deci n-ai fost chiar atît de beat ?
 — Aşa se pare.
 — Ştii şi că după muntele ăsta este Kortenă ?

— Ştii, răspunde Kolhaus.
 — Şi ai conspirat ca să-mi demonstrezi mie cît eşti tu de util ?

— Poate.
 — Dacă-mi ştii numele, ai putea să mai ştii şi că eu cunosc pe toată lumea.

— Pe toată lumea ? întrebă Kolhaus.
 — În comandoul 43 au fost doi americani, Kower şi Ziegler.

— Eşti chiar atît de informat ?
 — Ciombe, cînd şi-a numit comandantul, s-a sfătuit cu mine.

— Tu m-ai propus ? întreabă Kolhaus.
 — Da.
 — De ce ?

— Mi-a plăcut afacerea voastră cu filmatul.
 — Care din ele ?
 — Au fost mai multe ?

— Am filmat destul de mult, răspunde Kolhaus.

— Cea în care aţi împuşcat prizonierul chiar în faţa obiectivului.

— Eu n-am fost acolo atunci, răspunde Kolhaus.

— Nu fă pe modestul.
 — Zău, chiar în ziua aceea a trebuit să plec la Sala.

— Atunci cine a făcut-o ?
— Nu știu. Când au început să scrie despre asta, am încercat să reconstitui, dar nimeni n-a vrut să-mi spună nimic. Știu cum lucrează Jakoro, e regizor bun, poate i-o fi zis cuiva acolo : „Hei, auziți, e aici un om pe care vor să-l împuște, puneți-l puțin mai la stînga, e mai mult soare“. Așa s-o fi întîmplat.

— Am crezut că ești și tu implicat.
— Au fost atacuri împotriva mea, eram comandantul. Dar am avut și eu destule aventuri cu filmatul.

— Ce ai făcut ?
— Când am intrat într-un sat, i-am căutat pe șeful tribului și pe cea mai frumoasă dintre nevestele lui și i-am pus să-i joace pe Napoleon și Iosefina. I-am acoperit cu mantii, le-am așezat pe cap coroane, am adunat toți oamenii în piață, Iosefina, în văzul tuturor l-a dezbrăcat complet pe Napoleon, apoi l-a biciuit. Am filmat totul, am făcut fotografii pe care le-am agățat de un stîlp în piață, spunîndu-le că cine îndrăznește să le scoată, moare. Când am revenit, în fiecare sat am găsit un șef de trib nou. I-am întrebat unde sînt Napoleonii, ne-au răspuns că nu știu. Fotografiile au rămas acolo, pe stîlpi...

— Spiritual. Evident, se ascunseseră.
— Nu, au fost omoriți, spune Kolhaus.
— De unde știi ?
— Am examinat fotografiile, aveau capetele străpunse.
— În fotografii ?
— Da.

— I-ați găsit ?
— Destul de greu, dar pînă la urmă devenisem foarte curios ; am bătut cîțiva copii, ne-au spus că femeia și șeful de trib au fost executați în fața fotografiilor, le-au străpuns capul. Din pielea lor au făcut bice cu care, de atunci, bărbații își biciuiesc femeile. De două ori pe săptămînă sînt bătute pe rînd, toate. Șeful tribului începe, ceilalți continuă, ierarhic. O să vezi, peste zece ani vor începe să divinizeze treaba asta. Le-am creat o mitologie. Savanții vor explica frumos de ce și cum, iar eu voi crăpa de rîs.

— Sau vei dezlega enigma.
— Chiar, ideea nu-i rea. Doar datele trebuie puțin aduse înapoi. Să zicem 1875, spune Kolhaus zîbind.

— Atunci încă nu exista fotografia.
— Ba da ! Timpul de expunere era ceva mai mare, în schimb era considerată o minune.

— Știi că și păsările au o mitologie ?
— Nu te prosti !
— Zău. La Johannesburg am auzit. M-am dus la fața locului, am făcut cercetări. Nimeni nu vrea să creadă, tot timpul port cu mine reportajul. Poftim, e aici. Ți-l citesc, vrei ?

— Citește.
— Titlul e „Psihologie“. Ești atent ?
— Dă-i drumul, rîse Kolhaus.
— De paști, la F., a fost inaugurată autostrada din Dorkrad, cea mai modernă din Uniunea Sud-Africană, ba chiar de pe între-

gul continent. Șeful guvernului i-a decorat pe constructori apoi, urcându-se în mașină, a parcurs distanța de 2 kilometri a drumului de lângă coastă în două ore. Pe banda lată ce marginea șoseaua, rezervată pietonilor, cetățenii sărbătoreau, ovaționau, acopereau cu flori mașina și pe primul ministru. Dinspre mare adia ușor briza, mișcând panglicile din părul fetelor, sutanele preoților de la țară. Serbarea s-a terminat, banda rezervată pietonilor a rămas pustie. Automobilele treceau ca niște bolizi printre stâlpii indicatori din material plastic, aliniați pe ambele laturi ale autostrăzii.

În zorii zilei de 23 august, în preajma kilometrului 63, în iarba de lângă trecerea pietonilor, s-a găsit un automobil răsturnat. Mașina era în întregime zdrobită, cei patru pasageri — morți. Ancheta a ajuns la un punct mort, organele poliției au încheiat procesul verbal cu mențiunea că accidentul s-ar fi datorat unei inexplicabile pierderi a cunoștinței celui de la volan. În zorii zilei următoare au fost găsite două mașini zdrobite, la 400 de metri de kilometrul 63, respectiv la 35 de metri de marginea șoselei. Doar un singur pasager, o fată tânără mai era în viață. Zicea că n-a simțit nimic, că într-o fracțiune de secundă a încetat totul, în preajma, înăuntrul ei, și și-a revenit abia în patul de la spital.

Poliția a examinat locul accidentului, constatând că ambele mașini s-au invîrțit întâi în jurul propriei lor axe, au fost catapultate, au recăzut apoi pe beton, patinînd probabil pe

uleiul scurs de la alte automobile, cu toate că în zonă s-au găsit foarte puține urme de ulei.

La 25 august, patrula a găsit din nou, pe lângă kilometrul 63, o mașină răsturnată, sfărîmată. Doi dintre pasagerii ei nu mai aveau nevoie de ajutor.

Acum s-au apucat mai serios de cercetări. Au parcurs porțiunea critică, examinînd fiecare metru pătrat. Au băgat de seamă că pe asfalt, pe alocuri, erau împrăștiate scoici goale, sfărîmate. Roțile mașinilor accidentate au fost trimise spre cercetare la laborator; specialiștii au constatat categoric că pe cauciucuri sînt urme de scoici fărîmițate, mașinile patinînd pe aceste scoici. La cele două capete ale porțiunii primejdioase s-au pus tabele indicatoare: „Viteză redusă“, la fața locului au lăsat un detectiv tînăr să observe cine pune scoici pe șosea. Bănuiți erau copiii. După-amiază nu s-a petrecut nimic. Noaptea, culcat în iarbă, detectivul pindea. Dinspre mare se auzeau neobișnuit de puternice strigăte de păsări, conuri largi de lumină se apropiau de el din farurile mașinilor care se depărtau apoi cu viteză.

Brusc, dinspre șosea s-a auzit o plesnitură puternică. Încet și prudent, detectivul s-a tîrît în direcția sunetului, s-a întins din nou la marginea șoselei, ascultînd. Se auzeau, din ce în ce mai tare, plesnituri, filfiit de aripi, strigăte de pescăruși, apoi din nou filfiit de aripi. Detectivul s-a tîrît încet pînă la marginea șoselei. Asfaltul era plin de cochilii goale de

scoici, strălucitoare. A rupt câteva crengi, măturînd din drum rămășițele alunecoase. Dimineața a sosit ofițerul de serviciu : detectivul i-a relatat observațiile sale nocturne. „Domnule inspector, cochiliile sînt aduse de pescăruși. Le aduc în cioc, le dau drumul de sus pe beton, cochiliile se sparg, ei înghit carnea din ele, restul rămîne aici. Și-au dat seama că fișia aceasta e cea mai apropiată de mare, este drumul cel mai scurt. Azi-noapte deja erau multe cochilii, miine vor fi și mai multe.“ „N-aș fi crezut că pescărușul e o pasăre inteligentă“, spuse ofițerul. „Toate animalele sînt inteligente!“ „Dar chiar în asemenea măsură!“ „Drumul este alb, se vede de departe.“ „Chiar și atunci!“ „Ar trebui luate măsuri.“ „Da, voi raporta“, a zis ofițerul.

Au fost chemați la fața locului specialiști, oameni ce se ocupau de psihologia animală. A treia zi a sosit, la kilometrul 63 un tînar elegant, cu fața serioasă, însoțit de doi muncitori. Tînarul și-a scos haina, a luat din servietă o cretă lungă, albă, a îngenucheat pe șosea și, încet, măsurînd, a desenat în jurul său un pescăruș enorm, de 10 metri. Aripile păsării ajungeau pînă la iarbă. Primul pescăruș l-a desenat la km 63, restul de douăzeci și patru i-a presărat de-a lungul zonei primejdioase pe lîngă țarm. Cei doi muncitori au turnat în găleți praf de vopsea albă, au dizolvat-o, apoi au trasat cu pensula o dungă lată, albă, pe conturul cretei. Seara, desenele au început să strălucească, păsările fosforescente se zăreau de departe. Timp de o săptămînă, totul

a decurs normal, mașinile nu mai patinau, pescărușii nu s-au mai arătat.

Pe 10 septembrie noaptea, ajungînd în preajma renumitelor păsări fosforescente, avocatul Konden a micșorat viteza. Mergea încet. La primul desen mașina s-a hurducat puternic. Konden a oprit, și-a luat lanterna, s-a întors la desen. Între aripile fosforescente, strînși unii într-alții, pescăruși morți zăceau de-a curmezișul șoselei. Konden s-a speriat, a alergat înapoi la mașină, a pornit mai departe. Mașina s-a răsucit, s-a hurducat peste fiecare din cele douăzeci și patru de păsări luminoase. A doua zi au sosit muncitorii de la întreținere, au adunat sutele de păsări moarte, le-au îngropat pe țărmul mării. Toată noaptea de 11 septembrie, poliția a ținut sub observație zona din jurul kilometrului 63. Nu s-a auzit nimic, nu s-a întîmplat nimic. Pe 12 septembrie, pescărușii fosforescenți au fost îndepărtați, șoseaua a fost spălată.

De atunci, pe autostrada din Dorkrad n-au mai fost obstacole în calea circulației, nu se mai văd pe-acolo pescăruși : totuși, la kilometrul 63, automobilisții părăsesc autostrada și preferă să parcurgă cei 2 kilometri de drum pe țărm, mergînd prin podișul bolovănos, plin de iarbă, și reintră pe asfalt doar cînd ajung la mobile. Ce părere ai, asta e povestea....

— Tîmpenii, sînt niște mincinoși, zise Kolhaus.

— Nu-i adevărat. Am stat de vorbă cu oameni care au văzut.

— Și cît le-ai plătit ?

- Tu chiar nu crezi ?
- Nu. Păsările zboară, pe urmă ori se prăbușesc, ori nu. Poate s-au lovit de un avion.
- Toate ziarele vorbeau de asta.
- Vrei acum să-ți explic tocmai ție ce înseamnă dacă ziarele sînt pline de o istorie oarecare ?
- Dar de ce nu crezi ?
- Am douăzeci de asemenea istorioare, dar încă nu m-am gândit să le cred, zise Kolhaus zîmbind.
- O asemenea istorie nu ai.
- N-am vrut să mă apuc de povestit, dar cu îngîmfarea asta a ta, mă silești. Port și eu la mine reportaje, pot să-ți citesc unul, dacă vrei.

— Nu te mai prosti, chiar ai ?

Kolhaus ridică servieta de lîngă scaun, scoate din ea o mapă, răsfoiește niște tăieturi din ziare, alege una, începe să citească : „Numele arhipelagului Midon, aproape pierdut în marea de apă a Pacificului, apare rar în presă. În timpul celui de-al doilea război mondial, în preajma arhipelagului s-a dat o mare bătălie navală, între flota americană și cea japoneză, luptă din care prima a ieșit substanțial împrăștiată. Ultima oară am avut ocazia să citim despre Midon în ziua cînd cabina spațială a lui Gordon Cooper a amerizat în apropierea arhipelagului. Însă el își datorează faima și altor împrejurări. Începînd din 1945, marina militară americană și-a creat în această regiune o puternică bază militară. De cîțiva ani, existența acestei baze, construită cu mari

investiții, a devenit deosebit de problematică. Ce o amenință ? În mod excepțional, nu protestul elementar al indigenilor, deoarece insulele Midon erau inițial nelocuite, în afara soldaților americani nici azi nu se află pe aici nimeni. De astă dată, marina militară americană a dat de bucluc datorită păsărilor. Spre ghinionul americanilor, de cine știe cîte secole, o specie de albatroși și-a ales ca bază aceleași insule aride, și acești „băștinași“ au ajuns ca, în ciuda blîndeții lor, să pericliteze serios baza. Numărul lor e evaluat la circa treizeci de mii și nu o dată au paralizat traficul aeroporturilor. Își clădesc cuiburile în hangare, în magaziile de muniții, deasupra containerelor cu petrol, ba chiar și pe tunurile antiaeriene. Pentru albatroși, decolarea și aterizarea avioanelor constituie un eveniment senzațional de primă mîna, în cinstea căruia își iau zborul în stoluri, spre cer. Asta însă, mai cu seamă în cazul avioanelor cu reacție, înseamnă o serioasă primejdie, care pînă acum a fost cauza mai multor nenorociri.

La început, comandamentul, a experimentat sperietorile. Soldații plictisiți și plini de imaginație, au fabricat asemenea momii, încît la vederea lor pînă și Frankenstein ar fi murit de spaimă. La albatroși în schimb rezultatul a fost cu atît mai dezolant. Se adunau entuziasmați în jurul momiilor, iar cînd au constatat că paiele și textilele din alcătuirea lor pot fi folosite, le-au devastat pentru cuiburi.

Ofensiva a doua, constînd din arderea cauciucului, a rămas de asemenea, ineficace. În

timp ce oamenilor li se făcea rău din cauza duhoriilor insuportabile, albatroșii se odihneau liniștiți în cuiburi. Cele cinci minute de foc continuu, general, simultan al tuturor armelor din bază a avut un singur efect (întrucât albatroșii sînt niște ființe foarte curioase) : năvala tuturor păsărilor din insulele învecinate, venite la fața locului.

Difuzarea prin megafoane a sunetelor aparținînd tuturor speciilor de animale și păsări a avut un efect asemănător, albatroșii savurînd vizibil larva infernală. Înaltul comandament a decis atunci mutarea forțată. Șase mii de albatroși au fost transportați cu avionul, în colivii, parte în insulele Aleut, aflate la patru mii de kilometri depărtare, parte în Filipine, la zece mii de kilometri. Păsările, care aveau inele de recunoaștere la picioare, au început însă să se reîntoarcă peste o săptămînă, iar după două luni au sosit și deportații din Filipine, ba și-au mai adus și tovarăși noi. Pînă la urmă s-a pronunțat și ordinul necrutător : albatroșii trebuiesc exterminați. Cu greu au putut fi convinși soldații ca, înarmați cu mari drugi de fier, să omoare păsările ce se odihneau liniștite în cuiburi. Iar albatroșii, de parcă ar fi priceput în sfîrșit primejdia ce-i păștea, acum nu mai coborau, ci planau mereu deasupra insulei, periclitînd astfel și mai mult traficul aerian. Ce spui de povestirea mea ?

— Nu mi se pare atît de palpitantă ca a mea.

— Nu ți-am spus încă sfîrșitul, zise Kolhaus.

— Care e sfîrșitul ?

— Neputînd lucra, americanii au fost siliți să lichideze baza. Au transportat totul, în timp ce păsările planau deasupra insulei. Baza nouă au construit-o la cinci mii de kilometri. Peste șase luni, călătorind pe mare în apropierea arhipelagului Midon, un maior curios să afle ce s-a întîmplat cu păsările, a debarcat. N-a găsit nici urmă de pasăre pe insulă. Totul era pus-tiit, nici cuiburile nu și le lăsaseră. Albatroșii au stat doar pînă ce au izgonit soldații și aparatele lor. Nimeni nu știe încotro s-au dus.

— Da, e interesant. După părerea ta, de ce au făcut-o ?

— Întîmplarea. S-au plictisit să tot planeze, răspunde Kolhaus.

— Nu poate fi întîmplarea.

— Nu mă interesează păsările, am destule necazuri cu oamenii.

— Atunci de ce porți astea la tine ?

— Am decupat tot felul de tîmpenii. Începînd cu englezul mort care și-a revenit în coșciug și a început să cînte, pînă la amiralul francez care după război s-a dus la carmelite să se călugărească, drept penitență. Colecționez tîmpenii. Și chestia asta cu păsările e o tîmpenie, de asta o păstrez. Probabil nici nu e adevărată. Ei, am avut o conversație plăcută aici, în fața podului, nu crezi că ar trebui să pornim ? Nu ajungem nici pînă diseară.

— E aproape.

— Ai vorbit deja cu femeia ? întrebă Kolhaus.

— Sigur că da, încă de la Atena.
 — E bine tipa ?
 — Puțin cam bătrână, în jur de cincizeci, dar se ține bine.
 — Ați vorbit despre bani ?
 — Mai ales.
 — Și care e situația ? întrebă Kolhaus.
 — Depinde câți ani de serviciu poate dovedi fiecare.
 — Se include totul ?
 — Ce înțelegi prin „tot“ ? Se include ceea ce a fost după război.
 — Eu de pildă am stat doi ani în Riad, ca instructor.
 — Știu.
 — De unde naiba ?
 — Eu am fost însărcinat cu organizarea, toate hîrțile candidaților sînt la mine. Acum, că ne-am împrietenit, pot să-ți spun, un detectiv particular, din Cairo scria despre tine că ai dus, din Congo la Riad, capete preparate, că ai făcut din ele lămpi și atîrnau acolo, la tine în cameră.
 — Timpenie, eu n-am preparat nici un fel de capete. Ziariștii făceau pe nebunii acolo, în jurul nostru, și locotenentul Moles a curățat și a spălat capetele cîtorva morți, după ce insectele și viermii le roseseră, dar nu e adevărat că le-a preparat. Bineînțeles, pentru ziariști era un spectacol nostim, l-au și fotografiat între timp pe Moles. Dar n-au făcut fotografiile pentru că pe Moles l-ar fi interesat capetele, nu-l interesau deloc, ziariștii voiau să ia cîte unul

ca amintire. Locotenentul nu le-a preparat, le-a înmuiat doar în apă cu săpun și le-a curățat. Asta a fost tot. Cînd au revenit laopotă, au adus capetele trase în țeapă, glumeau, rîdeau. Un ziarist a venit la mine : „Poftim, căpitane Kolhaus, ți-am adus și dumitale unul !“ Cu asta mi l-a întins, eu l-am pus pe un suport de flori și acolo l-am lăsat. Mai tîrziu, Moles l-a ambalat în pătura albastră și mi l-a pus în ladă. L-am lăsat acolo, nu l-am luat acasă. Vor să-mi pună în spinare toate timpeniile, căcăcioșii ăștia.

— N-are importanță. Tipul nu știa de ce i se cere raportul. Dacă nu afla nimic rău despre tine, nu era detectiv bun. Credea că ce a aflat e rău. Nu știa că te cunosc încă din Congo, că îți voi fi comandant și că în ochii mei asta va trece drept laudă.

— Cum o cheamă pe femeie ? întrebă Kolhaus.

— Mrs. Nicharchos. Pentru mine, Edit.

— Grecoaică ?

— Grecoaică. Totul a pornit de la ideea ei. E deșteaptă.

— Dar banii ?

— Ai citit „Mercenarul modern“ ?

— Toată lumea l-a citit.

— Atunci ți-amintești tabelul referitor la salarii. Orizontal — anii de serviciu, vertical — gradele în acești ani.

— Nu-mi mai amintesc, cîte grade sînt ?

— Cinci. Soldat, fruntaș, sergent, căpitane, comandant. În mod excepțional există și colonel de divizie, dar asta presupune o țară mare.

— Comandantul răspunde de tot.
— Are salariu în înțelegere cu beneficiarul.
Tu câți ani de serviciu ai ?

— Douăzeci și trei. Îndată după septembrie 1945 am intrat în Legiune, de atunci muncesc neîntrerupt. Dacă-mi amintesc bine, contează și gradul, așa scrie în cartea ta, nu ?

— Contează, dar n-are prea multă importanță. Nu vreau să te jignesc, dar într-un alt stat poți deveni general în câteva clipe...

— N-am profitat de asta : am rămas căpitan, ca și în Congo. Acolo mi-am obținut gradul, zise Kolhaus.

— Vezi, asta-i mișto. Deci ai douăzeci și trei de ani de serviciu. Te numesc căpitan, cu 3000 de dolari pe lună. Ți-ajunge ?

— Nici în Congo n-am avut mai mult, deși munca a fost mai grea.

— Să nu crezi. Și aici va fi destul de greu. Doar în aparență e mai ușor.

— Cum ai cunoscut-o pe tipă ? întrebă Kolhaus.

— Eram acasă, la Karlstein, voiam să mă odihnesc puțin : mi-a scris că vrea să vorbească cu mine, să vin aici. Ne-am întâlnit la Atena.

— E de acord cu tarifele tale ?

— Are bani. Îi investește în chestia asta pe care a scornit-o acum. Ea e directoarea.

— Tu câți primești ?

— Eu voi fi comandantul.

— Cât ?

— Ești curios. Cine te-a învățat ?

— Dacă nu vrei, nu-mi spui.

— Opt mii.

— Frumos, zise Kolhaus.

— Dar pentru banii ăștia trebuie să mă ocup și de „tratamentul“ cucoanei.

— Și ce ? Dacă obosești, o împărțim.

— În regulă, căpitane Kolhaus, cu toate că povestea ta cu păsările e un rahat.

— Eu cred că pînă și timpenia asta cu albatroșii mei e mai reușită decît chestia cu pescărușii tăi sentimentali. Dar dacă mă enervezi, îți spun alta mai bună.

— Să auzim.

— N-ar trebui să pornim, întrebă Kolhaus.

— Ți-am spus că e aproape. Există un drum bun, prin pădure, cînșpe minute numai, vom întreba de el în oraș. Edit ne așteaptă la patru, am ajuns mai repede.

— Ce politicos ești !

— Cu femeile, întotdeauna.

— Am auzit de aventurile tale din Congo.

— Acolo era altceva, eram învingători, trebuiau înfricoșați. Am învățat multe de la colonelul Trinquier ; el spunea în Alger : „O sută de călăi, și țin sub teroare Parisul ! Din partea mea puteți spune că sînt fascist, dar poporul trebuie învățat minte, să poată fi condus mai ușor. Dealtfel, scopul războiului modern e cucerirea populației, iar pentru asta, teroarea e cea mai bună armă !“ Hai, spune odată povestea aia.

— De ce te interesează atît păsările ? întrebă Kolhaus.

— Ai să rîzi : fiindcă în vis sînt des pasăre.

— Ei și ?

— Nimic. Sînt pasăre. Habar n-am ce specie, dar am aripi și plisc. Mîini n-am. Însă cînd îl am puternic, pot prinde orice cu el. Pot chiar să și scriu.

— Cum ?

— Sînt mari întinderi de nămol uscat ; pornesc de la margine, mă aplec și scriu pe ele.

— Și ce obișnuiești să scrii ? întrebă Kolhaus.

— De toate. Scrisori, acasă la mama, la vecini. Cîtece din copilărie...

— Și ce simți ?

— Nimic. Ce simt și acum. Dar spune odată povestea aia...

— E despre vulturi, zise Kolhaus zîbind.

— Foarte bine. Zii...

— În India, un tînăr biochimist a observat că aceste păsări știu cine și cînd va muri. Știu și în deșert, cînd cineva se rătăcește și moare, știu și în oraș. A observat că și atunci cînd un condamnat la moarte, tînăr, sănătos, era dus la marginea orașului, vulturii planau deja deasupra plutonului de execuție, știau că nenorocitul va muri curînd. Întrucît savantul a moștenit niște bani, s-a decis să dezlege enigma. A înființat o fermă, a cumpărat vreo două sute de vulturi și a început experiențele. A descoperit că în creierul dihăniilor se găsesc unele substanțe chimice sintetizabile care, dintr-un motiv încă nelămurit, semnaleză data morții. A făcut experiențe timp de zece ani, a extras din creierul vulturilor substanța activă, a introdus-o într-un mic aparat înzestrat cu indicatoare și cadran și a început să-și verifice

ipotezele. Aparatul marca, într-adevăr, momentul decesului. Omul nostru ieșea în oraș, se oprea lingă cîte un necunoscut, scotea cutiuța și uitîndu-se pe cadran, afla data morții respectivului. În mai multe rînduri urmărea concret confirmările, făcea cunoștință cu necunoscutul, îl observa, îi spunea cînd va muri. La început a fost luat în deridere ; mai apoi, cînd surveniră decese prezise, îngroziți, au apelat la medici și la autorități. L-au internat într-un ospiciu. Și acolo au făcut haz pe socoteala lui, pînă cînd, folosindu-se de aparat, i-a prorocit medicului șef că va muri peste șase luni, exact pe 8 august. Medicul a murit într-adevăr pe 8 august, iar pe el l-au azvîrlit din ospiciu. A trăit în liniște un timp, apoi brusc a început să prevestească că lumea se va sfîrși în anul... Întrebat de unde știe, a explicat că aparatul său nu arată nici o dată de deces următoare acestui an, că, atît copiii mici cît și cei vîrstnici, toți vor muri cel mai tîrziu la 3 iunie anul x. Atît a tot prorocit nenorocirea, că la o întrunire i-au călcat în picioare aparatul și l-au omorît în bătaie.

— De unde îl cunoștea ?

— În '53 am fost în Pakistan, apoi am trecut prin Delhi, acolo ne-am cunoscut și ne-am și împrietenit.

— Ai văzut aparatul ?

— Era ca un ceasornic patrat, răspunse Kolhaus.

— Și chiar putea să spună...

— Nu știu.

— Ție ți-a spus ?

— Nu.

— De ce ?

— Zicea că nu le spune celor pe care îi iubeste. Dealtfel, dacă e adevărat că în 1980 e sfârșitul lumii, atunci nu prea mai sînt multe probleme. Mai avem maximum 11 ani.

— Prostii !

— Ai un fel de a gîndi ciudat, Wagner ; dacă crezi în pescăruși, de ce să nu crezi și în vulturi ?

— Ai dreptate. Cred și în vulturi.

— N-ar trebui să pornim ? întrebă Kolhaus.

— Ba da, putem pleca. E două. În centru vom întreba de drumul cel scurt.

Wagner porni mașina și în 8 secunde ajunse la o sută de kilometri pe oră. Podul se înclină iar satele ce se înălțau din coasta muntelui păreau a fi scindurile albe ale unui gard mobil.

Kortena are forma unui pătrat perfect. E mărginită de un zid scund de piatră, soarele strivește de versantul muntelui umbra caselor cu acoperișurile plate.

Ajung în oraș, Wagner frînă, mașina plutind leneșă pe străzile înguste. În colțul pieții sau oprit. În centrul ei, între două stînci, sculptate în formă de cai, se află un stîlp argintiu înalt de cinci metri, de vîrfurile cărora atîrnă un coșuleț cu o zăbală și un pinten de argint sudate.

Wagner a oprit motorul, așteaptă ca trecătorul cel mai apropiat să ajungă în dreptul lor. E o femeie. O strigă, îi vorbește grecește cu un accent pronunțat :

— Doamnă, nu vă supărați că vă rețin, fiți amabilă, spuneți-ne cum ajungem la linia Metaxas ? Am vrea să trecem prin pădure.

Tînăra femeie se oprește, zîmbește, apoi, dezolată, cu brațele desfăcute, așteaptă pînă ce doi tineri au ajuns în dreptul mașinii :

— Domnii aceștia caută linia Metaxas, le spune, arătînd spre automobil.

Unul din tineri se apropie și se aplecă mult peste Kolhaus :

— Întrebați de linia Metaxas ? Degeaba mergeți acolo, totul s-a dus de ripă. S-a închis și hotelul și restaurantul. E pustiu peste tot.

— Chiar și așa, vă rog, răspunse Wagner. Tînărul ridică din umeri, apoi începu să explice :

— Sînt două drumuri.

— Am dori să mergem pe cel din pădure, zise Wagner.

— Atunci mergeți înainte, la a treia intersecție luați-o la stînga, acolo întrebați de spitalul municipal. Prin dosul spitalului trece drumul ce iese din oraș. Pe acest drum o luați drept înainte și cînd ajungeți în munți, veți găsi deja tabele indicatoare. Dar dacă nu le găsiți, puteți întreba pe oricine, aici toți știu unde e linia Metaxas.

— Vă mulțumesc, îi zîmbi Wagner și ridică la timp, în semn de salut, mîna îmbrăcată în mînușă albă. Tînărul se înclină respectuos, apoi porni în urma tovarășului său care se îndepărtase. Wagner se întoarse spre Kolhaus :

— Nu bem ceva ? Țsta nu pare a fi chiar un restaurant prost.

— Putem să stăm.

Coborîră din mașină, Wagner scoase cheia de contact, încuie portierele și porniră amîndoi spre podiumul montat lîngă stilpul de argint. În fața lui se afla un bufet ambulant, în umbra lui — doi chelneri.

Wagner și Kolhaus se așeză pe scaunele de răchită, comandă whisky, sorb pe îndelete băutura frapată.

— Cum îți imaginezi instruirea? întrebă Kolhaus.

— Cei pe care i-am adus aici sînt destul de experimentați.

— Cîți vom fi?

— Patruzeci.

— Numai?

— Mai tîrziu vom ridica efectivul la optzeci.

— Cîți vom lua parte la o partidă?

— Aproximativ treizeci.

— Care e ziua de odihnă?

— La început va fi destul de mult de lucru. Zece vor fi trecuți în rezervă, restul vor fi afară. Apoi schimbăm.

— Cum voi fi eu căpitan, dacă sîntem atît de puțini?

— Lasă asta în seama mea.

— De ce nu se poate angaja chiar de acum efectivul dublu?

— Cucoana vrea mai întîi să experimenteze.

— Nu merită să faci experimente cu efectivul. Într-un serviciu obositor, oamenii devin irascibili, nu-și pot îndeplini sarcinile...

— Poate că ea urmărește tocmai asta.

— De ce ar urmări așa ceva? întrebă Kolhaus.

— Pentru că patronul nu e niciodată de partea angajatului, pentru ăștia clienții sînt totul.

— Deși e o nebunie să te joci cu armata.

— Nu sîntem o armată, sîntem angajați civili. Aici nu e Congo.

— Dar avem arme, zise Kolhaus.

— Și ce folos? Știi de ce forță armată dispune Grecia?

— Nu știu.

— Să-ți spun eu, eu știu, am învățat. Efectivul total al puterii armate: o sută șazeci de mii de oameni în următoarea alcătuire: forțe terestre o sută optsprezece mii, aeriene douăzeci și patru de mii, maritime optsprezece mii. Aici, în zona nordică a frontierei staționează opt divizii terestre. Știi cîți oameni sînt în opt divizii?

— Optzeci de mii.

— Sau o sută. Oricum, nu e rentabil să te războiești cu ei.

— Nu, la asta nu m-am gîndit nici eu. Dacă tipa e împotriva noastră, e și o altă soluție; pur și simplu o părăsim, plecăm, zise Kolhaus.

— Bine, pleci. Și unde mai primești atîta bănet?

— Nicăieri.

— Păi vezi? Haide, pornim.

Au plătit și acum se îndreaptă spre mașină. Urcă, se așeză comod, Wagner pornește motorul. Conduce încet, ajunge în fața spitalului municipal. Pe acoperișul plat al clădirii înalte

cu 7 etaje, doi cîini de marmură stau față în față, gurile lor deschise sînt hornuri din care iese fum. Ocolesc clădirea, găsesc drumul ce duce afară din oraș, trec prin poarta mare, săpată în zid. Wagner accelerează, se îndreaptă cu viteză mare spre pădurea ce mărginește orașul. Brusc, dintr-o cărare lăturalnică apare în fața mașinii ce gonește nebunește un escavator uriaș. Wagner frînează disperat, dar nu mai poate împiedica ciocnirea. Porsche-ul se izbește cu o putere fantastică de trupul de oțel din fața sa, zgomotul ciocnirii înăbușă orice alt sunet. Mașina se rotește de două ori în jurul propriei sale axe apoi, în zbor amplu, se prăbușește în șanț. Intact, escavatorul se răsucesce puțin într-o parte, conducătorul său sare din scaunul înalt din cabină, aleargă spre șanț.

Din mașina făcută zob se prelinge sînge pe iarbă. Caroseria contorsionată îi strînge în ea pe cei doi. Conducătorul escavatorului încearcă să-i elibereze : zadarnic. Se ridică, pornește, aleargă spre spital. Dinspre oraș vin mașini, bicicliști și țărani curioși care se adună în jurul epavei. Îi eliberează pe cei doi morți din strîsoarea metalică și-i culcă pe marginea șanțului. Sosește salvarea, poliția. Medicul constată decesul ambelor victime, apoi pleacă. Un ofițer tînăr se apropie de cadavre, ridică cearșaful, privește chipurile zdrobite, însingerate, le acoperă iar. Vine lîngă conducătorul escavatorului, lîngă care se află deja un polițist înarmat.

— Îți amintești ceva ? îl întreabă.

— Nimic, domnule. Veneau cu viteză foarte mare. Eu aveam întîietate, vă rog.

— Unde lucrezi ?

— Aici, la linia Metaxas.

Ofițerul începe să ridă.

— Iarăși lucrezi aici ?

— Sînt pentru primă oară aici, domnule.

— Deci nu dumneata ai zădărnicit întreprinderea din anul trecut ?

— Eu sînt un simplu muncitor, vă rog.

— Am glumit. Știi că hotelul și restaurantul au fost închise..

— Acum nu construim hoteluri.

— Știu ce construîți. Nu mă interesează.

— Vă rog, eu nu sînt vinovat.

— Vom vedea.

Dinspre munți se aude un huruit puternic, toată lumea privește spre cer. Deasupra locului accidentului sosește un helicopter ; se oprește, apoi coboară lin pe cîmpul ce mărginește șanțul. Ofițerul pornește spre helicopter, întorcînd spatele șoferului, martorilor. Aparatul aterizează pe iarbă, rotația elicei încetinește, motorul mai huruie un timp, apoi se oprește. Ușa de plastic transparent se deschide, în cadrul ei apare o femeie înaltă, slabă ; coboară scara cu pași repezi. Punînd piciorul pe iarbă, se adresează ofițerului :

— Fiți amabil, vă rog, îndepărtați oamenii. Tînărul îi sărută mîna, apoi face semn oamenilor săi să îndepărteze curioșii.

— Dispuneți de mine, doamnă Nicharchos, spune politicoș, privind din nou spre femeie.

— Ambele victime au fost angajați de-ai noștri.

— Înțeleg.

— Îi așteptam azi, sint ingineri hotarnici din R.F.G., John Wagner și Franz Kolhaus.

— Ce doriți să fac, doamnă ?

— Formalitățile referitoare la cadavre le-am rezolvat deja telefonic cu domnul Ruferios.

— Bine, doamnă.

— Doresc să mă ocup personal de transportarea lor în țară.

— Nu e nici o problemă. Bineînțeles, am nevoie de ordin scris.

— Îl veți avea mâine dimineață. Acum vă rog să nu mă împiedicați să-i iau de aici imediat.

— Dacă ați primit telefonic permisiunea domnului consilier principal Ruferios, atunci totul este în ordine, doamnă. Vă rog doar ca mâine dimineață să-mi trimiteți hîrtia la prefectură.

— O voi trimite.

— Mulțumesc. Dispuneți de mine, doamnă.

— Vă rog, dacă m-ați ajutat să...

— Bineînțeles.

Ofițerul face semn celor doi polițiști de lângă el. Amîndoi pornesc spre locul accidentului, ridică trupurile neînsuflețite, le duc la heliporter. Femeia se apropie de ei, ridică cearșaful, privește lung, cercetător fețele însîngerate, zdrobite, le acoperă iar. La semnul ei, polițiștii le ridică cu atenție, le depun în carlingă și sar înapoi pe iarbă. Ofițerul așteaptă politicos, apoi

cînd, la plecare, femeia îi întinde mîna, i-o sărută iar.

— Sincere condoleanțe, spune și sprijină scărița mobilă, nesigură a heliporterului, ca femeia să poată urca comod în carlingă. Femeia stă în ușa, apoi, cu voce tare, aproape strigînd, răspunde :

— Mulțumesc în numele Companiei !

Trage ușa, se așază lângă pilot. Motorul începe să zbirniie, aparatul se ridică în aer, deasupra locului nenorocirii, se îndreaptă spre munți și dispare încet în dosul pădurii.

2

DIN COASTA muntelui se înalță un zid de beton : sub el, pînă la dealul vecin, se întinde un cîmp larg, plin de iarbă. Pe cîmp, în grupuri mici, stau bărbați îmbrăcați în haine sport, discută, privesc spre cer, așteaptă.

Dinspre pădure își face apariția un avion sport, cu un singur motor, coboară puțin, se rotește deasupra pajiștii. Bărbații se împrăstie, scot din buzunare mici stegulețe colorate, le flutură, semnalizează, permițînd aterizarea. Aparatul coboară încet, atinge solul, mai aleargă, hîrducîndu-se cîțiva metri, apoi se oprește lângă bărbatul ce-și flutură stegulețul la capătul rîndului. Se deschide ușa și o femeie într-un tator-pantaloni, Edit Nicharchos, sare din cabină pe iarbă. Bărbații se adună lângă car-

lingă, sînt vreo douăzeci, o salută politicos. Ea primește salutul cu prietenie :

— Bună ziua, domnilor. Mulțumesc că m-ați așteptat, m-am temut că din pricina celor două decese voi rămîne singură în fortăreață. Care dintre dumneavoastră este maiorul Efe Narviks ?

Un tînăr înalt, blond, iese din rînd :

— Eu sînt, răspunse și salută, aducîndu-și pumnul în dreptul obrazului.

— Wagner a murit, te numesc pe dumneata comandant, spune femeia.

— Am înțeles, mulțumesc.

— Sper să nu aveți nimic împotriva, zice femeia, întorcîndu-se spre ceilalți. Și Narviks se întoarce, își privește camarazii. Bărbații încep să rîdă.

— Văd că sînteți de acord cu mine, spune femeia pornind spre ei. Se plimbă în sus și-n jos pe culoarul dintre rînduri, se oprește în fața unui bărbat îmbrăcat sport, i se adresează zîmbind :

— De fapt, nici în meseria asta nu sîntem prea mulți. Cunosce aproape jumătate dintre dumneavoastră. Dumneata ești Carlo Ferrori.

— Doar publicitatea exagerată și priceperea dumneavoastră sînt cauza. De cînd am luptat în Congo, soția mea a numărat 2624 de fotografii despre mine. Colecționează clișeele, le lipește într-un album, e pasiunea ei. Corespundează cu toate ziarele din lume. Dealtfel, îi regret mult pe Wagner și pe Kolhaus, mi-au fost prieteni buni, mă bucuram că îi pot reîntîlni. Și în Africa Wagner conducea ca un nebun :

mi-amintesc, eram în recunoaștere cu un jeep, răsculații au aruncat în aer un pod în drumul nostru. A sărit cu mașina peste rîu. Ne-am luat avînt de la 500 de metri și cu 110 pe oră am trecut peste cei 7 metri.

Un bărbat cărunt se apropie, rîde :

— Vă mai amintiți ce șlagăr nostim a scris Kolhaus la Darton : „Regele mercenarilor nu mănîncă cîini“ ?

Femeia ascultă zîbind, apoi se întoarce spre Narviks :

— Maior Nerviks, fiți amabil, spuneți-mi impresiile dumneavoastră.

— Nu vreau să vă laud, dar într-adevăr, înăuntru totul este făcut cu competență. Ba chiar, forturile mici mi se par prea bine înzestrate. Dacă asediatorii nu primesc armament greu sau tunuri, va trebui să scădem puțin efectele de artilerie. Nu știu prin ce procedeu se determină locurile.

— Pur și simplu aruncînd cu banul, ca la meciurile sportive.

— Atunci nevoia echilibrului de forțe devine și mai justificată.

— De ce, dumneata ce ai crezut ?

— Că noi vom fi întotdeauna apărătorii.

— Nu, asta n-o putem face, clienții ar deveni neîncrezători. Însă, vă rog mult pe dumneavoastră toți, să priviți cu atenție totul, astfel ca șansele celor două părți să se echilibreze. Cred că o cere și interesul dumneavoastră, în sensul bun al cuvîntului.

— Da. Principiul de a menține totul, din punct de vedere tehnic, la nivelul celui de-al-

doilea război mondial este corect. Cel puțin pentru durata luptei. Tocmai de aceea cred că trebuie demontate din fort și de pe teren camerele TV. Încurcă doar jocul. Bineînțeles, învingătorii ar putea uza și de alte mijloace tehnice dacă într-adevăr au învins și adversarul s-a predat fără condiții.

— La ce vă gândiți ?

— La faptul că, dacă am înțeles bine, cel învins trebuie adus în situația în care, pentru el și mediu, se re-creează exact toate consecințele războiului.

— Cred că specialiștii noștri au rezolvat cu succes această sarcină. Nu știu dacă cunoașteți, de pildă, propunerea privitoare la imitarea perfectă a stării de „prizonier de război“ ?

— Nu, n-am studiat încă în amănunțime Regulamentul.

— Vă dau un exemplu. Avînd în vedere durata de numai patruzeci și opt de ore a partidei, înfometarea prizonierilor se poate obține prin administrarea de insulină, la ore bine determinate, administrare care provoacă prin scăderea nivelului de zahăr în sânge, o foame imposibil de astîmpărat, stare ce poate fi amplificată pînă la leșin. Bineînțeles, înainte de joc participanții sînt supuși unui minuțios control medical și dacă cineva e, să zicem, diabetic, evident, nu va fi înfometat ci tratat cu alte procedee.

— Foarte interesant, remarcă Narviks.

— Am rezolvat și problema dilatării timpului. Biochimiiștii noștri au procurat acea substanță simplă, injectabilă subcutanat, prin care,

grație efectului ei asupra compoziției acidului ribonucleic, deci asupra memoriei, cele patruzeci și opt de ore se transformă în doi-trei ani, ceea ce înseamnă că jucătorul se va îmbogăți cu bagajul de trăiri al unui război normal, autentic.

— Dar dacă învinge unitatea clienților ?

— Nădăjduiesc că acest lucru se va întimpla rar. În această situație învingătorul se va întoarce cu siguranță la locul victoriei sale și va juca din nou. Oamenii iubesc victoria.

— Nu sînt de acord cu dilatarea timpului, obiectează Narviks, constituie un pericol iminent al rentabilității.

— S-ar putea să aveți dreptate, deși cred că pe lume sînt mulți oameni bogați. Uitați că suflul acestor întreprinderi e reclama ? Dacă partenerilor li se oferă impresii destul de intensive, ne vor recomanda unii altora. Și întrucît tarifele noastre sînt destul de ridicate, amortizarea investițiilor se poate asigura în doi ani.

Femeia se întoarce spre ceilalți, desface brațele :

— Precum vedeți, domnilor, vă vorbesc în numele Companiei, în mod foarte sincer despre toate problemele noastre, și în viitor voi proceda la fel. Dorim și din partea dumneavoastră aceeași sinceritate și loialitate și dacă le primim, nu ne vor rezista nici porțile iadului.

Bărbații aplaudă, ovaționează. Femeia continuă :

— Înainte de a vă angaja la noi, aş mai avea o întrebare. Cunoaşteţi, sper, condiţia de bază a Companiei, ştiţi că nu putem angaja persoane împotriva cărora este în curs o acţiune penală.

Maiorul Narviks răspunde :

— Cum înţelegeţi asta, doamnă ? Aici, în Grecia, nu există. Acolo unde am lucrat, poate da, însă cred că pentru Companie acest lucru este cu totul neinteresant. Fiţi liniştită, nici unul dintre noi, aici, în Grecia, nu este urmărit de vreo acţiune penală.

— Eu mă refeream la Grecia. Dealtfel, aici în timp, această întrebare este absolut formală, înăuntrul, în documentaţia de angajare, oricum figurează toate informaţiile esenţiale privitoare la activitatea dumneavoastră.

— Doamnă, noi ştim exact pe cine trebuie şi pe cine putem minţi.

— Mulţumesc pentru compliment, Narviks.

Femeia porneşte zimbînd spre zidul de beton. Bărbaţii o urmează. Ajungînd la zid, se opresc. Trepte largi duc spre uşa blindată din peretele clădirii. Femeia urcă, urmată de ceilalţi. În faţa uşii, scoate un mic aparat de emisie-recepţie, semnalizează, după care uşa grea se deschide automat. Intră, ajung într-o clădire modernă, din beton şi sticlă. Pereţii cu loarelor lungi sînt luminaţi, podeaua de plastic e îmbrăcată în covoare groase, pe uşile înalte, strălucind argintiu, plăcuţe de sticlă neagră anunţă destinaţia încăperilor, sălilor. Femeia deschide uşa cu inscripţia „Sală de prezentare“, bărbaţii vin în urma ei. Pe pereţii sălii, de la

podea pînă la tavan, sînt lipite mozaicuri de fotografii, combinaţii de pătrate mărunte, viu colorate, înfăţişînd scene erotice. Femei goale galopează peste cimpii înverzite în care, în depărtare, tauri abstracti, din două-trei trăsături de penel, le aşteaptă ridicaţi deasupra ierbii. Într-o lumină de zori tîrzii, trei vagoane de cale ferată stau trase pe nişte şine orbitor de albe. Vagoanele sînt încuiate, dar prin pereţii transparenti se pot vedea culcuşuri de paie pe care sînt întinse, în lanţuri, fete bleumarin, goale. Deasupra lor, bărbaţi costumaţi în rochii de seară galbene, ridică mîinile, unghiile lor subţiri ating părul fetelor.

În faţa ferestrelor enorme, sînt fotolii adînci de piele, lîngă ele o masă maronie lungă. Sînt întîmpinaţi de trei tinere femei în halat alb. Femeia dă mîna cu ele, îmbracă şi ea un halat alb, apoi se întoarce spre bărbaţi :

— Domnilor, fiţi amabili şi treceţi în sala vecină : acolo aşteaptă deja ceilalţi. Din păcate, nu puteţi ocoli aparatoarele formalităţi de angajare. Nu vă supăraţi, însă pe de-o parte va trebui să treceţi de un consult medico-psihiatric, pe de alta va trebui să daţi un examen profesional. Acestea sînt prevăzute în Regulamentul de bază al Companiei. Dar cred că e şi în interesul dumneavoastră să-i angajăm pe cei mai corespunzători, aşii meseriei. Dincolo sînt vestiare, săli de baie, vă rog dezbrăcaţi-vă şi după examenul Roentgen, electrocardiogramă şi electroencefalogramă poftiţi din nou aici.

Bărbații trec, discutînd în șoaptă, în sala învecinată. Femeia se adresează uneia dintre tinere :

— Cheamă te rog medicii care întocmesc rapoartele finale și adu cartonașele.

Fata merge la safe-ul din colțul camerei, îl deschide, scoate o cutie de lemn lunguiată, o pune pe masă, apoi formează un număr de telefon, vorbește :

— A sosit doamna Nicharchos cu un grup, domnule doctor, acum sînt toți aici, vă rog să fiți amabil să coboriți în sala de prezentare de la etajul al doilea. Mulțumesc.

Femeia privește pe fereastră. Pajiștea se întinde pînă departe la cele două clădiri înalte în formă de cort ce mărginesc terenul vălurit, împestrițat cu tufe. În curte, la intervale egale, se întretaie drumuri largi, pietruite. Pe o cărare dosnică, un bărbat scund, în pelerină, mină trei catiri legați unul de altul, purtînd în spinare cîte un tun de calibru mic, ale căror roți, atîrnînd de o parte și de alta, bat ritmic coastele animalului. Pe drumul central, un tractor ușor, cu șenile, remorchează un tun antiaerian cu patru turele.

Se deschide ușa încăperii învecinate, în prag apar bărbați în pielea goală, se apropie încet. Primul ajunge în fața femeii. E un tînăr înalt, blond, cu umeri largi, în mină ține niște hîrtii. Fata în halat alb scoate din cutia de lemn un cartonaș, îl întinde femeii. Își fac apariția trei bărbați, și ei în halate albe, se înclină tăcuți, se așază la capătul mesei. Femeia cercetează

lung cartonașul, fotografia lipită în colț, identifică bărbatul gol din fața ei apoi îl întreabă :

— Dumneavoastră sinteți deci Helmut von Kreisbach ?

— Da, doamnă, eu sînt.

— Dumneata ai acum treizeci și nouă de ani. Înseamnă că ai primit Crucea de fier la paisprezece ani ?

— Nu-i împlinisem încă.

— Fantastic !

— Așa e familia mea, doamnă. Au salvat o dată și un Hohenzollern. S-ar putea să nu fi făcut bine, în afacerile astea regale trebuie să fii prudent.

— Am impresia că o cunosc pe soția dumitale.

— Pe care ?

— Pe Gerdă von Eisach, răspunde femeia.

— A fost a doua mea soție.

— Scuză-mă, chestiunile personale nu privesc Compania. Mulțumesc. Fiți vă rog amabil și treceți dincolo, la domnii doctori.

Kreisbach merge spre ei. În fața femeii se află acum un tînăr negru. Secretara scoate cartonașul, îl întinde femeii care se întoarce spre tînărul negru musculos :

— Dumneata cum ai ajuns aici, Winskay ?

— Am primit două recomandatii.

— Da, sînt aici. Îl cunosc pe Van Dongent, regret că nu a venit la noi. Am auzit și de Kubitschek.

— Ați fost vreodată în America ? întreabă Winskay.

— Am fost, răspunde femeia. Îmi place America.

— Sînteți albă : v-au plăcut cumva și negrii din America ?

— Nu înțeleg întrebarea. Dealtfel mi-au plăcut și ei, nu sînt rasistă. Cu toate astea, nu te angajez.

— Va să zică aveți, totuși, prejudecăți...

— Nu am. Ai avut prilejul să vezi TV în culori ?

— Da.

— Știi de ce crainicii nu au voie să îmbrace haine colorate ?

— De ce ?

— Ca să nu distragă atenția telespectatorilor. Lucrînd pentru noi, ai putea stîrni în partenerii noștri cu totul alte porniri decît am dori noi. Te rog nu fi supărat pe mine, dumneata îmi ești într-adevăr simpatic, însă nu pot proceda altfel. Avem adresa, telefonul dumne-tale. Compania te va anunța dacă vom avea ceva pentru dumneata.

Winskay tace, trece dincolo, fără o vorbă.

În locul lui pășește un bărbat cărunț, mai vîrstnic, începe să spună pe un ton plîngăreț, arătînd către medici :

— Doamnă, dincolo doctorii mi-au spus că eu nu voi putea face față. Priviți, vă rog, lista decorațiilor mele, credeți-mă, știu tot ce se poate imagina în meseria asta, sînt specialist. Încercați-mă.

Femeia face un gest de părere de rău :

— Regret, nu pot face nimic, trebuie să as-

cult de recomandările medicilor. Se află aici cei mai mari specialiști.

— Se înșală, credeți-mă. Pe Einstein n-au vrut să-l admită la universitate.

— Cunoașteți și asemenea lucruri ? Nu uitați totuși că Einstein era tînăr.

— Aveți dreptate, era tînăr. Dumneavoastră însă nu vă pricepeți în meseria asta. Să veniți o dată la mine la masă, aveți acolo adresa mea de la Paris, am să vă explic... Ce e prost în meseria asta e că întotdeauna cei cu bani sînt niște diletanți care judecă situația, șansele, după semne exterioare, aparente și formale și țin-tesc mereu spre centru. Conform acestei strategii meschine a dumneavoastră, Carol al XII-lea, Napoleon, Rommel sau Dayan n-ar fi ajuns niciodată ceea ce sînt. Dar nu sînt supărat și dacă, vreodată, veți fi învățat bine meseria, să veniți la mine să discutăm. Vă aștept oricînd cu plăcere. La revedere, sărut mîinile.

Femeia zîmbește :

— La revedere, zice, și se întoarce spre următorul. În fața mesei s-a oprit un bărbat înalt, slab. Secretara întinde cartonașul, femeia îl studiază cu atenție, apoi, privind spre bărbat, îl întreabă :

— E foarte important pentru dumneata să lucrezi aici, la noi ?

— Nu înțeleg întrebarea, răspunde acesta.

— Vreau să spun, ați mai încercat și în altă parte ?

— Nu. De ce ?

— Sînteți prea celebrați pentru noi.

— Acum chiar că nu mai înțeleg.

— Atunci să vă explic mai limpede. Compania noastră este societate particulară, întreprinderea aceasta prin care, după părerea mea, înfăptuim lucruri esențiale este o întreprindere particulară. Nu ne-am bucura dacă presa, rețeaua de comunicații ne-ar da o prea mare atenție. Dumneata nu ai fost doar cel mai notoriu mercenar din Congo, dar ai fost în orice loc din lume unde s-a mișcat ceva, în Pakistan, Yemen, Peru, la Trujillo, vreau să spun că ești luat în evidență peste tot. Dacă se află că ești la noi, nu vom avea o clipă de liniște. Iar noi nu ne putem permite ca, în faza aceasta de pionierat, să ne expunem la orice fel de atacuri.

— Credeam că aveți nevoie de specialiști bine pregătiți.

— Ai dreptate, dar *nu* de specialiști prea bine pregătiți.

— Nu pot spune altceva decât că asta e o prostie. Până acum, în cele treisprezece locuri unde am lucrat, n-am avut niciodată nici un scandal.

— Depinde de ce numești dumneata scandal. Să-ți arăt decupajele din ziare? Poftim, sînt lângă cartonașul dumitale.

— Eu consider scandal doar conflictul diplomatic.

— Doamnă Kaprowsky, cred că dumneata gîndești în alte dimensiuni decât noi. Există valori extreme, care dăunează construcției matematice. În construcția noastră, dumneata reprezintă o asemenea valoare extremă, de aceea, te-aș ruga, nu-mi îngreuna munca, ridică de

la casierie contravaloarea cheltuielilor de călătorie și părăsește fortăreața.

— Am impresia, doamnă, că veți regreta felul acesta de a vă purta.

— Mă ameninți?

— Puteți s-o luați și așa.

— Știi doar că și noi avem mijloacele noastre.

— Vă referiți la Wagner și Kolhaus?

— Ai o imaginație colorată, domnule Kaprowsky, dar, ca să zic așa, informațiile dumitale sînt cel puțin inexacte. Wagner mi-era amant.

— Cu atît mai suspect.

— Ieși afară! Vă rog, luați-l de aici, strigă femeia enervată. Kaprowsky nu se împotrivește cînd doi candidați musculoși îl iau de braț și-l conduc spre ieșire. Femeia cercetează zîmbind cartonașul bărbatului următor:

— Ai stat cinci ani la pușcărie, domnule Shadow.

— Pentru omor. Șoc emotiv puternic, auto-apărare.

— Dacă erați în legitimă apărare, atunci de ce?...

— Pentru că în Anglia sînt cei mai timpîți juriști din lume. Și-n afară de asta, nici bani n-am avut destui.

— Și nu ți-ai pierdut exercițiul?

— Puneți-mă la încercare.

— Vei avea la dispoziție două luni în care poți recupera cei cinci ani. Două luni vei fi trecut în rezervă.

— Nu mă bucur deloc.

— Noi nu luăm decizii bazate pe considerente sentimentale. Ești pregătit pentru examen ?

— Nu.

— Înseamnă că știi tot ?

— Asta n-aș îndrăzni s-o afirm, oricum știu destul de multe.

— În ordine. Fii te rog amabil, treci la doctori. Următorul, vă rog.

În fața mesei se oprește un tânăr cu păr lung, ondulat și obrazul închis la culoare.

— Am impresia că ai comis o mare greșeală, domnule Lundquist, îi spune femeia.

— La ce vă referiți, doamnă ?

— Ți-ai adus și soția la Atena.

— Nimeni nu mi-a spus că nu pot s-o aduc.

— De cât timp lucrezi în branșă ?

— De douăzeci de ani.

— Și ți-ai luat nevasta peste tot ?

— Da.

— Chiar și la Porto Novo ?

— Da.

— Și nu-ți faci griji pentru ea ?

— Nu.

— La Oslo nu aveți locuință ?

— Ba da, două.

— Atunci de ce o iei mereu cu dumneata ?

— Pentru că o iubesc.

— Vedeți, la asta nici nu m-am gândit, deși e un lucru demn de respect. Din păcate însă, dacă soția este prin apropiere, nu te putem angaja.

— Atenă nu e atât de aproape.

— Dar nici atât de departe încît să nu simți uneori dorința de a merge acolo, zice femeia.

— Nu am venit aici ca să mă fac călugăr.

— Nici vorbă. La cinci kilometri de aici am înființat, anume pentru dumneavoastră, cel mai modern bordel de campanie din lume. Nemai-vorbind de prizonierile capturate în luptă.

— Și ele ?

— Cum, și ele ? Aveți obligația de a le viola, în prezența prizonierilor bărbați. Observ că n-ai citit cu prea mare atenție cărticica aceea înmînată la sosire. Dar să rămînem la subiect. Te rog, telegrafiază soției dumitale să se întoarcă urgent acasă.

— Ar trebui să discut problema cu ea.

— Din păcate, n-avem timp. Decide-te acum, altfel nu-mi stă în putere să te angajez.

— Îi telefonez.

— Nu se poate. Telegrafiază.

— Bine, telegrafiez.

— Mulțumesc : medicii așteaptă.

Femeia ridică brațul drept :

— Domnilor, văd că nu ați citit broșura care vi s-a dat la sosire. Vă rog mult, studiați-o, conține o serie de informații esențiale pentru viitor. Cred că încă nu e prea târziu, fiți amabili, domnilor, citiți-o. Mulțumesc, continuăm.

În fața ei se oprește un tânăr cu părul alb ca neaua. Femeia privește îndelung fotografia lipită pe cartonaș :

— Ce s-a întîmplat cu părul dumitale, domnule Rother ? Clișeul acesta e de anul trecut și aici e încă negru.

— Nu știu. Am observat așa, deodată, că părul meu își pierde culoarea.

— În cât timp ?

— În decurs de o săptămână.

— Ce făceai în momentul acela ?

— Eram la mare, la Port Grimaud.

— Înainte nu s-a petrecut nimic ?

— Înainte s-au petrecut o mulțime de lucruri, dar n-aș putea spune de la care din ele mi se trage. Cred că e vorba de un simplu proces biochimic.

— Și medicii ce spun ?

— Fiecare mă întreabă câți oameni am împușcat.

— Ei bine, câți ?

— Nu i-am numărat.

— Înțeleg. Ai memorie bună ?

— Perfectă.

— Mulțumesc. Poștește la doctori.

Rother privește la ea cu mirare, ridică din umeri, trece mai departe. Femeia se ridică, împinge cutia cu cartonașe spre secretară :

— Continuăți, îi spune, apoi pornește spre ușa albă, scundă, de vizavi. La capătul coridorului deschide, ușa cu inscripția „Sală de proiecție“. Șirurile de scaune, îmbrăcate în catifea roșie, sînt goale. Femeia intră pe rîndul din mijloc, se așază în fotoliul din mijloc, se întoarce, face semn spre sala de mașini.

Deodată se face întuneric. Femeia își aprinde o țigară, se așază cît mai comod în fotoliu, doar respirația i se aude.

Apar scene de jurnal din vremea primului război mondial. Pe pinză mășcăuiesc soldați

sărind grotesc, nasturii uniformelor le strălucesc, se întorc, pornesc dîndu-se peste cap spre pădurea care e ca o haină neagră, cu puncte, aruncată peste dealul înzăpezit.

O fetiță sare peste hoitul unui cal, fuge înapoi, sare din nou, soldați dirind stau pe marginea drumului, o privesc, aplaudă.

În virful dealului se înalță un fort tirolez, împrejmuit de patru culoare de sîrmă prin care aleargă doi ciini fără să găsească ieșirea. Crai-nicul vorbește franțuzește, spune textul pe un ton neutru :

„În măsura în care sistemul de fortificații de stat are menirea de a împiedica pătrunderea dușmanului, are caracter defensiv. Dacă, în schimb, asigură și sprijină înzestrarea și atacul forțelor proprii, are un caracter ofensiv. În cazul sistemului de fortificații mixt, cele două caracteristici amintite sînt unificate.“

Brusc, în sală se aprind luminile, în prag apare un bărbat tînăr. Femeia îl apostrofează sever :

— Rămii, te rog, afară. Nu mă deranjați, v-am spus, nu mă deranjați.

Bărbatul se retrage, ușa se închide. Se face din nou întuneric.

Pe ecran apar imagini din al doilea război mondial. Bombardiere germane atacă linia Metaxas. Încet, apar clădirile, culoarele, instalațiile sistemului de fortificații. Soldați greci, cu gulele ridicate, aleargă, circulă în sus și-n jos la marginea pădurii, împing pe culoarele înguste tunuri, în timp ce ascensoarele cu pereți de gratii alunecă în ambele direcții.

Blindatele germane și italiene sînt în atac, parașutiștii coboară pe acoperișul cazematelor, țintesc cu aruncătoarele de flăcări spre gurile de aerisire din zidul de beton. Vocea crainicului german e foarte depărtată, ștearsă, bruiată de marșurile triumfale. Unități ale armatei germane și italiene mărșăluiesc pe străzile Atenei, pe trotuare stau oameni speriați, cu umerii încovoiați.

Pe Acropolis, în fața Pantheonului stă de strajă un soldat german, cu picioarele desfăcute, cu arma în față. Femeia se ridică brusc, face semn spre sala de mașini, strigă :

— Opriti ! Opriti-vă !

Proiecția e oprită, doar ecranul alb mai strălucește, apoi se aprind luminile.

Femeia se ridică fără o vorbă, iese.

Trece prin culoar, deschide ușa cu inscripția „Sală de clasă“.

În sală, în fața scaunelor de catifea verde se află niște măsuțe rotunde, pe care sînt adunate aparate de emisie și recepție, hărți, creioane colorate, cretă, mici obiecte cu forme ciudate.

În rîndul întii stau cinci candidați, unul lângă altul ; în fața lor, la masa lungă, de culoare deschisă, doi bărbați mai vîrstnici aranjează niște hîrtii. Femeia se așază neobservată în ultimul rînd. Examinatorul din stînga începe :

— Sînt doctorul Doxiadis, juriconsultul Companiei. Spuneți-mi, vă rog, domnule Kolter, în slujba cărei întreprinderi vă aflați și în ce funcție ?

Din scaunul de la margine se ridică un tînr cu cămașă neagră :

— Sînt angajatul Companiei de recuperare și valorificare a fortărețelor părăsite, în funcția de vîntor șef. Scopurile Companiei sînt : înființarea și funcționarea unui combinat de distracții speciale menite să reînvie turismul tot mai scăzut din Grecia; combinat care să ducă la mărirea venitului național grec prin reînnoirea, reînzestrarea obiectivelor învechite, distruse ale sistemului de fortificații al liniei Metaxas.

— Foarte bine, mulțumesc. Dumneavoastră, domnule Servet, ce funcție aveți ?

— Sînt șeful complexului de baruri.

— Da. Care este numărul prostituatelor din complex ?

— Deocamdată treizeci și două.

— Media de vîrstă ?

— Nouăsprezece ani.

— Ce fel de sancțiuni se pot aplica prostituatelor care nu respectă disciplina Companiei ? Mă refer în primul rînd la mijloacele pedepselor corporale.

— Avem la dispoziție o singură posibilitate, reținerea avansului din salariul fixat. Din păcate, nu avem permisiunea de a aplica pedepse corporale.

— Mulțumesc. Întrebarea era o capcană, mă bucur că ați observat-o.

— Da.

— Totuși, cred că în anumite împrejurări...

— Lăsați pe mine, domnule.

— Urmează domnul Michelson. Dumneavoastră ?

— Sînt custodele muzeului din fortăreață.

— Ce fel de valori păstrați în muzeu ?

— Muzeul prezintă armele și sistemele de fortificații folosite începînd cu secolul al XVIII-lea. Tot ce este interesant din acest punct de vedere se află în muzeu.

— Mulțumesc. Dumneavoastră, domnule Stongsky ?

— Eu sînt directorul hotelului.

— Bine. Cîte apartamente sînt în hotel ?

— O sută douăzeci și trei.

— Dintre acestea, cîte sînt de clasa întii ?

— Șaizeci și patru.

— În ce constă deosebirea între clasa întii și a doua ?

— În apartamentele de clasa întii se află un sistem special prin care clientul poate oricînd intra în legătură nemijlocită cu oricare punct din lume unde există telefon. Instalația transformă sunetul în imagine și o fotografiază.

— Și de ce este important acest lucru ?

— Să fiu sincer, habar n-am.

— Nu are nici un sens, e un lux. Totuși, prin ce explicăm valoarea sa specială ?

— Prin aceea că, datorită transformărilor ivite pe harta de sunet, putem depista cine, ce și în ce măsură minte.

— Corect, asta e esența. Prin ce se mai deosebește clasa întii de a doua ?

— Prin faptul că stă la dispoziția clienților suferind de diverse boli mintale.

— Și asta ce înseamnă ?

— Că în camere vor fi bijuterii, obiecte de aur pentru cleptomani, să le poată fura. Pentru piromani, interioarele pot fi incendiate, apar-

tamentele fiind izolate și pompierii casei putînd stinge focul în cîteva secunde.

— Foarte bine, mulțumesc. Domnule Mukertos, poate ne spuneți cîte ceva despre efectivul de animale.

— Ținem aceste animale pentru vînătorile ce se vor organiza după terminarea partidelor. În cuștile noastre se găsesc aproape toate speciile de vînat mare cu blană : în afară de acestea, ținem iepuri, fazani, prepelițe.

— Cum se procedează la vînătoarea de iepuri ?

— Hăitașii duc iepurii în saci spre ascunzători, pentru ca apoi să le dea drumul și să-i gonească în bătaia puștilor vînătorilor.

— Da, mulțumesc. Dar caii.

— Îi ținem tot pentru vînătoare. Avem optzeci și șase de cai, procurați din hergheliile cele mai renumite. Pot să vă înșir numele iepelor din care...

— Nu, mulțumesc, văd că știți. Acum cedez cuvîntul specialistului militar, prietenul meu Kuvros.

Celălalt examinator, un bărbat scund și gras, răsfoiește hîrțile din fața lui, apoi, ridicînd privirea, zice cu voce puternică, aproape strigînd :

— Cred că voi începe cu întrebările referitoare la forturi. Domnule Michelson, de la dumneavoastră vreau să aflu noțiunile generale și interpretarea lor. Definiți-mi noțiunea de sistem de fortificații.

— Sistemul de fortificații aflat de-a lungul frontierelor de stat — și uneori chiar și în in-

teriorul țării — este un teren înzestrat de obicei încă din vreme de pace pentru activitate războinică, având cazemate fortificate și completat cu puternice construcții de campanie.

— Corect. Ce este linia de apărare ?

— Este o parte a sistemului de fortificații apărută de o unitate special instruită, de asemenea în colaborare cu trupele de campanie.

— Și zona de apărare a fortăreței ?

— Este o porțiune a liniei de apărare, constituită din două-trei forturi plasate în lățime și adâncime, respectiv din rezerve și alte secții.

— Dar forturile ?

— Sunt o parte din linia de apărare, alcătuite din două-cinci cazemate plasate în lățime și adâncime și, de asemenea, din subunitățile de rezervă și de sprijin.

— Dar baza fortului ?

— Este o parte a fortului alcătuită de obicei din patru-cinci elemente.

— Și elementele ?

— Sunt pilonii de bază ai fortului. Construcțiile lor, cu caracter permanent, sunt pregătite încă din vreme de pace, din beton armat, blindate înzestrate cu arme de foc implantate în stîncă și alte mijloace tehnice și strategice.

— Excelent, domnule Michelson. Acum poate încearcă domnul Stongsky să-mi răspundă la câteva întrebări. Cînd au construit nemții linia Siegfried ?

— Între 1935—1939.

— Bine. Cum s-a numit cea mai celebră rețea de fortificații a belgienilor ?

— Linia Albert.

— Dar cea a Elveției ?

— Zona de forturi Sargans.

— Cîți kilometri lungime avea linia Maginot ?

— Trei sute cincizeci.

— Exceptional, într-adevăr exceptional, mulțumesc. Domnule Kolter, puțină istorie, poate. Vorbiți-ne despre mitraliera Schwarzlose !

— La pușca-mitralieră Schwarzlose închizătorul se leagă de încărcător prin două tije cu cot, iar în poziție avansată, închizătorul este foarte aproape de punctul mort al dispozitivului. Greutatea proprie a închizătorului este și ea destul de mare, iar în spatele piesei se află instalat un resort glisor foarte puternic. Acestea împreună...

— Mulțumesc, nu mai continuați. Spuneți-mi, ce este strategia ?

— Este sistemul de cunoștințe referitoare la caracteristicile și legile obiective ale luptei armate.

— Dar tactica ?

— Este știința care se ocupă de caracterul, de esența luptei, ca parte integrantă a luptei armate.

— Care este esența noțiunii de treaptă în tactică ?

— Este un element al ordinii de luptă sau al schemei dispozitivului de luptă al trupelor, respectiv un element al coloanei de marș. În unele trepte se pot găsi subunități, unități sau unități superioare care pot primi, oricînd, misiuni de luptă dinainte determinate.

— Dumneavoastră sînteți într-adevăr soldați perfecti. Domnule Servet, ați vrea să ne spuneți care sînt caracteristicile înfringerii din mers a bazelor de fort în regiunile muntoase ?

— Aceste caracteristici pot fi rezumate după cum urmează : trupele de atac, din cauza lipsei de drumuri, nu sînt în măsură să impresoare fortul, astfel că, de obicei, sînt silite să atace frontal bazele construite în puncte accesibile. Posibilitățile de manevrare sînt și ele limitate iar pe aceste drumuri se pot desfășura doar unități de bază mai mici. Pentru trupele ofensive...

— Da, în regulă. Foarte bine. Chiar foarte bine. Acum a mai rămas doar domnul Murketos. O întrebare ușoară. Care este deosebirea dintre potențialul militar al Greciei și al Turciei ?

— Deosebirea esențială constă în efectivele lor. Grecia are un efectiv de o sută șaiszeci de mii de oameni, Turcia patru sute douăzeci și nouă de mii. Populația totală a Greciei numără opt milioane, a Turciei treizeci și două, deci dacă analizăm potențialul ținînd seama de proporții, reiese că potențialul Greciei este relativ mai mare.

— Mulțumesc, domnilor. Cred că împreună cu prietenul meu Doxiadis, putem să vă recomandăm cu mare bucurie pentru angajare celor ce ne-au însărcinat cu examinarea dumneavoastră.

Candidații se ridică mulțumiți, ies zîmbind din sală. Femeia se apropie de cei doi specialiști de la masă :

— Domnilor, vă mulțumesc pentru acest examen temeinic. Dar nu înțeleg de ce le-ați pus atîtea întrebări inutile ? Spuneți-mi, din punctul de vedere al cauzei noastre, ce importanță are numărul soldaților din Turcia sau care e definiția elementului de fort ?

Răspunde Kuvros :

— Doamnă, sper că veți înțelege justetea metodei noastre. Acești oameni sînt mercenarii cei mai instruiți din lume. N-ați băgat de seamă cum străluceau de bucurie că puteau răspunde la niște întrebări de acest gen, aparent abstracte ? Din aceste răspunsuri, din examenul acesta, a devenit evident că ei sînt profesioniști nu numai pe tărîm practic, ci știu și cînd a fost construită linia Siegfried și care e definiția strategiei. Poate că în practică nu vor avea nevoie de acest bagaj de cunoștințe, dar din punct de vedere psihic — neapărat. Noi le-am insuflat încredere acestor oameni, le-am oferit valori teoretice. Nu credeți că acest lucru este esențial ?

— Înțeleg, domnilor, și cred că aveți dreptate. Se pune doar întrebarea dacă sînt tot atît de pregătiți și în chestiunile practice ?

— Lăsați asta în seama maiorului Narviks. El conduce instrucția, puteți fi liniștită, va raporta de îndată ce va considera că vreunul trebuie eliminat. Este unul din cei mai de încredere oameni.

— Dumneavoastră îl cunoașteți ?

— Da, l-am întîlnit la un congres militar, pe cînd eram încă activ. Dispune de capacități uluitoare.

— Mă bucur că și dumneavoastră aveți despre el o părere atât de bună. De fapt, este omul de care depinde succesul acestei întreprinderi.

— E un minunat organizator.

— Domnilor, mi-a părut bine : și vă rog să mă credeți că nu vreau să vă rănesc sensibilitatea când vă reamintesc insistent că pentru noi este vital să avem asigurarea celei mai severe discreții din partea dumneavoastră. Onorariile vă stau la dispoziție la casierie.

— Doamnă, ați făcut bine specificând că nu vreți să ne ofensați, altfel într-adevăr ne-am fi simțit jigniți, răspunde Kuvros zîmbind, apoi împreună cu tovarășul său își iau rămas bun, respectuoși de la femeie.

În încăperea vecină decurg testele psihologice. Femeia se retrage într-un colț, încearcă să rămână neobservată.

În mijlocul camerei stă un singur candidat, Helmut von Kreisbach. Psihiatrul, în halat alb, întreabă :

— Ați auzit vreodată de Milgram ?

— Nu știu cine e, răspunde Kreisbach.

— Autorul unei interesante metode experimentale. Aș dori să repet acum experiența cu ajutorul dumneavoastră, pentru că am foarte rar ocazia să mă ocup concomitent de atîția oameni inteligenți. Tocmai cercetez efectul pedepsei asupra memoriei, respectiv asupra aprehensiunii. Vorbiți grecește ?

— Puțin. Am mai luptat pe aici.

— Bine. Ieși de acolo, Kadros, strigă psihiatrul spre ușa camerei vecine. Apare un tînăr

scund, slab, se oprește în prag. Psihiatrul continuă să-i explice lui Kreisbach :

— Acest băiat e un fel de cobai. Dincolo se află un scaun electric ; pe băiat îl vom lega de el, iar dumneavoastră veți lua loc la acest pupitru de comandă. Veți primi o carte cu diverse întrebări, veți citi, în microfon, prima întrebare : dacă băiatul răspunde corect, nu se va întîmpla nimic. Dacă nu, veți învîrți butonul întrerupător. La oprirea butonului, în funcție de cît îl veți mișca pe scală, băiatul va primi șocuri electrice de diferite intensități. După fiecare răspuns greșit, intensitatea șocurilor trebuie mărită. Băiatul este suficient de bine remunerat, nu trebuie să-l compătimiți. Înțelegeți, domnule Kreisbach ?

— Cum să nu ?

— Poftim, priviți aici, pe pupitrul de comandă scala e divizată pe 30, de la 15 la 450 de volți. Aici e microfonul și difuzorul, prin care puteți comunica. Vă voi șoca acum pe dumneavoastră cu 45 de volți, ca să știți exact cît de puternice pot fi dozele.

Așază pe brațul lui Kreisbach doi electrozi, apoi răsucește butonul. Kreisbach se scutură, pălește, e evident că lovitura l-a durut, dar nu mișcă, așteaptă zîmbind. Psihologul îi scoate electrozii, apoi îl invită să treacă dincolo. Băiatul îi urmează, încet, și se așază pe scaunul alb din centrul încăperii. Psihologul îl fixează de scaun cu niște curele, apoi îi așază pe braț și pe picioare electrozii. Kreisbach privește cu interes operațiunile, apoi trece fără o vorbă în sala alăturată, în urma psihologului. Acesta în-

chide ușa, îi întinde lui Kreisbach o cărtică, acesta o ia, se așază la pupitru.

— Poftiți, puneți vă rog prima întrebare.

Kreisbach citește în microfon, cu accent străin, prima întrebare :

— Cine a fost premierul Greciei în 1938 ?

— Nu știu, se aude din difuzor vocea slabă a băiatului.

— Șocați-l, zice psihologul.

— Cu cât ? întreabă Kreisbach.

— Cincizeci.

Kreisbach învârtește butonul la cifra 50. Băiatul geme de durere.

— Întrebarea următoare, zice psihologul.

— Cum se numește papa ?

— Nu știu, se aude răspunsul.

— Șocați-l, zice psihologul.

— Cu cât ? întreabă Kreisbach.

— Șaptezeci și cinci !

Kreisbach învârtește butonul. Băiatul urlă apoi, încet, plângând, se domolește.

— Întrebarea următoare !

— În ce fel a venit pe lume Pallas Atena ?

— Nu știu, răspunde plângăreț, băiatul.

— Șocați-l !

— Cât ?

— O sută cincizeci !

Kreisbach întoarce butonul.

— Lăsați-mă ! Nu-mi trebuie banii ! Lăsați-mă să ies de aici, nu-mi trebuie banii, urlă băiatul.

Kreisbach privește cu interes, liniștit. Psihologul se apropie de el.

— Continuați, spune cu severitate.

Kreisbach citește întrebarea următoare :

— Câte insule posedă Grecia ?

— Nu știu, zice șoptit băiatul.

— Șocul !

— Cât ?

— O sută optzeci !

Kreisbach manevrează butonul. Răcnetele băiatului umplu încăperea :

— Nu mai pot ! Mor, nu mai suport ! Încețiți !

— Continuați, zise psihologul.

Kreisbach întreabă încet :

— Când au avut loc primele jocuri olimpice ?

De dincolo nu vine nici un răspuns, e liniște.

— Repetați întrebarea, spune psihologul.

— Când au avut loc primele jocuri olimpice ?

Nu vine nici un răspuns, e liniște.

— Dacă nu răspunde, trebuie pedepsit, zice psihologul.

— Moare, zice Kreisbach.

— Nu moare nici la 300 de volți. Dați-i drumul !

— Nici prin gând nu-mi trece, zice Kreisbach.

— Vă ordon, răcnește psihologul.

— Nu mă interesează, du-te dracului.

— Executați imediat ordinul !

— Termină, că-ți trag un picior...

— Voi cere să fii dat afară ! Fricos nenorocit, o să fii dat afară ! țipă psihologul.

— Eu n-am împușcat copii nici în Congo.

Du-te dracului cu tîmpeniile astea, mai bine să mergem dincolo să vedem ce-i cu el.

— N-ai să vezi nimic, ieși afară de aici, strigă psihologul deschizînd ușa ce dă spre coridor. Kreisbach îl măsoară de sus în jos, pe urmă iese închizînd ușa.

Femeia se apropie de psiholog :

— Nu înțeleg, doctore.

— Cum, nu cunoașteți testul acesta ?

— Nu.

— Băiatul n-are nimic, e inițiat, a jucat teatru de la început, n-a primit nici un șoc. Răcnetele erau transmise de pe bandă.

— Și ce va fi acum cu Kreisbach ?

— Trebuie să fie angajat. În unele situații este nevoie și de-alde ăștia. Bineînțeles, nu e nevoie decît de maximum 4—5% din soiul ăsta. Pe Kreisbach însă îl puteți angaja.

— În ordine, doctore, continuați.

— La revedere, zice psihologul.

— Trec să văd modelele pentru haine, spune femeia.

În sala de probă, lângă podiumul din centru, acoperit cu un covor roșu, stau doi tineri. Unul bate din palme, din cînd în cînd. La acest semn, dinspre coridor apar manechine-bărbați, urcă pe podium. Poartă uniforme închise la git, sobre, gri și albastre-verzui. Tunicele au pe umăr o modestă împletitură argintie și nasturi argintii. În picioare au cînd cizme obișnuite, cînd bocanci, cînd strălucitoare cizme negre de călărie. Femeia privește cu interes defilarea. La apariția manechinelor, celălalt tînăr anunță destinația uniformelor :

— Haină pentru exerciții la cazarmă.

— Pentru exerciții de teren.

— Echipament de luptă complet.

— Haină pentru zilele libere.

— Haină de gală duminicală.

— Haină de gală pentru ocazii speciale.

Ultimele manechin poartă o îmbrăcăminte ciudată, jumătate civilă, jumătate uniformă. Vestonul are împletitură pe umăr, buzunarele exterioare sînt largi, închise cu nasturi din os ; asemenea haine se obișnuiesc a fi luate la vînătoare. Tînărul îi strigă femeii :

— E ceva deosebit, ce se poate cumpăra separat, dar dacă dumneavoastră, doamnă, nu vă place, n-aveți nici o obligație !

Femeia nu răspunde, aplaudă manechinul, apoi spune bărbatului de lângă ea :

— Și ce vor purta cei din cealaltă tabără ?

— Ce vor alege. Pot purta uniforme englezești, americane, franțuzești, rusești, nemțești, pot fi și civili, dacă vor, ei plătesc. Pot purta ce vor, cu excepția acestora, ale Companiei, răspunde bărbatul.

— E foarte bine că oaspeții au libertatea de a alege ce vor, dar noi nu ne putem lega de ceva foarte concret.

— După părerea mea, ficțiunea trebuie realizată întotdeauna prin elemente concrete.

— Aveți dreptate, dar acestea sînt uniforme germane aproape nemodificate. Nu trebuie să întreținem indicatori superficiali de memorie. Nu vă supărați, dar noi trebuie să pătrundem mai adînc. Ceea ce facem noi nu e un simplu

joc, ci mai degrabă o acțiune filosofică. Aproape că aş putea-o numi convertire.

Bărbatul o priveşte uimit, îi răspunde aproape ofensat :

— Doamnă, în meseria mea nu operăm cu asemenea noţiuni complicate. Fiţi amabilă, spuneţi ce anume doriţi şi eu voi executa modelele întocmai.

— Nu vă supăraţi, n-am avut intenţia să vă jignesc. Poate ar fi mai bine să mergem în biroul meu, să stabilim detaliile.

Îl cuprinde pe după umeri, apoi îl lasă, permiţându-i să-i sărute mîna. Pornesc împreună spre uşa de lingă podium.

Ajung într-o încăpere mică, tapetată cu desene de uniforme diversificat croite şi colorate. Femeia îl ia de mînă :

— Priviţi în jur, sînt aici vreo sută sau două de modele, nu le-am numărat. Creaţi ceva nou, cu totul diferit. Gîndiţi-vă că dacă asemenea concretă apare întîmplător tocmai la noi, atunci o instituţie este angajată în mod cu totul eronat,

— Doamnă, dumneavoastră sînteţi aproape genială. M-aţi făcut acum să înţeleg ceva. Pot să vă sărut ?

Femeia zîmbeşte :

— Dacă e important pentru dumneavoastră.

Bărbatul nu răspunde, o îmbrăţişează, o sărută. O duce spre canapea, o culcă, începe să o dezbrace, îi ia sînul în palmă.

— Nu-i aşa că nu credeai că am sîni, atît de masculin era ce ţi-am spus ? gîngureşte femeia.

Ridică braţul spre masă, porneşte picupul. Se aude un cor bărbătesc răguşit, cîntă un ciudat cîntec evreiesc. Bărbatul ascultă atent melodia, priveşte obrazul femeii :

— Eşti evreică ? întreabă.

— Nu, nu sînt evreică. Sînt grecoaică.

Se ridică : sînt goi.

Ies încet pe coridorul pustiu, se culcă pe covorul gros din faţa oglinzilor mari, fixate în perete pînă la podea.

3

DE DRUMUL ce străbate pădurea se apropie un Ferrari lung, decapotabil. Se opreşte la intersecţie. La marginea şanţului, un indicator anunţă în greacă, franceză, engleză şi germană : „Proprietate particulară ! Intrarea oprită ! Fotografiatul interzis !“

Din maşină coboară un bărbat tînăr, în mină are un aparat de fotografiat ; fotografiază indicatorul, drumul, trece mai departe în pădure, fotografiază tot. Face cîţiva paşi printre copaci, se întoarce, azvîrle aparatul pe bancheta din spate, se aşază la volan, porneşte motorul.

Conduce încet. La prima cotitură apare dintre copaci un pădurar îmbrăcat vîntoreşte, înarmat ; îi face semn să oprească. Tînărul opreşte maşina :

— Scuzaţi-mă, domnule, încotro vă gra-beaţi ? întreabă pădurarul.

— Drumul acesta nu duce la linia Metaxas ?
ii întoarce tinărul întrebarea.

— De ce mă întrebați pe mine ? Dumneavoastră trebuie că știți mai bine, sinteți localnic, după numărul mașinii, zice pădurarul, apoi se apropie brusc de mașină și apucă, de pe bancheta din spate, aparatul de fotografiat.

— Pe indicatorul acela pe care l-ați fotografiat scrie că rugăm trecătorii să nu fotografieze, zice, scoțind filmul din aparat, apoi îl expune luminii și-l azvîrle în tufiș, cît mai departe.

— Dumneata ești violent cu mine, spune bărbatul, zîmbind.

— Numai din cauză că ați intrat forțat pe acest domeniu particular. Dealtfel, vă rog să fiți amabil și să vă întoarceți.

Bărbatul scoate un plic, i-l întinde :

— Am invitație, am dreptul să intru aici.

Pădurarul ia plicul, scoate din el un carton îngust, îl cercetează pe îndelete, îl citește, apoi :

— Nu vă pot lăsa să intrați, domnule. Sînt necesare trei recomandări, dumneavoastră n-aveți nici una.

— Cred că aceste chestiuni sînt totuși rezolvabile. Cît să-ți dau ?

— Vă rog să nu mă jigniți ! Vă somez să vă întoarceți !

— Condu-mă la directoare.

— Nu pot s-o fac, domnule.

— Atunci cheam-o prin radio.

— De unde știți că am ?

Bărbatul zîmbește :

— Am ghicit.

Pădurarul merge fără o vorbă printre copaci, cheamă șoptit fortăreața într-o limbă nedeslușită.

Între timp, bărbatul, acoperind cu trupul său aparatul, îi pune un film nou, îi scoate tocul și-l aruncă departe printre tufișuri, apoi pune aparatul în buzunar.

Pădurarul revine, se oprește lîngă el :

— Veniți, vă conduc, zice.

— Așază-te lîngă mine, spune bărbatul.

Pădurarul urcă în mașină, pornesc.

— De cînd ești aici ? întreabă bărbatul.

— De șase luni.

— Ce salariu ai ?

— Nu pot să spun, domnule.

— Ai familie ?

— Am doi copii, două fete, una de cinci-sprezece, alta de unsprezece ani, răspunde pădurarul.

— Ai mai întîlnit străini aici, în pădure ?

— Uneori se rătăcesc turiști. La anul vor îngrădi totul.

— De ce porți la dumneata pușcă cu gloanțe ?

— Asta mi-au dat-o. Le-am spus c-ar fi mai bună alta, cu alică, dar mi-au răspuns că nu au.

— Înțeleg, zice bărbatul.

Drumeagul de pădure se lărgește, duce spre un zid înalt, gros, de beton. În zid, o pată întunecoasă — poarta de fier masivă, închisă. Mașina se apropie încet de ea.

Pădurarul scoate din nou emițătorul, semnalizează :

— Alo, alo, vorbește doisprezecele, vă rog deschideți poarta.

Poarta se deschide automat, pătrund într-o curte enormă împrejmuită de asemenea de ziduri de beton ; locul de parcare e plin de mașini. Se află aici toate mărcile : de la automobile sport, prelungi, pînă la mari limuzine negre, stau înșirate una lingă alta. Între mașini, femei și bărbați ce se plimbă, mai încolo, lingă o clădire mai mică cu pereții de sticlă, un grup de bărbați stă în așteptare.

Bărbatul parchează. Întii coboară pădurarul, apoi el. Pădurarul își ia rămas bun :

— Nu vă supărați, domnule, mi-am făcut doar datoria.

— Nu-i nimic, la revedere.

Între timp, ajunge la ei directoarea. Întinde mîna, bărbatul i-o sărută, apoi se recomandă :

— Respectele mele, doamnă, sînt Peter Kiri-
rios.

— Bine ați venit, domnule, sînt Edit Nischarchos, directoarea. Dumneavoastră sînteți cel fără recomandății ?

— N-am găsit.

— Ia să vă văd. Nu arătați ca unul venit să facă spionaj.

— De ce, cine v-a spus că spionez ?

— Mi s-a raportat.

— Fotografiam doar prin pădure.

— Se pare că e suficient. Deși, trebuie să vă spun, nu avem nimic de tănuit. Dar așa a decis conducerea Companiei, nu pot decît să

mă conformez. Sînteți originar din ținutul acesta ?

— Da, avem aici moșie.

— N-am auzit încă de familia dumneavoastră.

— Sîntem de curînd aici.

— Într-adevăr, de curînd.

— Dealtfel, moșia e a tatălui meu, el se ocupă de administrarea ei.

— Și dumneavoastră ce faceți ?

— Nimic.

— De ce ați venit aici ?

— Sînt curios.

— Nu primim bucuroși clienți greci.

— De ce ?

— Pentru că — vă spun o banalitate — nimeni nu e profet în țara sa.

— De ce vă temeți ?

— Nu mă tem, dar n-aș vrea să fim rău înțeleși. De aceea, veți semna o declarație în care noi vom scrie exact ce facem aici și dumneavoastră veți confirma că tot ce spunem noi acolo corespunde adevărului. Dacă, ieșind de aici, veți declara altceva, tribunalul vă va acuza de calomnie.

— Îscălesc cu plăcere.

— Atunci e-n ordine, veniți, vă conduc. Îmi asum răspunderea pentru dumneavoastră ; vă dau o recomandăție. Mărturișiți-mi doar, de unde știți de existența noastră ?

— De la un oarecare domn Haecker, care va veni de asemenea să participe la joc. E partenerul de afaceri al tatălui meu, mare amator de excentricități.

— Da ?

— A încercat de toate.

— Mă bucur că vom avea asemenea clienți instruiți. Să mergem.

Pornesc. Femeia zîmbește :

— Ați adus cu dumneavoastră bani suficienți ? Cecuri nu primim.

— Cred, că am destui. Cincisprezece mii ajung ?

— Exact la limită. Aveți asigurare pe viață ?

— Da. Haecker mi-a spus și textul.

— Bine. Dați-mi-o.

Tînărul o întinde femeii.

Ajung la casieria clădirii. Birourile sînt despărțite de restul încăperii printr-un uriaș perete de sticlă înzestrat cu șase ghișee în dosul cărora se află tinere fete drăguțe. În fața fiecărui ghișeu stau la rînd patru-cinci bărbați ; avansează lent. Pe canapelele moi, de piele, șed în așteptare bărbați și femei.

Femeia arată spre primul ghișeu :

— Puteți începe aici, la revedere, zice și-l lasă pe Kirios singur. În fața lui, doi bărbați își așteaptă rîndul. Cînd ajunge la geamul de sticlă, fata se apleacă spre microfon :

— Actele dumneavoastră, domnule, vă rog. Kirios îi întinde hîrțile.

— Vă rog și pașaportul dumneavoastră, domnule Kirios.

— Eu sînt grec, n-am pașaportul la mine, doar buletinul de identitate.

— E suficient, mulțumesc, spune fata.

— Cît trebuie să plătesc, vă rog ?

— 14.700 de dolari.

— Poftim.

— Mulțumesc. Dați-mi vă rog asigurarea pe viață și declarația dumneavoastră.

— Ce declarație ?

— Conform căreia, dacă în timpul vînaătorii veți suferi un accident, nimeni nu va putea fi tras la răspundere.

— A, da, poftim. Eu mă gîndeam la o altă declarație. Am să vă rog s-o întrebați pe directoare, cred că va mai trebui să semnez și o altă declarație.

— Voi întreba, domnule, dar să terminăm deocamdată cu formalitățile de primire. Dealtfel, directoarea mi-a transmis că sînteți recomandat de dumneaei, asta-mi ajunge cu priosință. Am să vă rog să poftiți dincolo, pe culoarul de sticlă. La revedere, domnule.

La celelalte ghișee s-au terminat deja formalitățile ; bărbații și femeile pornesc de asemenea spre culoar, dispărînd după ușile glisante cu rame metalice. Traversează culoarul, ajung în curte.

Apare și femeia, se apropie de grup :

— Doamnelor și domnilor, v-aș ruga să aveți amabilitatea să vă aliniați.

Clienții se aliniază încet, în rînduri, sînt exact treizeci, opt femei și douăzeci și doi de bărbați.

Femeia scoate din buzunar o listă bătută la mașină, începe să citească numele :

— Mr. Bondy,

Mr. Bondy junior, Miss Bunin, Mr. Charnton, Miss Colin, Mr. Dobrovsky, Mr. Haecker, Mr. Hayan, Mrs. Hidkay, Mr. Huysmann, Mr. Kat-

harson, Mr. Kiriös, Mr. Lewin, Mrs. Litvak, Miss Meghallan, Miss Neudorf, Mr. Olivieri, Mr. Pekkinen, Mrs. Perlinger, Mr. Rava, Mr. Samuelson, Mr. Schmidt, Mr. Serantoni, Mr. Soltersky, Mr. Sorensen, Mr. Steinbuch, Mr. Steko, Mrs. Tabor, Mr. Tunnel, Mr. Van Delft.

Cînd ajunge la capăt, întreabă :

— Am omis pe cineva ?

Nu se prezintă nimeni.

Femeia continuă :

— Doamnelor și domnilor, permiteți-mi să vă salut în mod oficial și să vă transmit din partea Companiei cordiale urări de noroc. Sperăm că vă veți distra de minune și veți vorbi prietenilor, cunoștințelor dumneavoastră despre inițiativele simple, omenești ale instituției noastre. Cînd ne-am angajat în această acțiune ce poate să pară ciudată, eram convinși că îndeplinim o misiune nobilă. Înainte de toate însă, aș vrea să vă spun și prin viu grai cîteva lucruri pe care le veți găsi în Regulamentul nostru. Jocul va începe peste o săptămînă, marți, 24 august, ora 14, la semnalul sirenei și se va termina după 48 de ore, la 26 august, ora 14, la semnalul sirenei. În Regulament sînt cuprinse toate regulile și dispozițiile în acest sens. După terminarea partidei se va organiza în pădure o vînaătoare de mare anvergură. Comandanții, ofițerii îi veți alege dumneavoastră înșivă, din rîndurile dumneavoastră. Nu dorim să ne amestecăm în metodele, în formele de instrucție, ce vor dura o săptămînă, însă în cazul în care veți avea nevoie de ajutorul specialiștilor noștri, bine-

înțeles că-i vom pune la dispoziția dumneavoastră cu cea mai mare sollicitudine. Cred că deocamdată atîta ajunge. Dacă totuși credeți că, înainte de studierea Regulamentului, e importantă pentru dumneavoastră lămurirea anumitor probleme, poftiți, întrebați-mă, vă stau la dispoziție.

Un bărbat înalt, cu părul roșu, din rîndul întii, ridică mîna.

Femeia arată spre el :

— Pofțiți. Dar mai întii vă rog să vă prezentați.

— Sînt Edwin Sorensen. Nu știu ce cuprinde Regulamentul, poate că are soluții pentru problema mea, prefer totuși să întreb. Din cîte am aflat, reiese că noi vom acționa pe un teren cu totul necunoscut, în timp ce angajații dumneavoastră dispun de un avantaj practic nerecuperabil : se află aici în permanență, cunosc terenul, au posibilități de a face exerciții, cu un cuvînt, sînt profesioniști pe teren propriu.

Femeia răspunde zîbind :

— Domnule, Compania s-a ocupat mult de această problemă. Dacă veți studia cu atenție Regulamentul, veți găsi acolo, amănunțit, calculele și dispozițiile în acest sens. Numărul angajaților noștri participanți la joc va reprezenta doar 47% din efectivul dumneavoastră, ceea ce, în cazul în speță, înseamnă 14 oameni. Acest lucru este valabil și privind puterea de foc a armelor. Stabilirea acestei proporții procentuale a fost precedată de temeinice calcule polemologice, totuși dumneavoa-

tră aveți dreptul să verificați, să analizați exactitatea cifrelor.

— Înțeleg. Dar femeile? Sînt și femei printre noi. Ele cum vor fi considerate? întrebă Sorensen.

— Regulamentul nostru nu ține seama de asta, întîi pentru că sîntem pentru egalitatea femeii, apoi, pentru că experiența militară de pînă acum demonstrează că de multe ori femeile sînt mai decise, dînd un randament mai bun decît bărbații. Cred că nici nu mai trebuie să insist asupra acestui punct, istoria vă oferă atîtea exemple clasice și moderne în acest sens. Bineînțeles, cine dorește, încă mai poate să se retragă, din păcate însă, nu ne stă în putere să restituim suma achitată.

— Dar eu nu pentru asta am întreb, vă rog, eu vreau să particip, am discutat doar principal.

— Și am reușit să vă conving?

— Da.

— Mulțumesc. Mai are cineva vreo întrebare?

— Sînt Mrs. Litvak. Aș vrea să vă întreb, nu credeți că 48 de ore e un timp foarte scurt?

— Și această durată a fost calculată de specialiști. Cu acțiuni intensive, în acest răstimp, se pot crea aproape toate caracteristicile, toți factorii unui război autentic. Sper că veți constata și dumneavoastră, doamnă.

— Ne stau la dispoziție formațiuni sanitare pentru îngrijirea răniților?

— Nu. În perioada acestui război de două

zile, răniții vor avea parte doar de primul ajutor. După terminarea jocului, bineînțeles, oferim tratamentele cele mai moderne. Pentru joc, participanții vor primi cîte o trusă sanitară completă și în această săptămînă de instrucție pot beneficia, la cerere, de predarea unor noțiuni medicale generale.

— Înțeleg, mulțumesc, zice doamna Litvak.

— Mai departe, doamnelor și domnilor, mai sînt întrebări?

— Mă numesc Victor Katharson. Aș vrea să știu, putem cerceta terenul?

— Bineînțeles. Veți primi hărți detaliate, precise și puteți face manevre și în cîmp. Dacă doriți, puteți petrece afară toată săptămîna.

— Nici nu știu dacă este necesară fortăreața. Dacă trebuie să luptăm împotriva unor asemenea ziduri groase de beton, și asediatorii dispun doar de arme de mîină din al doilea război mondial, orice încercare este, din capul locului, sortită eșecului.

— Cred că totuși era mai bine să fie studiat întîi Regulamentul. Acolo puteți găsi toate calculele, dispozițiile, măsurile referitoare la asta. Fortăreața ce va fi supusă asediului se va afla în cîmp, ea n-are nici o legătură cu clădirea centrală, cu rămășițele restaurate ale vechii linii Metaxas. Va fi montată în cîmp și pereții de plastic vor fi transportați pe teren înainte de începerea partidei. În fiecare metru pătrat de „zid” sînt montate, cu totul la întîmplare, zece straturi de mărimi determinate, care permit pătrunderea gloanțelor, pe

cînd îmbrăcămintea asediatorilor este complet blindată, șansele sînt deci în echilibru total. V-am liniștit, domnule ?

— Da, am impresia că așa lucrurile sînt în ordine.

— Mai aveți întrebări ?

— Sînt Mrs. Tabor. Aș vrea să vă întreb ce se întîmplă în cazul cînd nici unul din clienți n-a fost militar, deci toată lumea e lipsită de exercițiu ?

— De această problemă s-a ocupat un grup special de cercetători. Au adunat datele tuturor membrilor de familie cu șanse. Baza selecției a fost acel venit suficient de mare care să permită cheltuirea a 15 mii de dolari pentru o distracție de genul și durata acestui joc. Din calcule a rezultat că din bărbații familiilor supuse cercetării, 43% au făcut războiul, 55% vinează în mod curent sau trag la țintă.

— În aceste cifre sînt incluși și copiii ?

— Da. De la șaptesprezece ani în sus.

— Dar femeile ?

— 40% din femei vinează sau se ocupă cu tragerea la țintă.

— Și asta ce înseamnă ? întreabă Mrs. Tabor.

— Înseamnă că, după toate legile probabilității, este aproape imposibil ca întîmplarea să adune o grupă de clienți în care cel puțin 30% să nu minuiască cu competență armele.

— Mă interesează acest calcul. Are și o listă de nume ?

— Un volum separat, masiv este anexat la calcule. În el se află lista completă.

— Figurez și eu pe listă ?

— Puteți să vă convingeți, doamnă. Figurați cu siguranță. Vă rog, doamnelor și domnilor, întrebați cu curaj, pînă la cină mai este o jumătate de oră.

— Eu sînt Bondy senior. Am auzit că din apartamentele de clasa întâia se poate telefona nemijlocit oriunde. Soția mea e la Kortena...

— Bineînțeles, puteți vorbi cu dinsa oricînd, exceptînd durata luptei.

— Vă mulțumesc, doamnă, așa mi-am zis și eu.

— Sînt Constantin Lewin. Aș vrea să știu ce fel de uniforme vom purta ?

— De orice fel veți dori, domnilor. Desigur, trebuie să așteptați rezultatul tragerii la sorți, deoarece, dacă veți fi apărători, veți putea purta uniforme simple, de stofă, însă dacă veți fi asediatorii, veți primi haine blindate. Puteți alege oricare din uniforme obișnuite din cel de al doilea război mondial. Dacă doriți, puteți purta cu toții aceeași uniformă, dacă nu, puteți îmbrăca separat, fiecare ce dorește : americană, engleză, germană, rusească, italienească, norvegiană, poloneză, orice. Dumneavoastră veți decide. Dar am impresia că putem să ne întoarcem la hotel, să cinăm. Însă înainte de a pleca, aș mai dori să vă prezint adversarii. Poftesc aici cei paisprezece angajați care timp de 48 de ore vă vor fi cei mai înverșunați dușmani. Faceți cunoștință cu ei, primiți-i cu drag. Îi veți reîntîlni abia la începerea partidei.

Dinspre coridor apar mercenarii; sînt patrușprezece la număr, conduși de Narviks. Se alinează în fața clienților, salută. Poartă uniforme cenușiu-verzui, cu caracter oarecum civil, iar pe umeri au mantale de culoarea terenului.

Din difuzoarele mascate se aude o muzică vioaie, puternic ritmată. Cele două grupuri se amestecă, mercenarii și clienții își dau mîna, doamnelor participante li se sărută mîinile cu politețe, apoi, încetul cu încetul, cele două tabere se realinează. Din grupul clienților iese Sorensen :

— Cîți angajați aveți în total, doamnă ?

— Vă referiți la luptători, domnule Sorensen ?

— Da.

— Deocamdată patrușzeci și șapte.

— Înseamnă că în timpul jocului îi puteți înlocui ?

— Nădăjduiesc, domnule Sorensen, că n-ați vrut să mă jigniți în mod deliberat. Dar ca să nu aveți îndoieli : pentru durată partidei, terenul va fi ermetic izolat de lumea exterioară și de clădirile centrale. În afară de aceasta, fotografiile acestor paisprezece angajați vă stau la dispoziție, oricînd puteți să-i identificați. Corectitudinea jocului e pentru noi cel puțin tot atît de importantă ca și pentru dumneavoastră. Interesul nostru major este acela de a-i face pe clienții noștri să răspîndească pretutindeni bunul nostru renume.

— Înțeleg, doamnă. Dar din păcate eu am într-adevăr o fire suspicioasă. Dacă aș putea

primi acum fotografiile, v-aș fi foarte îndatorat.

— Domnule Narviks, fiți amabil, aduceți-ne în sala de mese cele paisprezece fotografii și dați-le domnului Sorensen.

— Am înțeles, doamnă, răspunde Narviks, și pornește cu pași repezi, dispărînd în dosul ușilor batante ale culoarului de sticlă.

Femeia se îndreaptă spre clădirea cu cinci etaje, de forma unui cort, a hotelului construit în capătul curții, clienții o urmează discutînd, rîzînd.

Mercenarii stau nemișcați în mijlocul curții.

4

ÎN SALONUL hotelului, clienții șed cu-fundați în fotolii adînci. Singur Sorensen stă în fața lor, pe un mic podium. Vorbește, cu brațele desfăcute :

— Cred, camarazi, că după instrucția asta de o săptămînă, ne-a prins bine să mai discutăm încă o dată experiențele noastre, tactica și strategia acțiunii ce va începe mîine. Dumneavoastră m-ați ales pe mine comandant și împreună ne-am desemnat ofițerii. În seara aceasta nu mai vreau să vă vorbesc de cifre, hărți, tipuri de arme, tactică militară. Respectiv, nu vreau s-o fac oficial, în stare de trezie. Acest joc cu LSD din seara aceasta l-am organizat pentru a ajuta să răzbată la suprafață, din subconștientul nostru, tot ceea ce pînă acum n-a reușit să iasă și, ținînd seama

de motivele ascunse, să schimb eventual concepția strategică, să-i întăresc pe cei care posedă în mică măsură — sau deloc — tendințele de coeziune ale grupului. Deci, camarazi, acum va trebui să vorbiți. Mult, cât puteți. Indiferent despre ce, important e să vorbiți, începeți-vă călătoria, eu voi fi ghidul, ordinatorul, care nu face nici un rău, ci împinge spre adevăr, din fața căruia nu se poate fugi, care va înlătura toate piedicile. Începeți ! Te chem, Bondy, vorbește !

Clienții privesc beți, aiuriți, către Sorensen, Bondy se ridică, privește nemișcat, cu încăpăținare, la crucea atârnată pe perete, apoi începe să vorbească împiedicat, dar inteligibil :

— Tu, Sorensen, ești comandantul. Știi care sînt cele trei caracteristici obligatorii ? Nu știi. Să-ți spun eu : inteligență, energie vitală și stăpînire de sine. Inteligența. Știi să măsoari pe gîtul cailor forța uniunii ? Ar trebui să vorbesc și despre atenție, o atrag aici pe crucea asta fără Cristos. Uite, astea sînt scaunele. Și tablourile mă mușcă, singerez din cauza lor. Îmi aplec peste ele capul, mă furîșez deasupra lor, pe acoperiș...

Sorensen ridică mîna :

— De ce nu vorbești despre tine ?

— Despre ce ?

— Despre tine.

— Ar trebui să înțelegi că voi sta în altă parte, din acest unghi doar primul se va putea pune cu mine.

— Nu te înțeleg, Bondy. Spune-ne, de ce te afli aici, cu noi, în această a șaptea noapte ?

Nu spune poezii, numai fetele pot să spună poezii.

— De ce-ți plac fetele, Sorensen ? Ai părul roșu, de-asta te dai în vînt după femei ?

— Îmi plac pentru că ele merg mai departe.

— De ce, tu nu mergi mai departe ?

— Doar dacă-mi dau drumul.

— Bine, Sorensen, și tu știi să spui poezii.

Acum vă voi spune de ce sînt cu voi în această noapte. Lîmpede, șoptit, ca în microfoane, să-și ridice doar gîtul, ca girafa, și picioarele să nu i le audă nimeni. Vă spun. Vedeți, aici șade lîngă mine fiul meu, ar trebui și el remarcat.

— De ce l-ai adus cu tine pe băiat ?

— Soția mea stă în hotel la Kortena și ne așteaptă.

— Pe ea de ce nu ai adus-o ?

— Pentru că ea a făcut un contract de așteptare. Așteaptă, bea în fiecare ceas doi litri de apă, apoi urinează doi litri. Pot să vă spun de ce sînt cu voi aici, în această a șaptea noapte ?

— Spune-ne, Bondy, ne interesează.

— Vreau să plec din triumghi.

— Care triumghi ?

— Nu cunoașteți marele triumghi ? Bermuda — Bahamas — Jamaica. Vapoarele se scufundă, avioanele se prăbușesc. Nu puteți merge acolo, e stabilit.

— Da, am auzit deja despre zona asta. Se spune că e vulcanică sau magnetică.

— Am fost acolo, Sorensen. M-am dus cu un iaht mic, am dat bani, m-au lăsat să in-

tru. Și în mijlocul triumphiului am găsit o femeie. Era aproape înecată. Am scos-o și am dus-o acasă. Nu putea să vorbească. Uitase tot, nu mai știa cum a ajuns în mare. Trăia în castel, strimbă și moale, ca mătasea când o scuturi. Apoi, încetul cu încetul a învățat englezește, dar tot nu-și amintea nimic. Trebuia deprinsă din nou cu toate. Învăța ușor și cu interes. M-am îndrăgostit de ea, am luat-o de nevastă. Noaptea ieșea în parc și dansa goală. Mereu același dans. Am și desenat mișcările pe care le făcea, am să vă arăt. Dansa numai în nopțile senine. Am dus-o la tot felul de medici, au consultat-o, mi-au zis că nu are nimic, e sănătoasă. Era drăguță cu mine, mă iubea, era minunat cu ea. Apoi, într-o noapte, am pîndit-o, l-a omorît pe grădinar. L-a înjunghiat în inimă, apoi l-a cărat în pivniță, l-a disecat, îi cerceta mai ales creierul, lua și notițe. Am întrebat-o, plîngînd, de ce o face. Zicea că nu poate rezista tentației. Am discutat îndelung, cei doi valeți i-am omorît împreună. Nimeni nu i-a căutat, erău oameni singuratici. Noapte de noapte, Alice dansa pe iarbă. Apoi, deodată, a dispărut. Am căutat-o peste tot, alergam ca un nebun. N-am găsit-o. Pe urmă mi s-a trezit o bănuială cumplită. M-am dus la hotarul triumphiului. Comandan-tul unei nave militare mi-a povestit că soția mea a intrat pe răspunderea ei în triumphi și n-a mai ieșit. A dispărut și iahtul. Pe urmă m-am însurat cu Irene și iată-l pe băiatul meu...

— Dar cine era, totuși, femeia?

— Nu știu de unde venise. O interesau creierul și istoria. Conținea probabil cristale, parcă avea, în permanență, zăpadă pe mîini.

— Zăpadă?

— Da, dar nu se topea niciodată. Era caldă și permanentă.

— Și băiatul?

— E aici. Așa-i, băiatul meu, că și tu în-telegi ce spun?

Băiatul se ridică, se apropie de tatăl său și-l îmbrățișează tăcut, îl împinge ușurel înapoi în fotoliu, apoi către Sorensen:

— E obosit, muncește foarte mult. Avem zece mii de muncitori. Nu poți să-ți inchipui ce obositor e.

— Pot să-mi inchipui, băiete. Maică-ta nu e neliniștită din pricina voastră?

— Probabil că e, dar ea are nevoie de senzația asta. Dacă i se pare că noi nu sîntem în primejdie, vrea să se sinucidă. Eu particip în fiecare an la concursul de la Lacurile Sărate; dar nu ca s-o neliniștesc pe mama. Și lui tata îi place să facă tot felul de lucruri. Putem merge la culcare? Mîine vom avea o zi destul de grea, cred că ar trebui să dormim. Chiar și povestea asta i se trage din oboseală și din acizi. Nu trebuie să mai insiști, o să i se facă rău.

— Bine, duceți-vă sus.

Băiatul își ridică tatăl, îl ia în brațe, îl scoate din salon.

Sorensen zîmbește mulțumit:

— Bine, foarte bine. Să continuăm deci. Cum vă simțiți, domnișoară Bunin?

- Mă faceți să înnebunesc.
- De ce ?
- Nimeni nu vrea să se culce cu mine.
- Nu mai spune, iubito. În fiecare noapte dormi cu altcineva.
- Nu-mi amintesc.
- Ai o memorie slabă.
- Deși mi-amintesc orice. Fata cea mai mică a sosit cu un taxi, a dezbrăcat pe toată lumea. Stăteam acolo pe pardoseala de piatră, îmi înghețau tălpile, apoi ne-au trimis la spălat vase. N-am văzut nici un bărbat pe-acolo.
- Cu toate că erau foarte mulți.
- Cineva îmi cocea în spinare boabe de porumb, apoi am visat că peste mine se aplecau tot felul de animale. Trebuia să mă ating de circuite întrerupte.
- Cîți ani ai ?
- Douăzeci și nouă.
- Ai copii ?
- Nu.
- De ce ?
- Nu știu. Acum ar trebui deja să am. O să-mi fac unul.
- Mai bine nu-ți fă.
- Bine, atunci să-mi facă altcineva.
- Vorbește despre tine.
- Totul vorbește despre mine. Toate amenințările îmi sînt adresate mie. Altceva nu știu.
- Ți-e teamă ?
- Da.
- De cine ?

- De grupurile astea de adulți. Știai că persoanele care au învățat relativ ușor în viață să joace roluri de dominație, mai tirziu, în concursul pentru rolul conducător, sînt avantajate ? Și știai că asta se referă și la progeniturile familiilor care ocupă dintotdeauna poziții avansate în ierarhia socială ? Și mai știi că e valabil și pentru tinerii care au obținut în școli numai succese, au fost idoli sportivi sau îndeplineau diverse funcții de încredere ?
- Ce le mai știi ! ? Și ce vrei cu asta ?
- Vreau să fiu comandant.
- De ce ?
- Pentru că tatăl meu e acolo, sus de tot.
- Știm asta.
- Am îndeplinit și eu funcții de încredere. Lăsați-mă să îndeplinesc o funcție de încredere.
- Miine vom decide.
- Nu miine, acum, pe loc.
- Acum nu se poate.
- De ce nu se poate ?
- Pentru că mai trebuie să ne povestești întîmplarea aceea.
- Nu mai am întîmplări.
- Cum să nu, mi-ai povestit-o mie alaltăieri noapte.
- Atunci ce mai vrei ?
- Să le-o spui și celorlalți.
- Dacă le-o spun, mă faceți comandant ?
- S-ar putea.
- Atunci n-o spun. Numai dacă *sigur* mă faceți comandant.

— Dacă nu vrei, n-o spune, nici nu e prea interesantă.

— Nici n-o spun.

— Atunci spune-ne, ce vezi ?

— Vaci, își tirăsc picioarele, stîrnesc praful, de parcă ar încerca să se salveze din magazii. Și eu stau mereu acolo, în fața sălii de tir, știi, lingă bodega roșie, unde doi bărbați slabi îmi strigă să mă apropii. Nu mai pot amina, mă apropii și trag la țintă, în ciini de tinichea, cerbi, urși mișcați cu sfori. Apoi nu-mi ajunge, le spun celor doi să-mi aducă animale vii. Și ei îmi aduc. Iepure alb cu ochi roșii, căprioară, cerb, urs. Aduc și un elefant. Îi nimeresc pe toți, îi pun în fața barăcii, elefantul nu încapă în piață, umbra îi atîrnă în drum. Apoi nu-mi mai ajunge nici asta. Le spun celor doi să-mi aducă oameni morți. Îmi aduc, trag, nimeresc ; pe urmă iar nu-mi ajunge, vreau oameni vii. Ei îmi aduc. Un bărbat tinăr și frumos. Are ochi albaștri, clipește obosit ; îi țintesc fruntea. Se așază frumos, nu se mai mișcă, are o gaură în frunte. Dar nici asta nu-mi mai ajunge, vreau un om cu pușcă. Tragem simultan, simt că m-a nimerit. Nu mă doare nimic, dar totul e atît de alb încît se poate citi ziarul în albeața asta și eu n-am altceva de făcut decît să încep să-l citesc.

— E superb ce ne-ai spus. Mult mai interesant decît povestirea aceea.

— Pot deveni comandant acum ?

— Dar de ce vrei să fii comandant ?

— Pentru asta am venit aici.

— Prezintă-te din nou miine, acum, vezi și tu, toți ceilalți se uită în altă parte.

— Aștia sînt beți, nu poți porni la luptă cu ei. Miine voi merge separat, n-am nevoie de voi. Mă duc singură la poligon.

— Bine, dar acum te duci la culcare.

— Nu vreau să dorm.

— Atunci nu vei putea fi comandant.

— Bine, plec. Vă salut, animale bete. Acum o să dorm și miine vă voi porunci. În toate. Eu voi porunci și cine să supraviețuiască.

Fata merge spre ușă, cu pași prudenți, împleticindu-se, apoi se lasă în patru labe, se tirăște spre coridor.

Sorensen așteaptă tăcut, atent, apoi, după ce fata a dispărut, se întoarce spre ceilalți :

— Camarade Pekkinen, tu cum te simți ?

— Perfect, bătrîne. Trec cu vaporul ăsta.

— Încotro ?

— Are vreo importanță ?

— Ai dreptate, este absolut egal.

— Cîte librete de cec ai, Sorensen ?

— Foarte multe.

— Eu n-am decît unul.

— De ce ?

— Pentru că pe transatlanticul ăsta sînt multe lămpi.

— Nu pricep.

— Nu-i nimic. Cert e că sînt multe lămpi. Iar dacă te-aș stropi, ai fumega de parcă ar fi foarte frig. Ca în ger, în pielea goală.

— Voi fi trist dacă mă stropești.

— Nu-i nimic. Te vei dilata, îți vom pune două pîini la subsuori și vei porni. Tu vei fi

comandantul. Vei viola toate sertarele, vei scotoci prin buzunare, vei lua interogatorii, ca acum, cu un cuvînt, tu vei fi comandantul.

— De ce mă jignești, Pekkinen?

— Tu nici măcar nu simți că te iubesc, tu chiar ești comandant, Sorensen. Cel mai important comandant. Mai important nici c-ai putea fi, decît doar printre pești. Aștia trec unii pe lingă alții și-și fac semne importante, cu înotătoarele. Acum ești ca o gură deschisă. Dacă vei pune una lingă alta mai multe guri deschise, obții un comandant-șef.

— Glumești cu mine.

— Atunci privește-mi ochii; acum încă sînt verzi, dar acolo, pe mal, unde voi plînge, vor deveni roșii. Privește cu atenție. Trebuie țintit în centrul semicercului de jos. În fiecare zi ai desenat, frumos, pe tablă.

— Tu ești prietenul meu.

— Nu-i nimic, trebuie să știi să țintești. Acum încep să mă tem, Sorensen.

— De cine?

— Nu știu. Se strîmbă și calcă neatent peste mine. Oare de ce mi-a trebuit acidul ăsta?

— Pentru călătorie.

— De atunci stau tot într-un loc. Ar trebui să se monteze o roată la capătul vaporului. Vezi, apa s-a terminat, cu toate că la Kortena bea și urinează în permanență o femeie.

— La ce fel de roată te-ai gîndit?

— Important e să aibă multe spițe.

— Pentru ce?

— Ca să poată legăna animalele. Melcii, peștii, insectele marsupiale, toate animalele.

— Insecte marsupiale nu există.

— Atunci mici animale, vopsite în galben deschis.

— Dintr-astea există. Asta-mi amintește că mîine vom avea nevoie de energia ta, du-te sus și culcă-te.

— Mă duc, dar n-am să pot dormi, mi-e teamă.

— Să chem medicul?

— Nu-i nevoie. Încerc totuși. Noapte bună.

— Noapte bună.

Pekkinen iese clătîindu-se, Sorensen se întoarce spre Steinbuch:

— La a cîta pastilă ești, Steinbuch?

— La a șasea.

— Nu e cam mult?

— Pornește greu.

— Și a pornit?

— Da, dar nu simt nimic special. Doar că văd puțin mai colorat.

— Dumneata ești comandantul unității a doua.

— Da.

— Ți-ai schimbat cumva opiniile?

— Deloc.

— Atunci e bine. Obișnuiești să bei?

— Obișnuiesc, cantități minimale.

— Ce părere ai despre metoda mea de conducere?

— Sorensen, cred că dumneata ești comandantul ideal. Acasă cu ce te ocupi?

— Am șantiere navale.

— Înțeleg. Ești un conducător carismatic.

— Mulțumesc, ești foarte amabil.

— Am crezut că ai să te ofensezi.
 — Nu mă cunoști.
 — Sper. Am impresia că m-am spovedit destul, mă duc să mă culc.
 — Nu-ți mai bate joc, du-te, mâine voi avea nevoie de dumneata.
 Steinbuch iese, Sorensen i se adresează lui Van Delft :
 — Cum suporti acidul ?
 — Mă controlez în permanență, mă contractă, totul e uniform.
 — Pipăie-ți piciorul de jur-împrejur.
 — Degeaba, simt doar suprafețe plane. Multe, una după alta, dar numai plane.
 — De ce culoare ?
 — Bordo cu auriu. Ceilalți de ce nu iau parte la discuție ?
 — Acidul izolează.
 — Atunci de ce stăm aici, împreună, treizeci de inși ?
 — Am fost curios la cine va fi peretele străpuns de ceva.
 — Și ?
 — De fapt, abia se găsește cîte ceva la care să se audă ceva. Mîine nu-l voi mai administra.
 — Ai vrut să ne administrezi acid ?
 — Da, dar n-am s-o fac. Vor primi toți puțin whisky la micul dejun.
 — Whisky-ul este foarte adecvat.
 — La ce ?
 — La orice.
 — Înțeleg. Dumneata cu ce te ocupi acasă, Van Delft ?

— Am institute de cercetări.
 — Ce cercetezi ?
 — Totul. Știi cum ne-am dat seama că în Alaska este petrol ? Un cercetător a zis : pisică. Cînd e furioasă, pisica își curbează spinarea. Sub presiunea straturilor telurice, petrolul e o pisică furioasă. Și am găsit într-adevăr petrol în Alaska.
 — Nostim. Aici pentru ce ai venit ?
 — Pentru că și asta mi se pare nostim.
 — Ești de acord cu planurile mele ?
 — Nu cu toate.
 — De pildă, cu care ?
 — Cu alegerea uniformelor. După părerea mea, ar trebui valorificat principiul uniformei unitare, mi se pare ridicol ca fiecare să alerge de colo-colo în costumul ales de el. În felul acesta noi nici nu sîntem o unitate militară.
 — Uیți ceva, Van Delft. Noi sîntem unitate militară, însă e o diferență uriașă între noi și oricare altă unitate militară din lume. Noi am venit aici în mod voluntar, purtăm un război de 48 de ore care pentru noi e pură distracție, o aventură pasionantă, aș putea spune. Am altoit această aventură cu toate elementele distractive care nu micșorează randamentul acțiunii. Uniforma noastră poate foarte bine să fie eterogenă, din moment ce a mercenarilor e unitară. Uniforma antrenează în joc factorul naționalist, poetic. Camaradul Rava, de pildă, a fost prizonier de război la nemți, de aceea acum va lupta în uniforma americană pentru ca, sub însemnele învingătorilor, să-și poată anihila o mulțime de amintiri rele. Hayan

vrea să pornească la luptă în fustanelă scoțiană, nici el nu știe de ce, poate pentru că în subconștient e bîntuit de înclinații feminine.

— Eu cred că și succesul acțiunii este periclitat de această aiureală. Stridentele uniforme franceze și italiene îl expun prea mult pe cel ce le poartă, nu se poate ascunde bine, îngreunează manevrele de teren.

— Aici ai dreptate, dar nu ții seama de un lucru : ceea ce pierdem din eficacitatea fizică a tiritului cîștigăm cu entuziasmul. Soldatul se va tîrî mai greu, dar cu mai multă însuflețire ; compensîndu-se astfel, ba chiar acumîlîndu-se, avantajele psihice se pot transforma în superioritate de forțe.

— Se prea poate, la asta nu mă pricep, vom vedea. Știu doar că la sistemele artificiale, cum e și al nostru, trebuiesc căutate analogii naturale ca să devină eficiente.

— Nu înțeleg.

— Nu-i nimic. Cînd a trebuit să inventăm antenele înalte pliante, am luat ca model sistemul de vertebre al șopîrlei.

— Și ce legătură are asta cu uniformele ?

— Gîndește-te puțin, Sorensen, în mod sigur, are o legătură. Nu pot să mă îngrăș. Am mîncat prea mult din rahatul ăsta.

— Cîte pastile ai luat ?

— Trei.

— Nu e mult.

— Pentru mine este. Obișnuiam și acasă, dar mai puțin.

— De ce ai luat acum trei ?

— Poate pentru că mîine...

— Ești angoasat ?

— Se poate spune și așa.

— N-ai încredere în mine ?

— Uite ce e, Sorensen, ai vorbit destul de puțin de viața dumitale. Cu toate acestea, eu am încredere.

— Dacă nu mă înșală memoria, în săptămîna care a trecut mi-am spus autobiografia de șase ori. Dacă vrei, o spun și a șaptea oară.

— Nu e necesar, ți-am spus : mă încred în dumneata.

— Nu te încrede. Pune-mă la încercare.

— Acum ? Aici ?

— Da, pe loc.

— Nu știu cum aș putea s-o fac !

— Gîndește-te, inventează ceva !

— Sînt obosit, aș vrea să dorm.

— Nu pleci de aici pînă nu mă pui la încercare.

— Dar înțelege odată, am încredere în dumneata.

— Chiar și atunci. Inventează ceva.

— Bine. Renunță la funcția de comandant.

— Ai înnebunit ? Acum, în noaptea dinaintea acțiunii ?

— Da, acum.

— Nu se poate.

— De ce ?

— Pentru ca să renunț e necesar votul majorității. Starea asta, de drogare cu LSD, exclude posibilitatea unei judecăți obiective, deci acum nu pot fi puși să voteze. Mîine dimineață, în schimb, va fi prea tîrziu, pentru că,

chiar admitînd că-mi vor primi demisia, ar fi o imposibilitate fizică să predau succesorului meu lucrurile. Cu toate acestea, mine la micul dejun, voi ridica problema, demisioniez.

— Să n-o faci, Sorensen, am glumit.

— Faci glume proaste, Van Delft. Pari obosit, du-te la culcare.

— Mă duc. La revedere și nu fi supărat pe mine, am fost beat și nerațional. Acum, cînd încep să-mi revin, mi-e absolut limpede că nu puteam găsi un comandant mai potrivit ca dumneata.

— Dar de ce crezi că eu sînt un comandant potrivit?

— Pentru că sînt total neputincios față de strategia dumată. Ai creat pentru noi o strategie originală și cred că un comandant de oști nu poate face mai mult decît atît. Sînt convins că vom cîștiga.

— Mulțumesc, Van Delft. Unitatea a treia încă nu are locțiitor de comandant. Prezintă-te mine dimineață la mine, îți voi înmîna ordinul de numire.

— Crede-mă, nu m-am gîndit la un asemenea regim preferențial.

— Acesta nu-i un regim preferențial, îmi plac oamenii inteligenți. Îți mărturisesc că am o surpriză pentru ceilalți. Sînt adeptul schimbărilor rapide, bruște. Ai să te miri, Van Delft.

— Orice ai decide, pe mine poți conta, Sorensen.

— Mulțumesc. Poți merge sus, să dormi. Te aștept dimineață, Van Delft.

Van Delft iese, închizînd cu băgare de seamă ușa în urma lui.

Sorensen se adresează unui bărbat scund, gras :

— Camarade Steko, dumneata ce ne poți spune?

Steko se scoală din fotoliu, începe să vorbească, mîncînd ultimele silabe :

— Ar fi necesar să privim trecutul și prezentul culturii noastre, ca să găsim asemenea performanțe care pot contribui la deschiderea porților. Biblia și creștinismul sînt importante, dar împreună cu admiterea formelor și conflictelor sociale ale civilizației tehnice, constituie un fundal general și, dealtfel, politica colonială europeană, în ultimele sute de ani, prea a profitat de el. În cercul popoarelor de culoare, „biblia și textilele ieftine“ vor constitui pentru mult timp încă una din tarele creștinismului. Prin atitudinea sa rezervată în privința problemei de reglementare a natalității, biserica catolică își periclitează grav poziția în Asia, Africa și în alte țări în curs de dezvoltare. Trebuie găsite astfel de soluții și exemple care, deși născute din ideologia creștină, să atingă nemijlocit problemele lumii contemporane.

— Mulțumesc, Steko, dar nu mă gîndeam la filozofări.

— Dar la ce?

— Spune-ne povestiri.

— De ce fel?

— De orice fel.

— Ce nevoie ai de ele?

— Îți voi spune la urmă.

— Știi, Sorensen, că pacea e o fereastră oarbă, nu poate fi deschisă.

— Pentru ce spui asta ?

— Îmi place să spun aforisme.

— E drăguț din partea dumitale, dar parcă adineaori vorbeam de o povestire.

— Bine, te întreb totuși, știi ce e frica ?

— Spune !

— E sfârșitul privit pe dinăuntru.

— Minunat !

— Și mai știi că cel ce se detestă pe sine, acela mai respectă în sinea lui pe cel care îl detestă ?

— Foarte spiritual, zice Sorensen.

— Da, spiritual. Un om caută un mamoș pentru ideile sale, celălalt caută unul căruia să-i vină în ajutor, astfel se naște conversația.

— Dumneata ești un om cult, Steko.

— Soția mea a lăsat din greșeală, printre hainele mele, un volum de Nietzsche, l-am răsfoit aseară.

— Nietzsche e un bun filozof.

— Nu-mi place.

— O.K., dar să nu discutăm acum despre filozofi. Ce e cu povestirea ?

— Vă spun doar schița ei.

— E bine și așa, dar spune-o odată.

— Se cheamă „Stînca-mascul“.

— Ciudat.

— Știi cine e Stînca-mascul ?

— Nu.

— E mintuitorul ciudatului popor de pitici.

— Care pitici ?

— Cei cu ochelari.

— Nu mă mai perpelii, spune odată !

— Dumneata, Sorensen, ești danez ?

— Da.

— A, de asta vrei mereu să ascuți povești.

Nu spun nimic.

— Ce fel de pitici cu ochelari ?

— La naștere, fiecare din ei a primit niște ochelari, pe care apoi nu i-a mai scos niciodată. Dacă aflau despre careva că și i-a scos, îl omorau.

— De ce era necesar ?...

— Ca să se vadă, pe ei înșiși și pe ceilalți mai mari.

— Dar prin ochelari apărea mărit și mediul înconjurător, nu ? Casele, pomii, dealurile.

— Nu. Doar ei păreau mai mari.

— Povestirea asta nu e bună. Și cine a fost Stînca-mascul ?

— Și-a scos ochelarii.

— L-au omorît ?

— Bineînțeles.

— Și acum, ce-i cu ei ?

— S-au sinucis. Cu toții.

— Pentru ce ?

— Lentilele au fost atacate de un soi de ciupercă. Era o sticlă specială, organică ; a trebuit scoasă. N-au supraviețuit faptului că erau pitici.

— Așa mai merge. Unde ai auzit povestea asta ?

— Am inventat-o acum.

— Spune-ne atunci, unde trăiau piticii ?

— Aici, lângă pădure, într-o poieniță.
 — Cu ce se hrăneau ?
 — Cu cai. Pe aici sînt multe crescătorii.
 — Înțeleg. Și ce beau ?
 — Apă de mare.
 — Apa de mare nu e potabilă.
 — Păi aveau niște ochelari mici, speciali, cu care curătau apa.
 — Minți, Steko.
 — Te pomenești că ești nervos, Sorensen. Ce te faci mîine, dacă deja te enervezi ?
 — Dacă o voi păți eu, o vei păți și tu.
 — Nu-i chiar atît de sigur.
 — Ba e absolut sigur, băiete.
 — Vom vedea.
 — Ce sperî ? întrebă Sorensen.
 — Că cineva, poate, va scoate ochelarii.
 — Cui ?
 — Nu ți-e egal ?
 — Nu. Spune, cui ?
 — Poate ție, poate mie, poate tuturor.
 — Ești nebun.
 — Se prea poate, tu în schimb ești deștept, Sorensen, și mie îmi plac oamenii deștepți.
 — Să nu ne certăm, Steko. Dacă vrei, te numesc locțiitorul meu.
 — Nu vreau.
 — De ce ?
 — Pentru că, dacă ești locțiitor e ca atunci cînd trenul îți taie piciorul de lemn. Ar trebui să te bucore, dar la ce bun ?
 — Ești nebun, Steko. Tu nu vei fi piciorul de lemn.

— Mi-a trecut doar așa prin minte. Puteam să spun altceva. Nu vreau să fiu locțiitorul tău.

— Atunci fii măcar comandant de grupă.
 — Nu vreau.
 — Atunci du-te naibii, culcă-te.
 — Mă duc. Noapte bună.

Steko se tirăște spre ușă, Sorensen îl urmărește cu privirea, apoi se întoarce spre Mrs. Hidkay :

— Mrs. Hidkay, mi se pare că ești prea serioasă.

— Aș vrea să mă dezbrac, răspunde femeia.
 — Aici ?

— Da. Mă voi dezbrăca încetișor, ceilalți nici nu vor băga de seamă. Prietena mea, miss Neudorf, vrea și ea să se dezbrace.

— Cînd a spus asta ?

— Înainte de a lua pastilele.

— Uite, doarme.

— A obosit, n-a rezistat pînă acum.

— Nu te dezbrăca acum.

— De ce ?

— Spune-ne mai bine ce faci dacă reușești să capturezi și să dezarmezi un mercenar ?

— Unul ?

— Da, unul.

— De ce mă ascuți ca la examen ?

— Asta nu e examen, mă interesează efectele drogului.

— Să nu te intereseze. Dealtfel, mercenarul îi dau drumul, nu-i fac nimic.

— În război, așa ceva nu se obișnuiește.

— În războiul meu se obișnuiește.

— Acesta nu e războiul dumitale, este războiul nostru. Sper să-ți schimbi părerile cînd te trezești.

— Eu cred că mai degrabă se vor consolida.

— În seara asta, cînd am pus totul la punct, ai votat și dumneata.

— Cred în flexibilitatea omului.

— Asta nu e flexibilitate.

— Nu-i nimic, eu mă dezbrac totuși acum, mă duc la tablă, întii desenez, apoi îmi scot hainele.

— Nu te duci nicăieri. Unde sînt fiolele de insulină pentru provocarea foamei?

— Undeva, într-o farmacie. În partea de sud a orașului, în sertarele unor spițerași nenorociți.

— De ce vorbești aiurea?

— Eu vorbesc aiurea? Să te întreb pe dumneata cîte ceva.

— Poftim.

— La cîți morți te aștepti?

— Nu glumi!

— Am întrebat serios.

— Nu mă aștept să fie cazuri mortale.

— Unde se trage mult, se și moare.

— Dacă vom proceda cu iscusință, eficace, nu se va întîmpla nimic rău. Doar nu ți-e frică?

— Nu mi-e frică, dar aș vrea să știu de ce minți.

— Nu mint.

— Am auzit cînd i-ai spus lui Van Delft că ne rezervi o surpriză. În ce constă?

— Dacă-ți spun, nu mai e surpriză.

— Bine, atunci mă dezbrac.

— De ce vrei să te dezbraci?

— Fiindcă haina nu e o surpriză. Ai să vezi ce strategie deosebită am cînd sînt goală.

— Du-te și te culcă, ești obosită.

— Vii la mine?

— La ce apartament locuiești?

— La 106.

— Vin.

5

MOVILA SCUNDĂ, însemnată cu stegulețe mici, albe, e înconjurată de tufișuri dantelate; mai încolo, la poalele dealurilor, muncitori îmbrăcați în salopete de lucru albastre descarcă din camioane elementele prefabricate ale fortăreței demontabile.

Sorensen și Narviks se întîlnesc în dreptul steagului, își dau mîna. Sorensen poartă o uniformă australiană, de colonel.

— Bună ziua, zice zîbind.

— Vă salut, răspunde Narviks.

— Permiteți să alegem prin aruncarea banului. Eu dau cu banul.

— În ordine, răspunde Narviks.

Sorensen aruncă în aer o monedă de argint. În timp ce banul se învîrtește, Narviks spune tare:

— Cap!

Sorensen se apleacă, privește moneda căzută în iarbă, se ridică, spune sec:

— Dumneavoastră alegeți.

Narviks răspunde pe loc :

— Fortăreața.

— Nu sînteți din cale afară de amabil, domnule.

— Am crezut că v-am convins asupra echilibrului șanselor noastre.

— Atunci de ce ați ales, totuși, fortăreața ?

— S-ar putea ca zidurile, din punct de vedere psihologic, să...

— Vedeți, tocmai la asta mă refeream zicînd că nu prea sînteți amabil.

Narviks ridică din umeri.

— În meseria noastră, amabilitatea nu prea rentează. Cred că puteți veni să vedeți fortăreața, acum o montează. Și-apoi, trebuie să vă și schimbați. După cum știți, cei ce luptă pe teren trebuie să poarte îmbrăcăminte blindată.

— Știu. Să mergem. Nu-i nevoie să iau pe nimeni cu mine, voi verifica singur.

— Domnule, dumneavoastră sînteți comandantul. Veniți, zice Narviks.

Pornesc spre fortăreața în construcție.

Muncitorii îmbină între ele elemente de zid mari și înalte, culcă pe iarbă stâlpi enormi de beton de care fixează apoi cu frînghii de oțel pereții de plastic. Sorensen se apropie de un camion, îi strigă unui muncitor dinăuntru :

— Fii amabil, te rog, dă-mi un element de zid !

— Cît de mare ?

— Acela mic, arată Sorensen spre o placă de trei metri pătrați.

Muncitorul sare din camion, coboară placa, o sprijină cu piciorul.

Narviks privește scena cu interes :

— Bineînțeles, vrei să verificați suprafețele de pătrundere a gloanțelor, întreabă zîmbind.

— Ați nimerit, răspunde Sorensen.

Scoate din buzunarul uniformei cretă, bandă de măsurat, începe să calculeze locul presupus al straturilor ce permit pătrunderea gloanțelor. Însemnează pătratele cu cretă, apoi ridică placa și o sprijină de un tufiș. Se îndepărtează la douăzeci și cinci de metri de ea, se întoarce, scoate revolverul și începe să tragă în placă. Epuizează încărcătura, revine, studiază conștiincios urmele. Se apleacă, cercetează pe îndelete placa, apoi se îndreaptă spre Narviks.

— În regulă, zice.

— De fapt, dacă am fi sensibili, am avea în permanență motive să ne ofensăm, zice Narviks.

— De ce ?

— Sînteți foarte suspicios.

— De ce să am încredere în dușman ?

— Există niște reguli...

— În război, ele nu sînt respectate.

— Tocmai de aceea este ideal războiul nostru, pentru că noi respectăm întotdeauna regulile. Aveți fotografiile ?

— Le am aici, în buzunar.

— Doriți să-mi chem oamenii ?

— Mulțumesc, dar i-am verificat deja.

— Unde ?

— Mai bine să rămână secret. Nu vă temeți, Narviks ?

— Nu m-am gândit încă la asta. E meseria mea.

— Ați fost vreodată rănit ?

— Da, de mai multe ori.

— Dar dacă veți căpăta odată o rană care vă va face inapt de luptă și nu veți putea continua ?

— Atunci voi căuta alte posibilități. Deocamdată mă simt foarte bine.

— Este valabil fiecare paragraf al Regulamentului ?

— Presupun că de asta l-au întocmit.

— Aș vrea să vă spun ceva, Narviks...

— Poftiți, vă rog.

— Dacă ați fi dispus la unele înlesniri...

— Domnule Sorensen, am impresia că judecați greșit situația. Eu am fost întotdeauna un angajat loial, iar acum sînt angajatul acestei Companii.

— Credeam că schimbarea este un element vital la oameni ca dumneavoastră.

— Da, dar numai după încheierea unei afaceri.

— Cum adică, pentru dumneavoastră Congo a însemnat o afacere încheiată ?

— Acolo am fost înfrinți, Ciombe nu ne-a ascultat. Afacerea aceea era încheiată. Dar nu vă înțeleg, domnule Sorensen. Dacă pricep bine, dumneavoastră ați venit aici pentru joc, nu-i așa ?

— Am venit aici pentru victorie, domnule Narviks.

— Aveți toate posibilitățile s-o obțineți.

— Dumneavoastră știți cel mai bine cît e de greu.

— Fără risc, jocul nu are nici un rost.

— E-n regulă, am înțeles că nu putem discuta.

— Acum nu, domnule. Abia după terminarea partidei, dacă mai rămînem în viață.

— Nu mi-aș dori să încap pe mîinile dumneitale, Narviks.

— Dar aveți arme bune, oameni entuziaști, haine blindate, domnule Sorensen.

— Mulțumesc, Narviks, la revedere.

— Dar îmbrăcămîntea ?

— Am să vă rog să le comunicați să ne aducă hainele cu camionul la marginea pădurii.

— Cei dinăuntru știu deja ce ați ales ?

— Le-am lăsat o listă cu măsurile exacte și felul uniformelor.

— O.K. Mai aveți 73 de minute, domnule Sorensen. Sirena se va auzi peste exact 73 de minute. Vă rog să vă pregătiți. La revedere.

— La revedere, răspunde Sorensen.

Se întoarce, pornește spre pădure.

Muncitorii au încheiat asamblarea fortăreței, se urcă în camioane, pleacă.

Clădirea astfel realizată corespunde desenei din Regulament. Are o suprafață de 120 metri pătrați, zidurile tari, blindate, alternează cu straturile subțiate, pentru permiterea pătrunderii gloanțelor. Are înălțimea de patru metri, în cele patru colțuri se înalță patru tur-

nuri rotative de șase metri înălțime, prevăzute cu mitraliere.

Narviks pornește și el spre clădirile centrale.

Sorensen ajunge în spatele pădurii. Jucătorii, în uniforme de diferite culori și grade, stau sau sînt culcați în iarbă. Vocea lui Sorensen este energică :

— Dezbrăcați-vă, camarazi. În urma tragerii la sorti, mercenarii au primit fortăreața, noi vom rămîne pe teren. Îndată va sosi camionul cu hainele blindate. Am verificat fortăreața, totu-i în regulă.

— Dar dacă trișează ? întreabă Van Delft.

— Nu trișează. Nu puteau ști că o vor obține ei.

— Ar mai putea înlocui zidurile și acum.

— Nu le înlocuiesc. Nici nu se gîndesc că noi nu îi supraveghem. Ei ne-ar observa prin zece lunete, sînt convinși că așa procedăm și noi. Desigur, nu strică să fim prudenți. Camarad Tunnel, fii amabil, du-te la marginea pădurii și supraveghează fortăreața. Muncitorii au plecat deja, nu poate veni nimeni în afară de cei patrusprezece mercenari. Poftim, ia fotografiile, să-i poți identifica. Binoclul tău e bun ?

— E bun, eu l-am ales, răspunde Tunnel.

— Deci poți îndeplini misiunea ?

— Da, o pot îndeplini.

— Rog conducătorii de grupă, camarazii Katharson, Steinbuch și Mrs. Hidkay să poftescă la mine.

Cei trei se apropie de Sorensen.

— Camarade Katharson, armele sînt gata de atac ? întreabă sacadat, militărește.

— Da, domnule, răspunde Katharson.

— Le-ați încercat ?

— Da, domnule.

— Și steagurile ?

— Sînt împachetate.

— Desfaceți-le.

— Da, domnule.

— Pînă la urmă, pentru ce culori v-ați decise ?

— Noi, pentru albastru pur, răspunde Mrs. Hidkay.

— Noi, pentru negru, cu un cerc alb în mijloc, zice Katharson.

— Noi am ales verdele, cu doi lei la margini, răspunde Steinbuch.

— Mulțumesc. Acum vă rog să vă grăbiți, ordonați oamenilor să se dezbrace, să se poată schimba de îndată ce vor sosi hainele blindate. Mai avem o jumătate de oră.

Camionul sosește, întoarce pe pajiște, doi muncitori depun cu grijă pe iarbă maldărele de haine, apoi sar în mașină, pleacă.

Jucătorii se dezbracă repede, își împăturesc hainele, aleg din maldăre hainele comandate, însemnate cu numele lor. Se schimbă rapid, doar cele opt femei se piaptănă, se machiază mai îndelung pe după tufișuri.

Sorensen le privește neliniștit, nerăbdător, apoi merge la capătul pădurii, la Tunnel :

— Ai observat ceva ?

— Au sosit cei paisprezece mercenari.
— I-ai identificat ?
— Da, ei sînt, cei desemnați.
— Vom vedea. Du-te și dumneata să te schimbi.

— Da, domnule.

Sorensen își privește ceasul, pornește spre jucători.

Cele trei grupe s-au aliniat deja. Katharson stă în fața primului grup, în spatele lui se află Tunnel, locțiitorul său. Comandantul grupei a doua e Steinbuch, în spate îl are pe Charnton, în fruntea celei de a treia e Mrs. Hidkay iar Van Delft e locțiitorul. Uniformele diverse, pestrițe, strălucesc, prin stofă se întrevede placa subțire de blindaj.

Se aude un bîzîit de helicopter, apare apoi și aparatul, zboară deasupra pajiștii dintre fort și pădure, se oprește, planează fără zgomot. Carlinga se deschide, pilotul aruncă un steag albastru care cade în iarbă.

Sunetul ascuțit, sacadat al sirenei anunță începutul jocului.

Terenul e absolut liniștit, nu se percep decît zgomotele obișnuite, cunoscute ale pădurii. Jucătorii stau aliniați în adîncitura din dosul rariștii.

Sorensen, în uniformă de colonel australian, se plimbă prin fața lor, vocea îi e neobișnuit de tăioasă :

— Este ora 14. Vă rog să vă potriviți ceasurile. Peste exact 30 de minute, la 14.30 atacăm. Toate grupele pornesc în frunte cu conducătorii lor, își încarcă armele, se tîrăsc, as-

cunzîndu-se, pînă la tufișurile din fața fortăreței, apoi, la circa o sută de metri de ziduri, se ridică, își desfășoară drapelele, strigînd din răsuputeri și atacă cu tot efectivul.

Lewin, în uniformă de colonel german de infanterie, întreabă surprins :

— Dar de ce ? Aseară ne-am pus de acord asupra strategiei noastre, că așteptăm noaptea și impresurăm fortăreața. Ce anume te-a determinat să schimbi planul făcut și acceptat în comun ? Dacă pornim la atac pieptiș, vom avea pierderi uriașe. Nu e mai simplu să așteptăm, aici, și să atacăm noaptea, sub cortina întinericului ?

Sorensen îl ascultă palid, pe Lewin, apoi răspunde răstit :

— Pe dumneata, camarade Lewin, nu te-am întrebat. M-ai ales pe mine comandant, deci toată răspunderea este a mea. Nu datorez explicații, schimb în planurile strategice ceea ce consider că trebuie să schimb, vă puteți închipui că am suficiente motive s-o fac. Totuși, am să justific acum, pentru ultima dată, această schimbare. Scopul nostru nu poate fi altul decît ocuparea fortăreței. Dușmanul se și așteaptă la asta. Nu se așteaptă însă la un singur lucru și anume că vom ataca atît de surprinzător, rapid, aș putea spune eroic. De altfel, îndelungata mea experiență îmi confirmă că atacul brusc, prin surprindere, este cel mai eficient. Mulțumesc, am terminat. Rog executarea ordinului.

Mrs. Hidkay vine lîngă Sorensen :

— Camarazi, cred că comandantul Sorensen nu are nevoie de apărare. Totuși, trebuie să vă spun două-trei cuvinte în legătură cu această schimbare de strategie. Imaginați-vă doar, cu toții ne-am pregătit pentru un atac nocturn și acum, brusc, aceleași forțe, aceleași mijloace de pregătire le punem în slujba unei strategii radical schimbate. Surpriza, surprinderea, reversibilitatea structurală constituie o imensă sursă de energie. Sînt convinsă că formula de asalt propusă de Sorensen este varianta optimă. Vom învinge, cu siguranță, mercenarii nu se vor aștepta la o asemenea atitudine eroică, se vor preda. Și atunci va fi vai de cei învinși.

Sorensen ascultă zîmbind, ceilalți stau, încurcați și surprinși. Sorensen repetă ordinul :
— Deci, camarazi, încă o dată. Ne împrăștiem și exact la 14,30 atacăm. Cer executarea ordinului. Am încheiat.

Formațiunile pornesc, se împrăștie, profitînd cu chibzuință de posibilitățile oferite de teren, ajung la circa o sută de metri de fortăreață. Sînt culcați în iarbă, așteaptă nemișcați momentul indicat. Cei din prima formațiune stau culcați în rînd, la marginea pădurii. Katharson și Tunnel, îngenuncheați la adăpostul crengilor unui tufiș, pîndesc fortăreața, ceilalți, cei doi Bondy, miss Bunin, miss Colin, Dobrowsky, Haecker, Hayan, Huysmann sînt culcați în spatele lor. Ținîndu-și cu crispăre mitralierele, privesc nemișcați poiana, clădirea cufundată în tăcere a fortăreței.

Hayan întorcîndu-se spre Haecker, întreabă șoptit :

— Cît e ceasul la tine ?

— 14,10, răspunde Haecker.

— Mai avem douăzeci de minute.

— Nu e mult.

— Aș vrea să se fi terminat deja.

— Ceea ce facem acum e o tîmpenie, zice Haecker.

— De ce ? Poate are dreptate.

— N-are. În felul ăsta n-o putem ocupa.

— Sînt doar paisprezece.

— Și crezi că nu e totul calculat ? Și în afară de asta, să te aperi e întotdeauna mult mai simplu. Tu de ce ai venit aici ? întreabă Haecker.

— Nu știu. E palpitant.

— Ai mai fost vreodată soldat ?

— Nu.

— Cum de-ai scăpat ?

— Mi-a obținut taică-meu scutire. Tu ai mai fost.

— Da.

— Unde ?

— În Africa, răspunde Haecker.

— Atunci de ce ai mai venit aici ?

— Fiindcă așa ceva încă n-am încercat.

— Pot să rămîn lângă tine ?

— Bineînțeles. Ți-e frică ?

— Da.

— Cînd sărim în picioare, tu rămîi culcat.

— Nu vreau să fiu laș.

— Fii mai liniștit. Rămîi culcat trei secunde, viră-ți fața în iarbă, apoi ridică-te repede și fugi lateral.

— Tu unde o să fii ?

— Merg înainte.

— Și dacă te vor nimeri ?

— Ei, acum se va vedea care îmi e norocul. Acasă mi se spune că pot să fac bani pînă și din rahat. Nu e mai mare riscul decît atunci cînd mergi cu 200 de kilometri pe oră pe autostradă.

— N-ai dreptate. Jocul ăsta e de parcă legea pe șosea ar fi ca mașinile să se repeadă una într-alta, zice Hayan.

— N-am avut intenția să fac o comparație directă. Vom vedea. Palma îmi arată perspective optimiste : linia vieții ajunge pînă la arătător.

— Te pricepi ?

— Nu prea, dar am citit cîte ceva despre asta.

— Uită-te și la a mea. Asta e linia vieții, nu ?

— Da. E destul de lungă, deși, aici jos, vîd o mică intersecție. Nu te c... prea tare pe tine dacă o să fii rănit : în palmă se vede limpede că nu vei muri încă. De fapt, cîți ani ai ? întreabă Haecker.

— Patruzeci și trei, răspunde Hayan.

— Cum naiba a reușit taică-tău să-ți obțină scutire ?

— M-a trimis în Suedia, zicea că am dispărut.

— Desigur, taică-tău a făcut motoarele Hayan ?

— Da, el. Cîte minute mai sînt, după ceasul tău ? La mine e 14,25.

— Fix. Deci, cînd eu sar în picioare, tu rămii culcat, numeri pînă la trei, apoi te scoli și fugi pînă la tufișurile de cipreși. M-ai înțeles ?

— Da.

— În caz că mă nimeresc, vii tîrîș pînă la mine, mă apuci și mă tragi în spatele tufișului. Ai trusa sanitară ?

— O am.

— Te pricepi s-o folosești ?

— Mă pricep.

— Bine. Atunci să ne pregătim, zice Haecker, apoi scoate plosca, trage o dușcă.

Exact la 14,30, jucătorii sar deodată în picioare, toate cele trei grupe, desfășoară steagurile, strigă și trag din răspuțuri, apropiindu-se de fortăreață, care îi așteaptă neclintită, mută. Cînd asediatorii s-au apropiat suficient, mercenarii deschid asupra lor, din turnurile rotative, focul ucigaș. Olivieri, din grupa a doua, Rava și Samuelson dintr-a treia se prăbușesc, ceilalți încep să fugă, sperați, înapoi.

Sorensen urlă, încearcă să-i oprească, să-i realinieze. Strigă răgușit :

— Înapoi ! Atac ! Întoarceți-vă ! Înainte, la atac ! Întoarceți-vă !

Steinbuch, Mrs. Hidkay și Van Delft pornesc din nou spre fortăreață, dar focul mercenarilor este puternic, îi silește să se întoarcă.

— Oprește! Alinierea! răcnește Sorensen. Hayan se apropie de el:

— Mergem după răniți, domnule.

— Am spus: alinierea!

Unitățile refugiate se orînduiesc, încet, în dosul movilei. Sorensen se apropie de Steinbuch:

— Vreau raportul. Cîți au rămas acolo?

— Trei. Nu se știe dacă sînt răniți, poate au murit, răspunde Steinbuch.

— Care grupă s-a retras prima?

Katharson ridică mina:

— A mea. Focul era atît de puternic, oamenii mei nu sînt suficient instruiți.

— Nu mă interesează. Cine e locțiitorul?

— Camaradul Tunnel.

— Să iasă din rînd Tunnel.

Tunnel vine lîngă Katharson.

Sorensen ia de pe umerii celor doi mitralierele, le azvîrle între tufișuri, apoi spune, răspicat și tare:

— În calitate de comandant al formațiunilor de luptă, vă condamn la moarte pentru atitudine lașă și necamaraderească.

Tunnel ascultă palid, cu buzele tremurînde, apoi face doi pași spre Sorensen:

— Glumești, doar nu-ți închipui, eu nu de asta am plătit! Ai înnebunit, Sorensen!

Sorensen își scoate din buzunar revolverul, țintește spre ei:

— Duceți-vă lîngă tufișuri! Sentința o execut chiar eu!

Tunnel începe să plîngă:

— Dumneata chiar ai înnebunit! Eu m-am gîndit că s-ar putea să mor, bine, dar nu așa, stupid, de mina unui camarad. La Atena mă așteaptă familia, soția și copiii. Lor ce-ai să le spui?

Glasul lui Katharson e mai calm:

— Sorensen, dumneata vrei să comiți o faptă ilegală. Singur ai modificat planul de atac, tulburînd mințile oamenilor, n-ai dreptul să tragi pe nimeni la răspundere. Mai bine, hai să discutăm experiența de pînă acum și înainte de toate, să vedem ce e cu cei trei camarazi răniți sau morți. Lasă pistolul, Sorensen, recunoaște că nu ai dreptate.

Sorensen începe să urle:

— Sînteți niște javre fricoase!

— Ce știi tu despre curaj sau frică? Am fost niște boi tîmpiți că te-am ales comandant. Lasă jos pistolul, că ți-l iau și n-o să-ți meargă bine, strigă Katharson.

Sorensen ridică arma:

— Rugați-vă, înainte de a muri!

Cei doi bărbați se retrag, speriați, ceilalți privesc scena încremeniți, cu uimire. Tunnel se aruncă la pămînt, hohotește:

— Îndurare! Ajutați-ne! Îndurați-vă!

Sorensen trage întîi în Katharson, care sărise la el, apoi în Tunnel. Katharson cade pe spate, moare pe loc, trupul lui Tunnel se mai zvrîcolește în două-trei spasme, apoi se liniștește, rămîne nemișcat.

În tăcerea uimită ce urmează, Sorensen, ținînd în mîini arma fumegînd încă, face un pas înapoi, ordonă:

— Fața spre fortăreață! Cu drapelele desfășurate! La atac! Voi conduce eu însumi această grupă întâi atît de lașă! Înainte!

Ridică de lîngă Katharson drapelul alb-negru și pornește. Ceata jucătorilor e nemișcată, mută.

Sorensen se urcă pe moviliță, flutură drapelul și începe să urle:

— Înainte!

Pe dreapta, în spatele movilei se află unitatea a treia. Mrs. Hidkay are obrazul încremenit; își scoate cu prudență pușca mitralieră de pe umăr, ridică piedica și trage toată seria în trupul lui Sorensen. Comandantul se întoarce, privește cu mirare spre femeie, apoi se lasă încet la pămînt, alunecă pe panta movilei.

Mrs. Hidkay ridică arma din care iese fum, apoi o scapă din mîini și cade la pămînt hotînd.

Steko aleargă în vîrfurile movilei, își scoate tunică de colonel francez, își smulge cămașa albă și începe să o fluture deasupra capului, în semn de capitulare.

Deasupra movilei apare un helicopter, se oprește, coboară, dar nu aterizează pe iarbă.

Pekkinen scoate microradioreceptorul unității, îl pune în funcțiune. Se aude vocea angajatului din helicopter:

— Rog clienții să comunice ce doresc.

Steko aleargă spre aparat, învîrte butonul pentru emisie, apoi zice cu o voce ce se pierde:

— Vrem să terminăm! Lăsați-ne să terminăm!

Din aparat, răspunsul se aude hîrîit:

— Din păcate, asta n-o putem face. Dumneavoastră v-ați angajat într-un joc cu o durată dinainte determinată.

— Nu vrem să mai continuăm jocul.

— Atunci puteți să vă predați; însă astfel vă primejduiți viața. Nu putem, nu avem dreptul să vă sfătuim. Atacați sau apărați-vă!

Aparatul, trîntit la pămînt de Steko, se sfarmă în bucăți. Helicopterul se înalță, apoi dispăre în direcția clădirilor centrale.

Mrs. Hidkay e încă pe jos, plînge. Dobrowsky, în uniformă de maior al Legiunii Poloneze, se apropie de ea, o ridică:

— Vîno, să încercăm să ne gîndim ce avem de făcut.

Femeia nu răspunde, pornește spre tufișuri, se culcă, își îngroapă fața în iarbă. Dobrowsky se adresează jucătorilor palizi și dezorientați:

— Camarazi, înainte de toate cer doi voluntari care să vadă de victime. Dacă mai pot fi ajutați, să fie pansați și aduși aici, dacă au murit, rămîn acolo. Să aducem cadavrele acestea trei în dosul dimbului. Cine sînt cei doi voluntari?

Hayan și Pekkinen ies din rînd, își iau cîte două truse sanitare și pornesc tîrîș în direcția fortăreței.

Dobrowsky apucă trupul inert al lui Sorensen, îl tîrîște în dosul movilei, îi așază cu prudență capul pe iarbă. Serantoni și Solter-

sky îi culcă pe Katharson și Tunnel lângă Sorensen. Dobrowsky se întoarce, întreabă cu o voce calmă :

— Camarazi, nimeni dintre voi nu e rănit ?

— Nimeni, răspunde miss Neudorf.

— Ce noroc ! Cretinul ăsta ne-a dus la autodistrugere.

— De ce l-ai lăsat ? întreabă fata.

— Nu știu, a fost ca un scurtcircuit, pur și simplu. Nici voi nu v-ați opus.

— Eu încă n-am fost la război.

— Ai dreptate, am fost superficiali. Ați auzit ce-a spus angajatul Companiei, n-avem posibilitatea de a termina, trebuie să continuăm lupta, să găsim o modalitate eficientă, înțeleaptă, dacă nu vrem să fim uciși.

— Nu crezi că, în afara dumitale mai sînt și alții care știu asta, că sînt și alții atît de deștepți ? întreabă cu ironie Miss Neudorf.

— Dacă nu te superi, n-am vrut doar să fac filozofie, am și propuneri concrete.

— Să auzim, zice Schmidt.

— Vă spun, însă am o rugămintă : dacă propunerea mea vi se pare bună, alegeți-mă pe mine comandant.

Se aud mai multe glasuri :

— Spune-ne !

— N-ar trebui să punem santinele ? întreabă Kirios.

— Nu cunoști psihologia mercenarilor ; ei merg doar la sigur. Dealtfel, nu vreau să fi-lozofez degeaba, dar face parte din planul meu. Fiecare împrejurare are strategia sa : să ne analizăm situația. Ați venit aici pentru aceleași

motive pentru care se războiesc oamenii de milenii. Eroism, glorie sînt noțiuni perimate ; un singur lucru e important, lucru pe care, desigur, l-au descoperit demult, de care știau cu precizie și spartanii, și anume : rentabilitatea...

— Încetează ! Dacă nu știi altceva, încetează, strigă Mrs. Tabor.

— Bine, atunci vă expun planul concret, strategia mea. Decideți asupra ei. Vă promit victoria, după înfrîngerea asta temporară. La fel a făcut și Churchill.

— Te referi numai la el ? întreabă cu ironie Haecker.

— N-am vrut să-ți rănesc sensibilitatea. Veniți puțin mai aproape, vă expun planul.

Membrii grupului se apropie, îl înconjoară strîns.

Sosesc Hayan și Pekkinen. Hayan pășește în fața lui Dobrowsky.

— Au murit toți trei.

Dobrowsky ridică mîna la chipiu, salută :

— Vă mulțumesc pentru serviciu, camarazi ; îi vom răzbuna.

Și ceilalți jucători salută, nemișcați, muți.

Dobrowsky continuă :

— Față de superioritatea numerică sau față de o armată foarte instruită există o singură metodă eficientă : cea a războiului de guerillă, care e cel puțin tot atît de îndreptățită ca orice altă formă, fiind forma de luptă a celor oprimați.

— Fără chestii politice ! îl întrerupe Haecker.

— Nu vreau să fac politică, însă astăzi ea a devenit o foarte reală categorie a luptei armate. Să vedem, deci, cazul nostru. Opt voluntari își scot uniforme, dispar în teren. Ceilalți atacă de mai multe ori, bineînțeles acoperiți, se retrag, determină dușmanul să iasă din fortăreață, îi cauzează pierderi, apoi se predau. S-ar putea ca și o parte din partizani să fie capturați, dar cei rămași vor găsi cu siguranță o cale de a-și îndeplini misiunea, adică să se strecoare în clădirile centrale și să dezarmeze dușmanul. Acesta este planul meu. Mă alegeți comandant ?

Jucătorii tac îndelung, apoi Miss Neudorf întreabă :

— Și dacă am rămâne aici, în liniște, pînă expiră termenul ?

— Vor ieși, cu siguranță, mai târziu. Își vor da seama că ne-am pierdut resursele psihice și ne vor înfringe cu ușurință, avîndu-ne cu totul la discreția lor.

— Și dacă ne ascundem ? Terenul e destul de vast. Dacă fugim de ei ?

— Nu ne putem ascunde, ei cunosc mai bine terenul.

— Atunci partizanii cum se pot ascunde ?

— Profitînd de faptul că mercenarii se vor ocupa de noi. Gîndiți-vă, patrușprezece oameni nu pot să se ocupe și de noi și să mai și caute.

Steinbuch ridică mîna :

— Eu mă ofer partizan.

După Steinbuch, Charnton, Kirios, Steko,

Van Delft, Schmidt, Serantoni și Soltersky se oferă și ei. Se alinează în fața lui Dobrowsky.

— Rezultă deci că dumneavoastră puteți fi considerat comandant ales, zice Bondy senior.

— Are cineva ceva împotriva planului meu ? întreabă Dobrowsky.

Jucătorii tac.

— Atunci e-n regulă, să începem.

Charnton începe să cînte, ceilalți i se alătură pe rînd :

„It's a long way to Tipperary,

It's a long way to go.“

Dobrowsky le face semn să tacă :

— Cred că zorile sînt momentul cel mai propice. Vom pune santinele, toată lumea să fie în gardă, cu arma pregătită, în zori, la ora 5 pornim atacul. Partizanii se vor împrăștia, cred că deocamdată ar fi bine să se ascundă în zona „Pinguinul roșu“, care e cea mai îndepărtată ; de aici vor avea timpul și condițiile cele mai bune pentru a se strecura înăuntru. Rog pe cei doi camarazi Bondy să facă de pază în stînga dimbului, iar în dreapta, pe Miss Meghallan și camaradul Lewin. La miezul nopții, eu și Haecker, respectiv Miss Neudorf și camaradul Huysmann îi vom schimba. Ceilalți pot dormi în liniște, nu cred că în noaptea asta mercenarii ar risca, vă rog, totuși, să nu vă împrăștiați, rămîneți, pe cît posibil, împreună. Să ne sincronizăm : la mine e 18,43. Mulțumesc. Vă vom trezi în zori. Rog partizanii să poștească aici, aș vrea să discutăm amănuntele.

Jucătorii sînt murdari, obosiți; își scot păturile, se înfășoară cu ele, se culcă în iarbă. Cele patru santinele patrulează cu pași egali împrejurul dimbului. Partizanii se așază în cerc, lângă Dobrowsky:

— A fost careva dintre voi în Vietnam? întreabă.

— Eu, răspunde Soltersky.

— Ai fost instruit pentru lupta cu partizani?

— Am fost „șapcă verde“.

— Minunat, înseamnă că știi tot.

— În linii mari. Cred că aici totul va fi mult mai simplu. Să fiți însă atenți cînd vă predați și vă interoghează, să nu așteptați cumva de la voi unde sîntem.

— Faceți în așa fel încît să le fie imposibil de ghicit, zice Dobrowsky.

— Narviks și ai săi cunosc perfect terenul și în clipa cînd v-ați predat, pot uza de toate mijloacele ca să afle ce vor.

— De aceea trebuie nimicite toate mijloacele tehnice întîlnite în teren. Trebuie distrus orice radar sau aparat TV industrial.

— În zori, de cum ați plecat, începem, zice Soltersky.

— S-ar putea să fi greșit împărțînd tuturor planul? Dacă nu l-ar cunoaște nu l-ar putea dezvălui.

— Foarte bine că-l cunosc, măcar au șansa de a deveni eroi la interogatoriu.

— Dar dacă îl dezvăluie?

— Vom include în calculele noastre și această posibilitate.

— Cred că putem să ne punem de acord asupra faptului că Soltérsky va fi comandantul nostru, zice Dobrowsky.

Partizanii dau din cap, aprobator. Dobrowsky se adresează lui Soltersky:

— Ai vreo idee?

— N-am. Esențial e să-i induceți în eroare și să nimiciți aparatul. Pe urmă, nu ne răminem decît să ne furișăm cu îndemînare în fortificațiile centrale. Sper să nu dăm acolo peste mercenari în rezervă.

— Conform Regulamentului, ei trebuie să fie afară, în hotel; nu le este permis să intre nici în teren, nici în spațiul operațional central.

— Dar dacă încalcă Regulamentul?

— E improbabil. Directoarea întreține o disciplină severă, iar Compania are tot interesul ca, plecînd, să-i facem publicitate.

— Sorensen ăsta a fost un nebun, zice Soltersky.

— Și-a meritat soarta. Ciudată femeie mai e și Mrs. Hidkay! Am crezut că era amanta lui Sorensen, zice Dobrowsky.

— Păi, era, spune Steinbuch.

— De unde știi?

— L-am văzut noaptea pe Sorensen ieșind din camera ei.

— Ciudat. Cred că cel mai bine ar fi s-o dezarmăm.

— Nu e nevoie; n-o să fie niciodată trădătoare, zice Kirios.

— Crezi?

— Sînt sigur.

— Ce te face să fii atât de sigur ?
 — O cunosc.
 — De unde ?
 — În '44 a lucrat aici, în munți, cu Crucea Roșie britanică. Era cumsecade.
 — Dacă a lucrat la Crucea Roșie, ce cauți acum aici ?
 — Mi-a spus că vrea să se sinucidă, dar n-are curajul s-o facă.
 — Ți-am spus că e nebună !
 — Noi nu sîntem ? întreabă Kirios.
 — Noi ne jucăm, zice Dobrowsky.
 — Adevărul e că îl regret mult pe Rava. Era un dobitoc simpatic, zice Kirios.
 — Poate că mîine vii tu la rînd.
 — Nu cred să mă mai înscriu aici vreodată.
 — În mod sigur te înscrii. Dacă scapi, tu o să fii propagandistul numărul unu.
 — Se poate. De fapt ar fi bine să ciștigăm.
 — Se află printre ei cîțiva ticăloși isteți ; de pildă Kreisbach. Sau Rother, ăla cărunt, sau americanul Michelson. De Narviks nici nu mai vorbesc.
 — Dar nici noi nu sîntem chiar începători, zice Steinbuch zîmbind.
 — Bine, știu, tu ai lucrat în SS. De fapt, noi sîntem dușmani.
 — Și Kirios mă scoate mereu din sărite cu chestia asta ! Eu n-am nici o vină că s-a înțimplat așa.
 — Cum ?
 — Că am pierdut războiul.
 — Fără politică. Așa ajungem să ne îm-

pușcăm între noi. Van Delft, tu ce ai făcut în timpul războiului ? întreabă Dobrowsky.

— Am stat acasă, într-un ospiciu. Am un unchi psihiatru, el era directorul ospiciului.

— Înseamnă că o să fii un partizan nemai-pomenit.

— Ai să te miri, într-adevăr voi fi un bun partizan.

— De unde atîta încredere în propria-ți persoană ?

— Sînt instructor la unitățile olandeze ale Crucii Zburătoare.

— Acțiuni teroriste ?

— Da.

— O.K., te cred că vei fi un bun partizan. Steinbuch se întoarce spre Dobrowsky :

— Dar tu ?

— Legiunea Poloneză, apoi America, afaceri cu petrol, cu terenuri, iar acum sînt aici. Te uiți la uniformă ? Nostalgie. Nostalgie timpită. Dar cred că putem să mergem la culcare, mîine vom avea o zi destul de grea.

— Tu o să mai fii și santinelă de la miezul nopții, zice Soltersky.

— Într-adevăr, la revedere, să dormim.

Dobrowsky și partizanii se retrag la marginea poienii, se înfășoară în păături, se culcă.

Cei doi Bondy ocolesc movila din stînga, Miss Meghallan și Lewin din dreapta. Cînd se întîlnesc, se salută cu politețe. După trei runde, Miss Meghallan și Lewin se retrag spre tufișuri, își scot armele, se așază pe iarba.

— Acasă, la ora asta, ne așezăm pe terasă și discutăm, zice fata.

— N-am fost încă în Brazilia, zice Lewin.
 — E foarte frumos, dar nu e gata încă.
 — Se zice că sînt mulți șerpi pe acolo.
 — Sînt blînzi. Pe aici nu sînt? întrebă fata.
 — Aici, nu.
 — Aș vrea să fiu deja acasă.
 — De ce ai venit aici?
 — Prietenii mei mi-au spus că aici femeile sînt violente.
 — Mai poți avea parte de așa ceva.
 — Mă enervează împușcăturile.
 — Ce ai făcut în timpul atacului?
 — M-am culcat lîngă un pom și am tremurat. Sorensen era un nebun.
 — Nici Dobrowsky ăsta nu e mult mai breaz. Fiecare vrea să demonstreze ce strateg genial e. Pe nici unul nu-i interesează oamenii.
 — Ideea lui Dobrowsky îmi place.
 — De ce? întrebă Lewin.
 — Fiindcă e surprinzătoare, ciudată.
 — N-ar fi mai simplu să ne odihnim frumos, să dormim și să așteptăm să se facă poimîine după-amiază. Ai idee cîte posibilități de schingiuire poate oferi o zi și jumătate?
 — Dacă învingem, îi vom schingiui și noi?
 — Bineînțeles. Mrs. Perlinger și-a pregătit deja un braț de nuiiele cu care vrea să biciuiască mercenari goi.
 — Avem speranțe, Lewin?
 — Se poate.
 — Pot să oblig pe cineva să mă violeze, dacă vom învinge?

— N-am fost încă în această situație, dar cred că e posibil. Cu arma în mînă poți obține orice.

— Doamne, numai de-am reuși! Oricum, altădată nu mai vin. În schimb, am să-mi trimit prietenele, să încerce și ele. Stau acasă și se plictisesc; aici ar învăța ceva. Spune, Lewin, dumneata cîți ani ai?

— Patruzeci și șase.

— De ce ai venit aici?

— Fiindcă am mulți bani și zău nu știu ce să mai fac cu ei. Cînd nu mă simt în primejdie am în mine o tensiune de parcă nu m-aș fi atins ani de zile de o femeie.

— Cu ce te ocupi?

— Primesc în fiecare lună 100 de mii de dolari de la taică-meu. Săracul, nu poate să moară.

— El cu ce se ocupă?

— Avem în Statele Unite fabrici de avioane. Dacă moare o să am circa două miliarde.

— Și ce-o să faci cu ei?

— O să cumpăr cai.

— De toți banii?

— Da. O să am aproximativ 200 de mii de cai.

— Dumneata ești nebun, Lewin.

— De ce, dumneata ce ai cumpăra?

— Nu știu.

— Păi vezi, dumneata ești și mai nebună.

— Vino, să mergem în pădure; violează-mă!

— Glumești, e interzis să ne părăsim postul.

— Vino, Lewin.

— Dacă află, Dobrowsky ne condamnă la moarte.

— Nu-i nimic, merită.

— Cum vrei să te violez ?

— Bate-mă, rupe-mi rochia.

— Care e numele dumitale de botez ?

— Maria.

— Liniștește-te, Maria, nu trebuie să mai aștepți mult. E ora 9,30, dimineata ne predăm.

— Și e sigur că mă vor viola ?

— Serie în Regulament.

— Și dacă nu-l respectă ?

— Îți promit că, dacă mercenarii nu-și fac datoria, poimîine după-amiază, cînd se sfîrșește jocul, vin cu dumneata aici și o facem.

— Promiți ?

— Promit.

— Mulțumesc, zice fata și îl sărută.

— Să mergem să facem de pază, zice bărbatul.

Se scoală, își pun arma pe umăr, se întorc la movilă. Cei doi Bondy se apropie cu precauție, cînd se întîlnesc, salută politicos.

Miss Colin, culcată sub un pom la marginea poienii, se scoală, se duce lîngă Mrs. Hidakay, se înfășoară în pătură, se culcă lîngă femeie :

— Jane, te-ai liniștit ?

— Da.

— Nimeni nu-ți poate face nimic rău.

— L-am iubit.

— Abia l-ai cunoscut.

— A fost noaptea la mine, a fost formidabil.

— Era nebun, Jane, nu trebuia ales comandant.

— Credeam că, făcînd ce ne-a propus el, o să obțin ce vreau.

— Renunță la moarte, Jane, vezi, nici soarta nu vrea să mori.

— Am fost în frunte, am strigat, uniformă mea e o țintă perfectă, trebuia să mă nimească.

— La ceilalți nu te-ai gîndit.

— Nu mă interesează ceilalți.

— Atunci de ce l-ai împușcat, totuși ?

— Nu știu. Simțeam imperios că trebuie să-mi scot arma. Poate, ceva, în mine-și mai amintește...

— Tu ai mai fost pe aici, nu-i așa, în timpul războiului ?

— Da, în '44, la Korteņa.

— De fapt, Jane, ce ai ?

— Mi-au murit cele două fete.

— Cînd ?

— Acum trei ani. Una era de nouă ani, cealaltă de opt. Medicii n-au putut spune ce au, li s-a făcut rău, în două zile au murit.

— Dar soțul tău ?

— Nu știu nimic de el, de cîțiva ani. A fost ambasador la Ankara, sînt zece ani de cînd ne-a părăsit, s-a dus în India, a dispărut.

— Nici nu l-ai căutat ?

— Nu m-a interesat, aveam fetițele.
 — Nu poți să mai încerci o dată ?
 — N-am curajul.
 — Ești încă tinără.
 — Degeaba, nu pot mistui ce-a fost. Am călătorit peste tot, mi-am luat bărbați, dar nu merge. În Sorensen era ceva, ceva ce se cerea luat în seamă.
 — Era nebun.
 — Tocmai de aceea. Cu el, poate aș fi încercat.
 — Nu era potrivit.
 — De unde știi ?
 — Am trăit cu el doi ani.
 — Când ? întreabă femeia, surprinsă.
 — Din '62 până în '64.
 — De ce nu mi-ai spus ?
 — Credeam că știi.
 — N-am știut. Și acum erai împreună cu el.
 — Nu. Acum l-am întâlnit pentru prima oară de când m-a părăsit.
 — Povestește-mi de el.
 — Ce vrei să auzi ?
 — Totul. Spune-mi tot.
 — Întreabă-mă.
 — Știu doar că avea șantiere navale la Copenhaga.
 — El a construit cele mai mari iahturi de lux. Nu s-a însurat, zicea că nevestele sînt criminale. O dată am fost într-o excursie la Stockholm, am intrat într-un circ ; în timpul spectacolului s-a întîmplat un accident, o fată a căzut de pe trapez și și-a fracturat coloana. Edwin a cheltuit cu ea o jumătate de milion

de coroane, o vizita zilnic la clinică. După ce s-a vindecat, a măritat-o cu un sadic care o bătea în fiecare zi. Pînă la urmă, fata s-a sinucis. Făcea mereu ce a făcut și aici : învența în ultima clipă ceva cu totul deosebit decît ceea ce se așteptau ceilalți să facă.

— De ce te-a părăsit ?

— Nu știu. Poate pentru că începuse să mă iubească prea mult. Mergea des la circ ; în timpul cît a îngrijit fata, a învățat să arunce cuțitul. A amenajat la castel o sală de aruncat cuțite. La început exersa pe marionete, mai tirziu eu îpsămi am devenit ținta. Devenise foarte îndemînat, însă o dată m-a nimerit în pulpă. După aceea a început să mă iubească foarte mult. Nu se mișca de lîngă mine, trebuia să-l însoțesc peste tot, turba dacă nu mă vedea o zi. Apoi, în vara lui '64, eram în vacanță aici, în Grecia ; cînd m-am trezit într-o dimineață, am găsit pe masă o scrisoare, îmi scria că-l apucă durerea de cap cînd se uită la mine, se întoarce acasă, nu mai vrea să mă vadă niciodată.

— De ce ați venit, totuși, împreună aici ?

— Ți-am mai spus că n-am venit împreună, ne-am întîlnit întîmplător aici. De fapt, prima reacție a fost să renunț, dar plătisem deja cei cincisprezece mii de dolari, îmi părea rău să-i las aici, m-am gîndit s-o duc pînă la capăt. Cînd v-a impus să-l alegeți comandant, am vrut să vă previn, dar mi-a fost teamă. Știam cît e de orgolios, cum rîvnește după putere, n-am crezut însă că e atît de nebun.

— Mie mi-a plăcut că a avut curajul să schimbe brusc totul, mi-a explicat ce efect elementar poate avea un asemenea atac, am crezut că și pe mine mă ajută, că pur și simplu totul se va sfîrși mai ușor.

— Dar dacă te nimereau în așa fel încît să rămîi infirmă pe viață? Să nu te poți mișca, să-ți circule muștele nestingherite prin gură?

— La asta nu mă gîndesc.

— Am o prietenă, voia să-și pună capăt zilelor, și-a tras un glonte în cap, dar n-a murit, în schimb nu vede, nu aude, nu poate vorbi și a paralizat. Trăiește, medicii spun că poate gîndi, în același timp însă e perfect moartă. Imaginează-ți ce simte.

— Trebuie să fie ca atunci cînd cineva trăiește într-o mănăstire foarte severă. Dar tu nu te-ai gîndit că și ție ți se poate întîmpla tot ceea ce-ai spus? Că și pe tine te puteau nimeri?

— Eu mă încred în noroc. Pentru mine, toată chestia asta e un remediu împotriva plictisiei. Știi ce-am făcut? M-am dus să construiesc drumuri, să nu mă plictisesc. În primăvară am fost două luni în Chile, să construiesc autostrăzi. Între timp, bineînțeles, m-am lămurit că nici munca nu e un leac eficace contra plictisiei. Trebuie inventat alt leac. Apoi am aflat de treaba asta de aici și m-am prezentat imediat. Nici aici nu e extraordinar, dar oricum, e mai bine decît să stai acasă, să faci polo cu cai.

— Înțelege-mă, aș vrea să fi trecut deja de tot, dar n-am curajul s-o fac. Ce-ar trebui să fac?

— Eu cred că e o tîmpenie, într-o zi, oricum, se va sfîrși. Dacă însă insiști cu orice preț, îți trebuie ceva sigur. Am citit despre un milionar care voia să se sinucidă; a dat un anunț că angajează șomeri pentru munci speciale, generos remunerate. S-au prezentat doi vagabonzi, le-a dat zece mii ca să-l spînzure. L-au spînzurat.

— Ideea nu e rea.

— Nu, și e sigură. Cred totuși că, aici, o să-ți treacă. Cum l-ai împușcat pe Edwin! A fost superb! Tu nu te vei sinucide niciodată, Jane. Dimineața ne predăm, sînt extrem de curioasă ce-au să facă cu noi.

— Ai citit Regulamentul, nu?

— Poate că și ei ne rezervă o surpriză.

— Nu prea cred,ăștia sînt funcționari banali, fac ceea ce li se impune în contract.

— Nu-i nimic, le facem noi lor cite ceva, dacă se schimbă zarurile.

— Și ești sigură că se schimbă?

— Nu știu, dar poate avem șanse.

— Mai povestește-mi despre Edwin.

— Chiar te-ai îndrăgostit de el?

— Așa se pare.

— Cu mine nu putea să facă dragoste decît dacă între timp îi povesteam despre negri.

— Pentru mine a fost minunat.

— De fapt, îmi plăcea și mie.

— Hai să-i facem un catafalc.

— De ce?

— Să nu zacă aici, lingă dîmb, ca un cîine.
 — Nu se poate, Jane, e război; Dobrowsky nu ne dă voie, inamicul e aproape.
 — Atunci îl furăm.
 — Și unde vrei să i-l facem?
 — Înăuntru, în pădure. Îl ardem.
 — Nu fi naivă, Jane. În primul rînd, toți vor observa focul și oricum nu putem nimici cadavrul, știi bine, trebuie să justificăm în fața autorităților că e vorba de un accident. Cît despre catafalc și înmormîntare, lasă-le în seama Companiei, le rezolvă ei. Vor spune că, la vîntătoare, s-a dus într-o direcție greșită și a fost nimerit, din întîmplare, de un glonte.
 — Vreau să-l văd.
 — O să-l vezi dimineața, înainte de a porni.
 — Vreau acum.
 — Nu mai insista, ia un calmant.
 — Atunci, mai povestește-mi.
 — Întotdeauna Edwin încerca el însuși iah-turile, uneori mergea cu ele pînă în Africa de Sud sau Australia. Închipuie-ți ce prive-liște nostimă să vezi zece-cincisprezece iahturi identice, unul lingă altul.
 — Pentru cine le făcea?
 — Nu mai țin minte, dar cred că și marele prinț de Luxemburg le comanda la el.
 — Tu ai iaht, Helena?
 — Am, mi-a dăruit el unul.
 — Și eu am. Ai să vii cu mine?
 — Am să vin, Jane.
 — O să mergem în Noua Zeelandă. Ai mai fost?
 — Încă nu.

— Îmi place acolo. Totul e atît de albas-tru, de parcă ar fi cer peste tot. Și în case, și pe cîmp, și în pădure.
 — Ce fel de albastru?
 — Albastru deschis. Totul e albastru des-chis.
 — Ne vom duce. Pe urmă vei veni și tu cu mine?
 — Unde mă duci?
 — În Bikini.
 — N-am fost încă. E frumos?
 — Acum doi ani s-au reîntors oamenii, au construit două hoteluri pe plajă. Fantastic. Unde au explodat bombe, pămîntul e neted și tare, ca sticla. Insectele s-au mărit și au devenit colorate. Craterelor sînt puse în vîn-zare, se pot construi bungalowuri deasupra lor. E minunat.
 — Ne vom duce neapărat.
 — Nu te mai gîndi la nimic, totul se va rezolva.
 — Nu, Helena, nu mai pot s-o iau de la început. Sînt obosită.
 — Să dormim, Jane. Vrei un calmant?
 — Da, dă-mi, te rog. Mulțumesc.
 — Ce zici, ce-ar fi dacă, totuși, dimineața, am rămîne aici? întrebă prudentă Miss Colin.
 — De ce?
 — Poate totuși ar trebui să-l înmormîntăm pe Sorensen.
 — Adineaori ai spus că nu se poate.
 — Ar trebui să încercăm.
 — Și autoritățile?

— Compania îi mitulește oricum.
 — Și Dobrowsky ?
 — Vrei să devii eroină ?
 — Vreau să mor.
 — Credeam că nu mai vrei.
 — Nu mai știu nici eu.
 — Fii atentă, Dobrowsky nu e Sorensen ;
 vom trage din tranșee, nimeni nu poate păți
 nimic.

— Atunci de ce vrei să rămii aici ?
 — Uite ce e, ca lectură, Regulamentul prezintă interes, dar dacă mă gândesc că paisprezece mercenari vor trece peste mine...

— Sîntem opt femei, nu vor trece toți paisprezece peste tine.

— Da, dar oricum, nu pot să aleg eu cu care să mă culc.

— Tocmai asta mi se pare palpitant, nu ?
 Dacă partizanii reușesc, se schimbă situația și atunci poți să alegi tu.

— Nu poți sili un bărbat cu arma.

— Vom vedea.

— Deci vrei să mergi dimineața, Jane ?

— Da.

— Bine, vom merge. Să dormim pînă atunci.
 Cele două femei se îmbrățișează, respirația le e din ce în ce mai uniformă, adorm.

6

SE LUMINEAZĂ. Dobrowsky îi trezește întâi pe cei opt partizani. Soltersky își alina nează oamenii, face un pas către Steinbuch :

— Tu te duci în fruntea careului „Carul“ ;
 fii atent să nu te observe, întoarce-ți pe dos tunica, iar la prînz, cînd se va încălzi, ascunde-o. În careu sînt trei camere TV, le-am însemnat exact, aici pe hartă. Le zdrobești. Grăbește-te însă, știi că trebuie să termini înainte de a se preda forțele principale, altminteri se vor prinde.

— Pe urmă ?

— Pe urmă mă aștepți, o să vin la tine.
 Poți să pornești.

Steinbuch salută, pornește tirîș, prudent, profitînd de zidul ocrotitor al tufișurilor.

Soltersky continuă :

— Charnton, Kirios, Steko !

— Prezent, răspund aproape simultan cei trei.

— Voi mergeți în cercul „Trompa“, șeful e Kirios, faceți praf instalațiile. Fiți cu ochii în patru la radar, e ascuns.

— Nu e sub observație ? întreabă Kirios.

— Numai din sala operațiilor strategice din fortăreața mare poate fi observat, dar nu vom putea apela la încăperile și instalațiile ei pînă nu vor învinge, deci pînă ce forțele noastre principale nu se vor fi predat fără condiții.

— Și ce se va întîmpla dacă n-o putem ocupa ?

— Ai mai fost prizonier ?

— Nu.

— Atunci vei putea constata pe pielea ta cum e cînd ești prizonier de război adevărat. Ceea ce nu-ți recomand. De fapt, totul depinde acum de noi. În special, de cît reușim

să fim de prompti. Dacă ajungem mâine la prinz, cu ceilalți s-a sfârșit.

— O să ne străduim. Ce avem de făcut după acțiunea asta?

— Veniți la „Car“, la Steinbuch. Sper să fiu și eu acolo. Puteți porni. Atenție la uniforme.

— Am înțeles.

Cei trei partizani pornesc, ocrotiți de crenșugurile tufișurilor.

— Van Delft ! îl strigă Soltersky pe olandez.

— Poftim ?

— Tu vii cu mine. Au adus, de la „șepcile verzi“ un Geiger Müller de mină. Semnalează orice metal. Presupun că-l cunoști ?

— Cum să nu ? Matsuoka II, nu ?

— Exact. Mergem să vedem dacă nu cumva au mai strecurat ceva înainte de începerea partidei.

— În regulă.

— Vom porni ultimii. Păcat că nu putem verifica terenul și-n jurul fortăreței. Să nu uităm să-i spunem lui Dobrowsky să meargă încet când capitulează și, dacă observă ceva, să-l facă praf.

— O să-i pedepsească sever pentru asta.

— Nu putem proceda altfel. Deci, ne-am înțeles. Schmidt și Serantoni, voi căutați instalațiile în partea cealaltă. Ați însemnat totul pe hartă ?

— Totul, răspunde Serantoni.

— Aș mai vrea să întreb doar pentru când ai fixat acțiunea principală ? întreabă Schmidt.

— Depinde numai de împrejurări. Încerc să organizez totul în așa fel încît să putem ocupa fortăreața chiar astăzi. Sper să iasă bine. Evident, depinde mult și de partea cealaltă. Eu am învățat să joc șah, e limpede că-au învățat și ei.

Dobrowsky se apropie de ei, bea ceai fierbinte :

— Când porniți ?

— Dacă ești de acord, peste zece minute. Eu merg cu Van Delft, ceilalți au plecat deja. Ai vreun ordin special pentru mine ? întreabă Soltersky.

— Nimic. Faci ce vrei, sîntem în mîinile tale.

— Știu, răspunderea e enormă.

— Cred că, în ultimă instanță, se poate rezolva.

— Mă tem de un singur lucru, că vă vor duce în clădirile centrale, vor închide ușile blindate și nu vom putea intra.

— Nădăjduiesc că vor ieși ei.

— De ce ar ieși ?

— I-aș cunoaște greșit dacă nu ar face așa. Vor fi absolut siguri de ei, vor scoate femeile în teren.

— Crezi ?

— Sînt convins. Pur și simplu vor scăpa din vedere că trebuie să violeze femeile de față cu ceilalți prizonieri bărbați. E mult mai plăcut în sînul cald al naturii. Sînt sigur că vor ieși. Am și făcut pariu.

— Toți ?

— Nu, doar cițiva. Sint în total paisprezece.

— Spune, nu crezi c-ar trebui să instruiem femeile să-i ademenească ?

— Ideea nu e rea. Cheamă-le aici.

Soltersky pleacă să adune femeile. Stau toate opt în fața comandantului, privesc încordate fața lui Dobrowsky.

— Doamnelor, nu vă supărați, vă rog, că v-am convocat aici, aș vrea să vă cer ajutorul într-o importantă acțiune tactică.

— Să auzim, zice Miss Neudorf.

— Partizanii nu vor putea veni după noi în clădirea centrală decît dacă ușile blindate rămîn deschise. Trebuie deci să obținem ca violarea dumneavoastră să se petreacă nu în fortăreață ci aici, pe teren.

— De ce ? Credeți că așa vor lăsa ușile deschise ? întrebă Miss Colin.

— În orice caz, cițiva mercenari trebuie să iasă din fortăreață. Pe ceilalți îi putem lăsa în seama camarazilor noștri.

— Și ce trebuie să facem ?

— Poate să vă smiorcăiți puțin, cum că vă e tare rușine.

— Cu atît mai mult o vor face sub ochii voștri, zise Miss Neudorf.

— Gîndiți-vă, atunci, la altceva.

— Am o idee, zice Mrs. Hidkay.

— Vă rog !

— Eu o să rămîn afară, lîngă izvorul cu apă caldă, iar Helena, odată ajunsă înăuntru, o să înceapă să strige că m-a pierdut, nu știe ce s-a întîmplat cu mine, să vină cineva să mă caute să mă ducă la fortăreață.

— Excelent ! Partizanii or să-l înhațe pe mercenar, restul e treaba lor. Desigur, totul depinde de situație, de împrejurări. Oricum, vă rog să fiți foarte prudente. Vom înfăptui ideea doamnei Hidkay. Dacă intervine vreo piedică, las la aprecierea dumneavoastră ce faceți, cum vă descurcați. Mulțumesc.

— Or să ne și bată ? întrebă Miss Meghalan speriată, dar cu ochii strălucind de emoție.

— Posibil, cu toate că ăștia sint total imprezvizibili. Sper că nu ați uitat prin ce mijloace vă puteți feri organele nobile, în caz de bătaie. Dacă nu mă înșeală memoria, am învățat săptămîna trecută, după un atlas anatomic.

— Ne amintim. Deși eu cred că nu vor avea curajul să ne bată.

— N-aș fi atît de optimist. Au primit instrucțiuni să folosească împotriva noastră metodele cele mai inumane.

— Pe Narviks îl cunosc personal, zice Mrs. Tabor. E un tînăr simpatic, politicos.

— Asta nu înseamnă nimic, doamnă.

— Eu tot nu pricep, de ce trebuie să ne predăm ? N-ar fi mai bine dacă ne-am săpa tranșee și ne-am apăra ? întrebă Mrs. Litvak.

Dobrowsky răspunde calm, însoțindu-și cuvintele de gesturi largi :

— Uitați ce e, doamnă, n-aș vrea să repet frazele tiranice ale lui Sorensen însă, credeți-mă, la asta eu mă pricep mai bine. Mercenarii primesc recompense speciale în caz de victorie, vor face deci totul ca să cîștige. Pînă la prînz și-ar da seama oricum că ne-am re-

tras în defensivă și ar pune în aplicare tehnica atât de bine verificată până acum : ne-ar încercui, ne-ar înfringe cât ai clipi și atunci chiar că nu ne-ar mai rămîne nici o speranță.

— De ce trebuie să cîștigăm cu orice preț ?

— Pentru că 97% din cei prezenți au venit aici chiar pentru asta, dumneavoastră sînteți singura excepție.

— Sînteți sigur ?

— Cît se poate de sigur. Dar dacă vreți, n-avem decît să-i întrebăm.

— Nu-i nevoie. Accept hotărîrea majorității. Sper să ai dumneata dreptate.

— Mulțumesc, doamnă, încrederea dumneavoastră mă mișcă.

— Și acum, ce facem ?

— Ce am stabilit. Acum e ora 4,50. Soltersky, fii amabil, dă-i drumul. Noi începem acțiunea la 5 fix. Mrs. Hidkay, și dumneata poți porni spre izvor.

Soltersky salută și pornește cu Van Delft și Mrs. Hidkay printre tufișuri.

Dobrowsky adună jucătorii în jurul său, au mai rămas în total cincisprezece. Se uită la ceas, dă semnalul, își flutură batista. Avansează cu pași prudenți, printre tufișuri, spre fortăreață. La două sute de metri de pereții de plastic, la marginea poienii, șerpuiește un șanț secăt ; se culcă în el și, la semnul lui Dobrowsky, deschid focul asupra clădirii. Dobrowsky scrutează cu o privire ageră terenul, vede cum se deschid porțile blindate ale fortăreței, cum se strecoară prin deschizătură mercenari în tunici de culoarea terenului. Îi

numără, sînt patrusprezece. La semnul lui Narviks, echipa se desparte, cele două grupe pornesc spre jucători din direcții opuse. Jucătorii așteaptă, nemișcați, Narviks ajunge la lizieră, scoate din buzunar un megafon mic, portativ :

— Predați-vă, inelul s-a închis, sînteți încercuiți, rezistența n-are nici un rost. Vă somăm să vă predăți, să nu curgă sînge în zadar.

Dobrowsky îi face semn lui Haecker care-și scoate cămașa albă și începe s-o fluture, ținînd-o mult deasupra capului. Se aude din nou vocea lui Narviks :

— Aruncați-vă armele și porniți spre pădure cu mîinile ridicate mult deasupra capului !

Prima iese din șanțul de apărare Mrs. Tabor apoi, pe rînd, ceilalți. Mercenarii îi înconjoară, îi perchezizionează.

— Vom intra acum în încăperile strategice centrale. Cine nu se supune va fi împușcat pe loc, spune sec Narviks.

— Noi sîntem prizonieri de război și, dacă nu mă înșel, Convenția de la Geneva e valabilă și pentru noi, zice Haecker indignat.

— E valabilă pentru mă-ta, nu pentru tine ! urlă Servet și trage un șut în piciorul lui Haecker.

Haecker se cutremură de durere, dar Servet îl îmbrîncește, împingîndu-l după ceilalți.

Ajung în zona separată a clădirii centrale. Sînt minați într-o încăpere uriașă, pereții de beton sînt golași, netencuiți, deschideri nere-

gulate fără uși duc spre încăperile învecinate. În centrul sălii de vizavi strălucește apa verde a unei piscine.

Mercenarii alinează prizonierii pe bordura piscinei. Narviks scoate din buzunar niște fotografii, începe să-i identifice :

— Interesant, au supraviețuit toate femeile. Pe tine cum te cheamă ?

— Erwin Bondy.

— Asta e băiatul tău ?

— Da.

— Tu ești Maria Meghallan ?

— Da, răspunde fata.

— Stai liniștită dacă nu vrei să-ți trag o palmă.

— Da, domnule.

— Mai lipsesc patrusprezece. Cifra mi se pare cam mare. Ce-o fi cu ei ? Fetițe, după părerea ta, câți răniți aveți, câți morți ?

— Nu știu, vă rog, răspunde speriată fata. În aceeași clipă Miss Colin țipă :

— Jane a rămas afară, la izvor !

— Ce te-a apucat ? întreabă Narviks.

— Jane Hidkay a rămas afară, la izvorul termal. Era obosită, s-a așezat, n-am băgat de seamă că nu mai e cu noi. Doamne, ce-o să se întâmple acum cu ea ?

— Ține-ți gura ! O s-o aducem aici. Deci, câți ziceați că sunteți ? Micuță Mary, fă bine și numără.

Miss Meghallan numără prizonierii :

— Sintem cincisprezece.

— Și câți ați fost ?

— Treizeci.

— În cap.

— Da.

— Și unde sînt cei paisprezece domni ?

— Nu știu.

— Unde e comandantul, Sorensen ?

— A murit.

— Înțeleg. Dar restul ? Au murit și ei ?

Narviks trage brusc o palmă puternică feței, care cade la pămînt, încearcă încet să se ridice în patru labe, se agață de brațul lui Haecker, se îndreaptă, privind cu uimire la Narviks.

— Unde sînt, deci ? întreabă bărbatul.

— Nu știu.

— Bine, o să continuăm. Kreisbach, ia opt bărbați și cinci femei și du-te afară să vezi ce e. Noi patru rămînem aici, cu aștia, ușile or să fie încuiate. Puneți-le, oricum, cătușe, să nu facă vreo tîmpenie. Au distrus televiziunea, noroc că ne-a mai rămas radioul. Ia cu tine aparatul cel mare de transmisie-recepție.

Mercenarii pun cătușele prizonierilor.

— Cine rămîne cu tine ? întreabă Kreisbach.

— Michelson, Hordings, Murketos și Rother.

— În regulă. Am plecat. Îmi aleg femeile.

Kreisbach se apropie de prizonieri, ordonă :

— Jos tunicile !

Prizonierii își scot tunicile, sîinii goi ai femeilor luminează. Kreisbach se plimbă în fața lor, arată spre Miss Bunin, Miss Colin, Mrs. Litvak, Miss Neudorf, Miss Meghallan :

— Haidem !

Mrs. Perlinger zice încet :

— Aș vrea să merg și eu.

— Ține-ți gura!

— Iertați-mă.

— Ține-ți gura! zice Kreisbach aproape cordial, apoi pornește, cu cei șapte camarazi, în urma femeilor alese, spre ușile blindate. Mercenarii merg comod, în pas de plimbare. Ajungând la pădure, înaintează dispersați, prudenți. Soltersky și Steinbuch, culcați lângă un tufiș, observă cu încordare procesiunea.

Kreisbach se detașează de ceilalți, rămâne în urmă, se sprijină de un copac, se apleacă și transmite în microfonul ascuns sub medaliile militare prinse de buzunarul tunicii:

— Aici paisprezece, aici paisprezece! Deocamdată nu observ nimic special. N-am găsit răniți. Femeile susțin că sînt doi morți pe pajiște și încă trei lângă movila „Nimănu”. Mergem mai departe să căutăm femeia, între timp periem terenul. Am terminat.

Repetă raportul:

— Aici paisprezece, aici paisprezece! Deocamdată n-am observat nimic nereglementar. Între timp, mercenarii le-au pus pe femei să care cei cinci morți la un loc, la micul semn triumphiular de la marginea pădurii. Kreisbach se apleacă din nou asupra microfonului:

— Aici paisprezece, aici paisprezece. Am găsit cei cinci morți. E și Sorensen printre ei. Nu pot să-mi închipui unde sînt ceilalți. Încerc să inventez ceva. Voi lua măsuri. Am terminat.

Pornește, se întoarce la mercenarii care stau cu femeile, printre tufișuri, căutînd să dea de urma celor dispăruți.

— Stați jos, odihniți-vă, le spune Kreisbach cu un accent ce se vrea prietenesc. Îl cheamă cu un semn pe Kolter:

— Pistolul cu injecții e la tine?

— Da.

— Fă-le, la toate.

Kolter scoate din geantă aparatul de injectat și injectează insulina în brațul femeilor pe jumătate goale, culcate în iarbă.

— Vă e foame? le zice Kreisbach.

— Da, răspund ele încet.

Kreisbach îi ordonă lui Hordingson:

— Desfaceți conserve.

Mercenarii scot la iveală conserve de carne, le deschid, le întind femeilor care se năpustesc asupra lor, înfulecă. Kreisbach le privește cu interes, zice zîmbind:

— Doamnelor, presupun că n-ați avut suficient timp pentru studierea terenului. Acum vom merge la izvorul termal s-o căutăm pe prietena voastră. Acolo veți putea face și baie, măcar să vă îmborsăți puțin. Bine?

Nu așteaptă răspunsul:

— Mișcarea, copii, grăbiți-vă, avem încă foarte mult de lucru!

Femeile nu se opresc din mîncat, aproape că se lipesc de cutiile de conserve.

— Roiu', dacă nu vreți să vă mai dau din medicament!

Speriate, aruncă cutiile, se ridică supuse, pornesc. De după pădure, din dosul dîmbului

cenușiu, pietros, apare oglinda minusculă, aburindă a unui lac. Ajuns la mal, Kreisbach cercetează cu atenție. Mrs. Hidkay zace culcată în iarba înaltă, la umbra unui tufiș mărunț, cu mitraliera lângă ea. Kreisbach pune un picior pe armă, cu celălalt o atinge :

— Alo, doamnă, am sosit.

Mrs. Hidkay se scoală brusc, se freacă la ochi, dă să-și ia arma, dar Kreisbach a și azvîrlit-o cît colo :

— Nu te agita, copila mea, zice cu ironie.

— Cine ești dumneata ?

— Isus.

— Nu fi obraznic !

— Surioară, imediat te pocnesc !

— Îți interzic !

— Ajunge ! Te scoli, că-ți trag un picior !

Femeia care pare că, în sfîrșit, a înțeles ce se petrece în jurul ei, sare în picioare și rămîne nemișcată în fața lui Kreisbach. El le spune celorlalte, peste umăr :

— Dezbrăcați-vă !

Femeile nu se clintesc.

— Sau poate doriți să plec ?

Miss Colin răspunde zîmbind :

— Nu, nu e nevoie, nu sîntem rușinoase.

— Dezbrăcați-vă, repetă Kreisbach ordinul.

Femeile se dezbracă rapid, își aranjează cu grijă hainele, intră, încet, în apa aburindă.

Kreisbach se întoarce către Mrs. Hidkay :

— Dezbracă-te și tu !

— Da, răspunde femeia, se dezbracă și intră după celelalte în lac.

Mercenarii scot din genți prosoape, pături. Kreisbach arată spre iarbă :

— Puneți-le aici. Puteți pleca, periați terenul.

Mercenarii lasă lucrurile, se duc. Miss Colin se apropie de mal, se oprește în dreptul lui Kreisbach, începe să-l stropească. Kreisbach întreabă zîmbind :

— Intru eu sau ieși tu ?

Fata rîde :

— De fapt, nu meriți să ies. Prea ești băiat frumos.

— Și tu începi cu asta ? Crede-mă, mi-e silă să tot aud că sînt băiat frumos. De-ar spune, măcar o dată, cineva că sînt băiat deștept. Și să știi că nu sînt timpit, îmi ciștig pîinea cu capul.

— N-am vrut să te jignesc. Ai ochi inteligenți.

Începe iar să-l stropească, apoi, deodată, se oprește, aleargă la mal, se năpustește asupra bărbatului. Kreisbach o ia în brațe :

— Frumoasa ta uniformă se va uda, zice fata și îi descheie tunica.

Între timp ies și celelalte femei, se șterg, privesc la cei doi care, înlănțuiți, ignoră lumea, se sărută, se sfișie. Apoi fata se ridică, mîngîie obrazul bărbatului, arată spre Mrs. Hidkay :

— Ea e Jane, prietena mea cea mai bună. Vino aici, Jane.

Mrs. Hidkay se apropie, se culcă alături de ei.

— Iubește-o și pe ea, zice miss Colin și apasă obrazul bărbatului pe obrazul femeii, apoi se scoală, își ia haina, se îmbracă. Kreisbach o apucă de braț :

— Vino înapoi !

Miss Colin se întoarce, Kreisbach îi cuprinde genunchii, o așază lângă el :

— Nici nu mi-ai spus încă cum te cheamă ?

— Helena.

Kreisbach se adresează femeilor care se îmbrăcău :

— Fetelor, nu vă supărați, dar trebuie să mă ajutați. Nu iese efectivul, lipsesc unii domni dintre voi. Au murit ? Au fost răniți ? N-ar trebui să-i căutăm ? Nu știți de ei ?

— Nu știm nimic.

— Nu se poate, gândiți-vă un pic.

Femeile tac. Kreisbach continuă :

— Cum s-a petrecut, fetelor ? Poate au rămas în urmă, la asalt ? N-ar trebui să cercetăm din nou terenul ?

Din nou răspunde Miss Colin :

— Nu știm.

Kreisbach vine lângă Mrs. Hidkay, o mângâie pe mână. Mrs. Hidkay arată spre Miss Colin :

— Îți spun, dacă o trimiți de aici.

— Te rog, fii amabilă, du-te și tu la celelalte, zice Kreisbach către fată. Miss Colin pornește, apoi se întoarce brusc spre Mrs. Hidkay, îi zvîrle în față :

— Scroafă josnică !

— Du-te la celelalte, zice Kreisbach sec.

Fata ajunge la celălalt grup, plinge în hote.

Kreisbach zîmbește, ia mîna doamnei Hidkay, i-o sărută :

— Nu te sinchisi de ea, Jane, își va primi porția. Cum s-a întîmplat, deci ?

— Cînd am vrut să ne predăm și de pe helicopter ne-au transmis că nu se poate, toți au intrat în panică. Cîțiva au oferit și bani, să poată pleca.

Kreisbach intervine :

— Stai puțin, n-am prea înțeles, repetă, cum a fost ?

O îmbrățișează, o atrage astfel și mai aproape de microfon ; continuă conversația :

— Știi cum mă cheamă pe mine.

— Nu.

— Eu n-am nume. Eu sînt paisprezece.

Tace, apoi repetă răspicat :

— Eu sînt paisprezece.

În fața lămpilor, difuzoarelor, amplificatoarelor montate în peretele cabinei tehnice stau Narviks și Murketos, învîrtînd nervoși butoanele de legătură. Brusc, din difuzor se aude vocea lui Kreisbach :

— Eu sînt paisprezece. Cum a fost, de fapt ? Repetă !

Mrs. Hidkay răspunde încet :

— Cînd am vrut să ne predăm și din helicopter ni s-a transmis că nu se poate, toată lumea a fost cuprinsă de teamă, a intrat în panică. Mai mulți au oferit bani, să poată pleca.

— Să trecem sonorul și la prizonieri, zice în șoaptă Narviks.

— În regulă, îl dau, răspunde Mürketos.

Încep să întorcă comutatorul, să deschidă ușile cabinei, trec în sala mare. Prizonierii șed încâtușați lângă perete, Michelson și Hordings, cu mitraliera în mână, se plimbă în fața lor. Din difuzoarele enorme, din tavanul încăperii, se aude vocea doamnei Hidkay măr-turisindu-i-se lui Kreisbach.

Bărbatul o întrerupe :

— E imposibil, minți.

— De ce aș minți ?

— Nu știu, dar minți. Cum ați ținut legătura cu helicopterul ?

— Prin radio. Pe urmă a aterizat.

— N-am văzut aterizând nici un helicopter.

— A aterizat în celălalt capăt, lângă gard.

— Cine a oferit bani ?

— Nu mai țin minte, au fost opt, s-au dus pe rînd la helicopter.

— Nu înțeleg. Au plecat cu helicopterul ?

— Nu. A plecat, apoi s-a întors, au coborît din el...

— Cine ?

— Nu-i cunosc.

— Bărbați ?

— Da, doi bărbați.

— Și ?

— Unul s-a reintors la aparat, a decolat, a făcut cîteva volte deasupra noastră, ne-a ținut în șah.

— Minți !

— Dacă nu mă crezi, de ce mă mai întreb ?

— Continuă !

— Celălalt, care a rămas, i-a legat la ochi pe cei opt bărbați și i-a condus în direcția fortăreței. Nu știu unde, dar presupun că în afara ei.

— De ce n-au dus femeile ?

— Bărbații au fost mai agresivi.

— I-ai recunoaște pe cei doi ?

— Cu greu, aveau ochelari și chipiuri de pilot.

— De unde știi că cei opt au oferit bani ?

— Ei au spus. Ziceau că cei doi angajați s-au dus să ceară consimțămîntul Companiei.

— Ce ?

— Să întrebe dacă sînt de acord cu oferta.

— Și cînd s-au întors ?

— Au spus că Compania acceptă suma de răscumpărare.

— De ce au plecat doar opt ?

— Conducătorii Companiei n-au aprobat decît opt.

— Minți, Jane. Minți cu nerușinare. Aici paisprezece, aici paisprezece. Am să încerc altceva. Aici n-am nici o speranță. Am terminat.

La început, prizonierii ascultă înspăimîntați vocea femeii, dar, cînd pricep intenția, răsuflă ușurați, se privesc zîbind, încep să discute.

Narviks observă pe fețe schimbarea, urlă :

— În picioare ! Mîinile deasupra capului !

Prizonierii privesc uimiți la Narviks, apoi

se supun, se ridică speriați, își mișcă cu greu mâinile încătușate. Narviks se plimbă în fața lor :

— Cine a fost comandantul ?

Nimeni nu răspunde.

— N-ați înțeles întrebarea ? După Sorensen, care a murit, cine a preluat comanda ? Prizonierii stau muți.

— S-ar putea să nu fie aici, printre voi ? S-ar putea să fie încă afară ? Nu vreți să vorbiți ?

Narviks zîmbește :

— Bine, deci nu vreți. Să încercăm atunci altfel. Murketos, scoate-le cătușele. Cine încearcă să fugă sau nu face ce-i spun, moare. Ia fugiți pînă la perete și înapoi, aici !

Prizonierii aleargă la perete, se întorc răsuflînd cu greu.

— Stați jos. Mîinile la ceafă !

Se așază, cu mîinile la ceafă.

Narviks continuă :

— Să iasă din rînd femeile. La perete !

Mrs. Perlinger și Mrs. Tabor se scoală, se întorc cu fața la perete.

— Fruntea sprijinită de perete !

Cele două femei se apleacă prudent, își sprijină fruntea de perete.

— Să iasă din rînd cei sub treizeci de ani !

Iese băiatul lui Bondy, se duce la perete.

— Să ridice mîna cei între patruzeci și cincizeci de ani !

Toți prizonierii rămași lingă zid, în total șapte, ridică mîna.

— Deci sînteți cu toții între patruzeci și cincizeci ?

Prizonierii nu răspund. Narviks scoate pachetul de fotografii, alege fotografiile celor din fața lui, studiază datele înscrise pe verso.

— În regulă. Ridicați-vă și fugiți iar pînă la zid și înapoi.

Cei șapte bărbați aleargă, ating tencuiala brută, noduroasă, se întorc în fugă lingă femeii, se opresc.

— Aliniați-vă !

Narviks se oprește în fața lor :

— Care din voi are patruzeci de ani ?

Huysmann ridică mîna.

— Stai la o parte !

Huysmann se alătură celor două femei.

— Care are patruzeci și cinci ?

Se prezintă Bondy senior și Dobrowsky.

— Stați lingă el, zice Narviks, arătîndu-l pe Huysmann.

Bondy și Dobrowsky se apropie de Huysmann. Narviks vine la ei, se vîră în fețele lor.

— Voi ați fost soldați, toți trei ?

Huysmann intervine :

— Eu n-am fost.

— Ce ai făcut în timpul războiului ?

— Am fost acasă.

— Ce țară era aceea unde putea rămîne acasă un tînăr de douăzeci și șase de ani ?

— Elveția.

— Înțeleg. Și ce făceai acasă ?

— Învățam.

— Ce ?

— Sociologia.

— Și acum ce faci ?
— Nimic. Călătoresc.
— De ce vine un sociolog într-un astfel de loc ?

— Nu permit să mi se pună asemenea întrebări. Am venit, am plătit o sumă deloc neglijabilă, vreau să mă distrez.

— În regulă. Te vei distra. Stai numai aici, deoparte.

Narviks se întoarce, ca unul care-și amintește brusc de ceva, către celălalt grup de lângă perete :

— Care din voi a luptat în Vietnam ?

Lewin și Pekkinen ridică mîna.

— Veniți aici !

Îi împinge lângă Bondy și Dobrowsky. Scoate pistolul, i-l întinde lui Huysmann :

— Ține. Împuști doi din ăștia patru.

Elvețianul ține arma, stă nemișcat.

— Pe care din ei îi împuști ? întreabă Narviks.

— Pe niciunul.

Narviks scoate un alt pistol, îl înfige în ceafa lui Huysmann.

— Dar acum, pe cine ai să împuști ?

— Pe mine.

— Nu poți. Pînă întorci arma spre tine, ți-o zbor din mîna. Pe cine împuști dintre ăștia ?

— Pe nimeni.

— Ei, dă-mi pistolul.

Huysmann îi întinde arma.

— Spune-mi, măcar teoretic, pe care i-ai împușca ?

Huysmann arată spre Pekkinen și Lewin :

— Pe el.

— De ce ? Fiindcă au fost în Vietnam ? Pot să-ți mărturisesc, și eu am fost.

Se întoarce spre Pekkinen și Lewin :

— Dan Tungh, Bien-Ta, Sen-Hu, Ho-Phen-Ta ? Ați fost acolo ? Le știți ?

— Nu, răspund aproape simultan cei doi.

— Dar în nord ? Ton-Lyu ? Dien-Bien-Phu ?

— Nu.

— Atunci dați-vă la o parte. Duceți-vă lângă femei, habar n-aveți de războiul de partizani. Ați rămas deci voi doi. Unul din voi e comandantul. Care ?

Dobrowsky și Bondy sînt muți.

Narviks aduce din cabina tehnică un Colt, îi scoate încărcătura, lasă un singur glonte. Îl întinde lui Bondy, arătîndu-l pe Dobrowsky :

— Trage în el !

Bondy privește încremenit la Narviks.

— Am zis să tragi, repetă mercenarul ordinul.

— Nu se poate, zice aproape șoptit Bondy.

— Michelson, dacă în cinci secunde nu trage, îl împuști. Unu... doi... trei...

Bondy țîntește încet și trage. Arma pocnește, gol. Narviks o ia, i-o întinde lui Dobrowsky :

— Acum trage dumneata !

Dobrowsky ridică rapid arma deasupra capului și trage de mai multe ori. De două ori pocnește, gol, a treia oară se descarcă.

Dobrowsky coboară brațul, lasă să-i cadă arma. Narviks îl privește cu atenție :

— Dacă e adevărat că Sorensen a murit, ceea ce e foarte posibil, atunci înseamnă că dumneata ești comandantul. Spune, cei opt au abandonat într-adevăr jocul ?

— Ai auzit și dumneata, nu ?

— Și de ce le-ai permis ?

— Au fost foarte speriați și, la urma urmelor, asta e totuși un joc.

— Ei, vino, aș vrea să-mi spui adevărul.

Face semn lui Michelson și Hordings, care scot din geantă o plasă cu ochiuri mari, vin lângă Dobrowsky, îi pun cătușe la mâini și la picioare, îl leagă și-i dau lui Bondy funia care închide gura plasei.

— Dă-i drumul, pînă la fund, zice Narviks.

Bondy tirăste plasa în care e imobilizat Dobrowsky pînă la marginea piscinei, apoi îi dă drumul în apă, o lasă să se scufunde.

— Scoate-l afară ! Dă-l !

Bondy îl scoate, desface plasa. Apa se scurge de pe Dobrowsky, care se zbate după aer.

Michelson îi scoate cătușele, vine spre Bondy, îl încătușează, îl viră în plasă.

— Acum, schimbați, îi zice Narviks lui Dobrowsky.

Dobrowsky nu se clintește.

Michelson și Hordings îl apucă pe Bondy, îl trag la marginea piscinei. Bondy începe să urle nearticulat. Băiatul îi privește supliciu, cu fața schimonosită, sare brusc din rînd, aleargă la el, începe să smucească de plasă :

— Lăsați-l pe tata, strigă răgușit.

Narviks vrea să-l ridice, băiatul îi trage un șut în picior. Comandantul mercenarilor își scoate arma, dar tinărul i-o zboară din mînă, apoi se apleacă rapid s-o apuce. Michelson pune piciorul pe pistol, îl îmbrîncește pe băiat, care cade pe spate, la perete, stă o clipă nemișcat, apoi se năpustește asupra mercenarului. Murketos stă în spatele lui Michelson, face un pas înainte, ridică mitraliera-automat și o descarcă în trupul băiatului. Tinărul e aproape ca și tăiat cu fierăstrăul, se prăbușește, singele îi gîlgîie pe gură, e nemișcat.

Narviks desface plasa, Bondy iese cu greu din ea, se apropie, împiedicîndu-se de copilul mort, se apleacă deasupra lui :

— Băiatul meu ! zice hohotînd.

Narviks, cu fața fără expresie, îi face semn lui Murketos :

— Duceți-i !

Murketos și Hordings ridică bărbatul, îl împing spre sala vecină. Deodată încremenesc, în ușă apare Soltersky, intră în sală ținînd mitraliera îndreptată spre ei :

— Predați-vă, porcilor, strigă către Narviks.

Mercenarii își aruncă armele, Soltersky și Steko sar spre ei, îi percheziționează, îi mînă la perete.

Bondy mîngîie frenetic obrazul băiatului mort :

— Vai, Doamne, ce-am făcut ! Vai, Doamne, ce-am făcut ! repetă plîngînd.

Sosesc și ceilalți partizani, însoțind mercenarii prizonieri. Femeile au și ele arme automate, vin pășind energie în urma celor capturați. Cu uniforma în neorînduială, ruptă, împleticindu-se, intră în sală Kreisbach.

Soltersky pășește spre Dobrowsky, salută:

— Domnule comandant, am îndeplinit cu succes acțiunea. Avem doi răniți ușor, Charn-ton și Van Delft, iar doi mercenari au murit.

— Cine?

— Lundquist și Shadow.

— Mulțumesc, camarazi, ați executat misiunea eroic. Vă rog să-mi dați un scurt raport.

Soltersky raportează militarăște, cu vocea sacadată:

— Mrs. Hidkay l-a reținut pe Kreisbach. S-au simțit în siguranță absolută, s-au dus cu femeile în pădure. I-au făcut inofensivi, unul după altul. Lundquist și Shadow s-au opus, am fost nevoiți să-i nimicim.

— Aduceți-l aici pe Narviks.

Steinbuch îl aduce pe șeful mercenarilor la Dobrowsky.

— Ce părere ai despre toate acestea, Narviks?

— Nu te lăuda, Dobrowsky, eu am aranjat să iasă așa, am vrut să câștigați.

— Ei, nu mai spune!

— Ce crezi, de ce am lăsat deschise ușile?

— Aduceți-l pe Kreisbach.

Kreisbach stă obosit, întunecat, alături de Narviks.

— Spune-ne, Kreisbach, de ce au rămas deschise ușile blindate?

— Nu știu.

— Gîndește-te puțin. Cine a avut în pază ușile?

— Nu știu.

— Ești atît de prost informat, Kreisbach? Poate, atunci, ne spune comandantul. Pe cine ai însărcinat cu paza ușilor blindate, Narviks?

— A fost sarcina lui Murketos.

— Atunci ne mai lipsește doar Murketos.

Schmidt îl îmbrîncește pe Murketos în fața lui Dobrowsky.

— Spune-mi, de ce ai lăsat deschise blindatele fortăreței interioare?

— La ordinul lui Kreisbach.

— Da? Și ce-a spus Kreisbach, de ce trebuie lăsate deschise, din moment ce comandantul a interzis asta cu strictețe?

— A zis că s-a înțeles cu Narviks și a primit aprobarea.

— De ce ai făcut-o, Kreisbach? Doar nu ți-a fost teamă?

— Am vrut să asigur calea de retragere.

— Vezi, dacă ușile ar fi rămas închise, ați mai avea șanse. După cum știți, în lume există și schimbul de prizonieri și noi aici am fost unsprezece în mîinile voastre. Am impresia, Kreisbach, că dacă mai apuci, pentru asta vei primi o muștrare, ai cam rasolit-o. Acum urmați dumneavoastră, domnii mei. Soltersky, anchetează, în primul rînd, crima. Murketos a fost făptașul. Vom vedea apoi de rest. Cît e ceasul?

— 17,33.

— Avem timp. Miine după-masă la două vor suna sfârșitul. Pentru siguranță, puneți cătușe mercenarilor. Camarazii noștri să fie înarmați.

— Am înțeles.

— Unde ați lăsat morții?

— Pe ai noștri i-au adunat mercenarii la marginea pădurii, i-am lăsat acolo și tot acolo i-am dus și pe ai lor.

— Cîți morți sînt în total?

— Împreună cu Bondy sînt nouă. Șapte dintre noi și doi mercenari.

— Trist bilanț. Dacă Sorensen n-ar fi stricat totul, abia de-am fi avut pierderi. Doar acest biet băiat, care nici el nu trebuia să moară, dacă era puțin mai stăpînit. Cred că trebuie să le vorbesc camarazilor.

Dobrowsky ridică glasul :

— Camarazi, atențiune, aș vrea să vă spun câteva cuvinte !

Jucătorii circulă prin încăperi cu fețele strălucind de fericire, discută, ocolesc cu grijă mercenarii încătușați care stau pe marginea bazinului. La auzul glasului lui Dobrowsky se opresc, se adună în jurul lui, ovaționează. Dobrowsky vorbește solemn :

— Camarazi, am obținut o victorie decisivă, zdrobitoare asupra unui adversar mult mai bine instruit și cu o experiență vastă. Vă mulțumesc pentru purtarea curajoasă, eroică, pentru participarea dumneavoastră plină de abnegație. Trebuie să vorbim sincer, deschis și despre pierderile grele pe care le-a nece-

sitat izbînda, șapte camarazi au plătit cu viața pentru monomania fostului comandant Sorensen. Vom face totul ca în timpul ce ne-a rămas să răzbunăm moartea eroilor noștri. Întii m-am gîndit să executăm toți mercenarii ; nu merită îndurare, nici ei nu s-au purtat cu mînuși cu noi. Pe urmă însă am decis totuși ca să înființăm pentru ei în cadrul fortăreței un lagăr de prizonieri sever și asta va fi o pedeapsă suficient de grea. Aici, lângă sălile strategice, se află cabinele tehnice dotate cu toate mijloacele prevăzute de Regulament pentru cele mai diverse proceduri. Prima sarcină importantă pe care o avem o constituie represaliile pentru acea crimă josnică în urma căreia camaradul Bondy și-a pierdul fiul, ucis de mercenarul Murketos, acest ticălos lipsit de orice scrupul. În cele ce urmează, vă vom informa asupra fiecărei măsuri, a fiecărui program. Mulțumesc.

Chiuind, jucătorii îi alungă pe mercenari de la bazin spre perete, apoi se așază pe bordura piscinei. Îl privesc cu încordare pe Bondy, care leagă cu o sfoară subțire mîinile și picioarele lui Murketos și-l împinge în apă. Mercenarul se scufundă, zbatîndu-se, apoi, folosindu-se de membrele legate, cu mare efort și cu mișcări încordate iese la suprafața apei, încearcă să se apropie de mal, înecîndu-se, dar Bondy îl împinge din nou sub apă.

Jucătorii privesc neclintii scena. Soltersky vine lângă Bondy, îi atinge umărul :

— Lasă-l, camarade.

Îl apucă și-l scoate din apă pe mercenarul care continuă să scuipe apa, îl trage la mal, taie sforile, îl conduce la treptele piscinei :

— Du-te ! Așază-te pe trepte.

Murketos pornește, scuihind apa.

— Mai jos ! Așază-te, îi ordonă Soltersky.

Murketos se așază, apa îi ajunge pînă la umeri.

Soltersky îi spune lui Lewin :

— Aduceți hîrtie și creioane.

Lewin fuge pînă la prima cabină tehnică, aleargă înapoi, ține în mîini creioane, blocuri de hîrtie. Soltersky preia instrumentele de scris, le așază pe mal, lingă Murketos :

— Trage linii pe hîrtie !

Mercenarul se ridică cu efort din apă, întinde brațul, ia un creion, trage cu mîna tremurîndă linii strîmbe pe hîrtie.

— Trage linii drepte !

Înspăimîntat, Murketos încearcă să-și controleze degetele, liniile sînt mai drepte.

— În regulă. Acum gîndește-te, apoi scrie o cifră. Cîți oameni ai ucis în viața ta ?

Mercenarul nu se mișcă. Soltersky continuă :

— Nu e necesară cifra exactă. E suficient să știm de ce ordin e : al zecilor, sutelor, miilor...

Murketos se gîndește cîteva clipe, apoi așterne pe hîrtie cifra de șaiszeci și doi. O arată. Soltersky o privește :

— Nu sînt sigur că cifra asta este exactă ; acum scrie, cînd l-ai ucis pe băiat aveai arma asigurată sau nu ?

Murketos scrie : „Nu“.

— A spus ceva băiatul înainte de a muri ?

Murketos scrie : „Da“.

— Ce a spus ?

Mercenarul desenează îndelung cele două litere : „Nu“.

— Ei, degeaba : meseria e meserie ! Așa sînt profesioniștii. Un profesionist trebuie să aibă memorie bună.

— Pe dracu ! Arma nu e niciodată asigurată, iar toți spun același lucru, zice Murketos încet.

— Dar dacă te-ai întîlni o dată cu o excepție, ai ține minte ?

— Da.

— Bine, bine, ieși afară de acolo.

Murketos iese din piscină, se oprește lingă Soltersky.

— Cred că nu ai îndoieli asupra sentinței. Ce crezi, la ce te condamnăm ?

— O să mă schingiuiți.

— Te înșeli, o să te executăm.

Murketos pălește.

— Nu ceri îndurare ?

— Ba da.

— Cere-o de la tatăl băiatului...

Mercenarul se apleacă peste Bondy, care hohotește deasupra trupului neînsuflețit al băiatului :

— Vă rog, nu fiți supărat pe mine.

Bondy nu observă că i s-a adresat, plînge în continuare. Murketos repetă :

— Vă rog, nu fiți supărat pe mine.

Bondy ridică privirea ;

— Duceți-l de aici ! Duceți-l de aici ! strigă răgușit.

— Nu sînt vinovat, a vrut să sară la mine, n-am avut încotro.

Soltersky îl ia de lingă Bondy, îl conduce lingă perete. Dobrowsky vine spre ei :

— Vom alcătui un tribunal statutar. Membrii săi vor fi : Soltersky, Haecker, Mrs. Hidkay, Huysmann și cu mine. Rog numiții să fie amabili să poftească aici.

Se așază pe bordura de beton a piscinei. Soltersky se așază lingă el. Vin și ceilalți, iau și ei loc alături de ei.

— Să începem deci imediat. Cred că nu e necesar să demonstrăm că s-a comis o crimă, zice Dobrowsky.

— Eu n-am fost de față, zice Mrs. Hidkay.

— Nici eu, zice Soltersky.

— Dar ne credeți pe noi ? Pe mine, pe Haecker, pe Huysmann ? În afară de noi au mai fost de față Mrs. Tabor, Mrs. Perlinger, Pekkinen, Lewin, Hayan. Bondy nu se socoțește, el e interesat.

Bondy își aude numele, începe să urle :

— Uciideți ticălosul ! Uciideți-l ! Dați-mi-l mie, îl aranjez eu !

— Liniștește-te, camarade Bondy, ai încredere în noi, crede-ne, își va primi pedeapsa cuvenită. Ne credeți deci că trebuie să judecăm acum un criminal cinic, cu sînge rece ?

— Cred, zice Mrs. Hidkay.

— Și eu, zice Soltersky.

— E-n regulă. Voi interoga acum inculpatul.

— Dar pe scurt, strigă din spate Șteko,

— Bine, pe scurt. Murketos, spune-ne de ce l-ai ucis pe Erwin Bondy junior ?

— Eram în autoapărare.

— A vrut să te atace ?

— Da.

— Nu pe mercenarul Michelson a vrut să-l atace ? Pentru că noi așa am văzut.

— Nu.

— Mînte !

— Vă rog, în toată lumea sînt împușcați prizonierii de război dacă-și atacă paznicii.

— Și ce se întîmplă cu acel paznic care și-a omorît prizonierul și apoi devine el însuși prizonier ?

— Nu știu.

— Pot să-ți spun eu. Va fi executat. De altfel, aș fi curios să aflu de ce a vrut victima să vă atace pe voi ?

— Fiindcă-l interogam pe taică-său.

— Ce ați vrut să aflați de la el, după ce v-ați convins deja că eu sînt comandantul ?

— Vă rog, nu eu l-am interogat. Ați fost și dumneavoastră aici, ați văzut.

— Într-adevăr, am fost aici.

— Maiorul Narviks l-a interogat, nu eu.

— Narviks, ridică-te, vino aici.

Narviks se scoală, își întinde brațele încătușate, păsește lingă Murketos :

— Dumneata ce ai vrut să afli de la tatăl victimei ? întrebă Dobrowsky.

— Mi-am dat seama că dintre dumneavoastră doi, Bondy e cel mai slab, m-am gîndit că, mai devreme sau mai tîrziu, va mărturisi ce știe. Știam că e absolut imposibil să

dispară deodată paisprezece oameni și mai știam, de la început, că dumneata ești comandantul și ai organizat împotriva mea o acțiune de partizani. Dar m-am încrezut din păcate în Kreisbach, ziceam că pe teren ajung opt oameni, mai cu seamă dacă sînt și prizonieri cu ei. A fost o greșeală fatală că n-am verificat ușile. Kreisbach m-a lăsat baltă.

— Asta nu ne interesează. Deci l-ai schingiuit pe Bondy în nădejdea că va vorbi despre acțiunea de partizani. De ce ai lăsat acolo radioul? Dacă nu întrerupeai legătura cu Kreisbach, îți dădeai urgent seama că ceva nu e în regulă.

— Și asta a fost o greșeală. Dar știi și dumneata, dacă ai încredere în comandantul de grupă, nu te poți ocupa personal de toate fleacurile.

— Ce părere ai despre prizonierii de război?

— Nu înțeleg, vă rog.

— Am întrebat ce obișnuiești dumneata să faci cu prizonierii de război?

— Le dau drumul.

— Nu glumi, Narviks. Dumneata ai fost unul din albiile cei mai feroci din Africa. În ciuda acestui fapt, nu voi pune să te împuște. Am să te trimit pe banca de tortură. Mrs. Perlinger îți va administra o sută de lovituri. Ai înțeles sentința?

— Da.

— Și te resemnezi?

— Nu. Și Dumnezeu să fie îndurător cu

dumneata dacă vei pica vreodată în mîinile mele.

— Nu voi pica, Narviks. S-ar putea să mai vin pe aici, pentru joc, dar niciodată n-am să cad în mîinile dumitale. Acum iese la iveală că de fapt nici nu sînteți niște soldați pricepuți. Știi că în Legiunea Poloneză unul ca dumneata n-ar fi ajuns nici caporal?

Narviks nu răspunde, privește tavanul.

— Luați-l, ordonă Dobrowsky lui Hayan.

Narviks nu așteaptă să fie imbrîncit spre perete, pornește singur, cu pași repezi; ajuns lîngă zid, se așază.

Dobrowsky continuă procesul:

— Continuăm. După părerea mea, pedeapsa ce trebuie dată inculpatului nu poate fi decît moartea. A comis fapta în împrejurări în care nu mai era necesară, prizonierii erau dezarmați, complet lipsiți de apărare.

Intervine Mrs. Hidkay:

— Ai familie? îl întreabă pe acuzat.

— Am trei copii.

— De ce vîrstă?

— Sînt fete. Cea mare are nouă ani, cea mijlocie șapte, cea mică cinci.

— Și soția?

— E cu copiii.

— Unde trăiesc?

— La Marsilia.

— Dumneata de ce faci asta?

— Trebuie să trăiesc din ceva...

— Mulțumesc.

— Nu mi se pare potrivit că dumneavoastră, Mrs. Hidkay, abordați latura sentimentală

a problemei. Dacă, din întâmplare, Hitler ar fi avut cincisprezece copii, n-ați fi votat condamnarea lui la moarte? întrebă indignat Dobrowsky.

— Nu credeți, totuși, că Murketos nu poate fi, oricum, asemănat cu Hitler?

— Nu mă interesează Hitler, susțin doar că pedeapsa cuvenită pentru o crimă atât de josnică e moartea, indiferent de câți copii are criminalul sau ce culoare de ochi are.

— Să votăm, propune Mrs. Hidkay.

— De acord, să votăm. Eu propun acordarea pedepsei maxime. Cine e de acord, să ridice mâna, zice Dobrowsky ridicând brațul drept.

Haecker și Soltersky votează pentru. Mrs. Hidkay și Huysmann nu ridică mâna.

— Constat deci că sînt trei voturi pentru, două contra. Sentința a devenit astfel definitivă și va fi executată în următoarele cinci minute. Membrii plutonului de execuție sînt: Haecker, Steinbuch și Soltersky. Execuția va avea loc în sala mare alăturată, prin pușca-mitralieră. Am terminat. Vă rog, camarazi, îndepliniți-vă datoria.

— Protestez, sînt prizonier de război și Convenția de la Geneva e valabilă și pentru mine, strigă Murketos.

— Dacă mi-aduc bine aminte, tocmai voi ați spus, acum cîteva ore, că n-aveți nimic cu Convenția de la Geneva. Nu, Convenția de la Geneva nu se referă la criminalii de drept comun. Dumneata ai ucis în mod cu totul gra-

tuit, din plăcere. Dumneata trebuie să fii executat! Duceți-l! strigă Dobrowsky.

Soltersky, Haecker și Steinbuch îl apucă pe mercenarul care se zbate și nu vrea să pornească; îl ridică, îl duc în încăperea vecină. Urlă, se jeluiește. Se aude ropotul de meliță al celor trei mitraliere, apoi, în liniștea uimită ce se lasă reapar cei trei jucători, cu o expresie calmă, își lasă pe podea armele fumegînde, se așază pe bordura piscinei, privesc cu interes cum Narviks e fixat gol în curele de bancă.

Cu fața transfigurată, Mrs. Perlinger se apropie de bancă, are în mînă o nua lungă, începe să numere loviturile. Narviks rabdă tăcut durerile din ce în ce mai puternice, la a patruzecoa lovitură leșină. Îl readuc în simțiri, femeia continuă cu o expresie tot mai sălbatică. Cînd Mrs. Perlinger termină aplicarea celor o sută de lovitură, trupul bărbatului este complet verde-albăstrui. După ultima lovitură desface, comodă, curelele, se așază obosită lîngă bancă, scoate o alifie din poșetă și începe să ungă cu ea trupul însîngerat al maiorului. Narviks se mișcă, se ridică cu greu, își ia hainele sub braț și trece, împleticindu-se, în odaia alăturată.

Dobrowsky ridică brațul, jucătorii se opresc, se întorc spre ei:

— Camarazi! Este exact ora 18. Cred că înainte de inserare nu mai are rost să ieșim pe teren. Ieșim mîine dimineată, înmormîntăm morții și îi punem pe prizonieri la nițică gimnastică. M-am gîndit să vă permit, înainte de culcare, două-trei ore de program liber. Găsiți

În cabina tehnică toate mijloacele prin care puteţi crea pentru prizonieri cele mai neîndurătoare impresii de prizonierat. Se găsesc injecţii cu insulină, cătuşe de diferite mărimi, cravaşe, aparate de detectat minciuni, stupefiante. Propun să vă alegeţi prizonierul după plac şi să jucaţi pînă la capăt programul ce l-ar fi jucat ei cu noi dacă ar fi cîştigat. Cine n-are chef, poate să se culce liniştit, cred că sînteţi cu toţii foarte obosiţi, extenuaţi. Dacă cineva doreşte să ia cuvîntul în legătură cu asta, să ridice mîna.

Primul ridică braţul Lewin :

— Poftim, camarade Lewin, zice Dobrowsky politicos.

— În ce mă priveşte, acum totul mi se pare deja lipsit de interes. Lupta a fost palpitantă şi poate era şi atunci, dacă ar fi cîştigat mercenarii...

— De ce ?

— Pentru că atunci am fi putut încerca noi starea de prizonierat.

— Dumneata, camarade Lewin, eşti masochist ?

— Nu, dar nu-mi place să-i chinuiesc pe alţii.

— Dar să fii dumneata chinuit îţi place ?

— Poate că sînt într-adevăr masochist, însă suferinţa mi se pare mai acceptabilă decît tortura.

— Trăiască camaradul Cristos !

— Degeaba eşti ironic, Dobrowsky, nu sînt singurul om de acest fel din lume.

— O. K., dar atunci spune-ne, ce să facem ? Dacă nu vrei să torturezi prizonierii, culcă-te şi dormi.

— Chiar aşa voi face.

— Dealtfel, tortura nu e obligatorie. Poţi să faci şi conversaţie cu prizonierii.

— Ca popă spoveditor victorios.

— Bine, Lewin, faci ce vrei. Ai putea face cu ei şi teste psihologice, am văzut în cabină ilustraţii Rorschach şi Szondi. Analizează dacă vrei viaţa sufletească a mercenarilor.

— Mulţumesc, Dobrowsky, mă voi tîrgui cu mine însumi. Dumneata ce ai de gînd să faci cu ei ?

— Astă seară, nimic. Acum, datoria mea e să vă port de grijă. Mîine dimineaţă îi pun să alerge pe teren, sînt de părere că de mult n-au mai avut parte de instrucţie de fond. Se prea poate ca ideea asta, privind programul individual, să nu fie prea fericită. Vă rog să vă spuneţi părerea.

Se anunţă Miss Meghallan :

— Eu nu sînt adepta jocului izolat, individual. Propun că continuăm jocul de parcă am fi la teatru. În afară de asta, consider prea riscant să scoatem cătuşele tuturor prizonierilor deodată ; ar putea, cu o manevră rapidă şi bine gîndită, să se ridice din nou şi atunci într-adevăr s-ar isprăvi cu noi. Propun deci să jucăm, cu participanţi voluntari dintre noi şi dintre mercenari, o scenă din care să aflăm ce ar fi făcut cu noi dacă ar fi cîştigat ei. Poate astfel se vor linişti şi Lewin şi toţi cei care gîndesc ca el. Oricum, mercenarii nu se

vor încumeta să meargă prea departe, ai noștri sînt aici, lingă scenă, înarmați. Cred că nu se prea poate inventa ceva mai bun decît asta.

Dobrowsky zîmbește :

— E prea complicat, domnișoară. Nu cred că ar fi în stare să joace scena victoriei lor. Sînt, ca să mă exprim eufemistic, cel puțin indispuși, nu arată ca unii care ne-ar putea ajuta cu idei fanteziste.

— Spune dumneata ceva mai bun.

— Nu pot, de aceea v-am întrebat pe dumneavoastră.

— Gîndiți-vă, am putea încerca fiecare variantă. Am lua Regulamentul și am realiza, pe rînd, fiecare propunere a Companiei.

— N-are haz. Îi lipsește tocmai ceea ce ne-a adus aici : primejdia de moarte.

— Bine, dar chiar dacă învingeau mercenarii, n-am fi fost toți în primejdie ?

— Nu vreau să pomenesc de sfîrșitul tragic al tinărului Bondy. Tocmai asta lipsește din ideea dumitale.

— Gîndești greșit, Dobrowsky. Prin mijloacele tehnice care ne stau la dispoziție, procesele se pot trăi aievea.

— Nu vorbești serios, Miss Meghallan. Dacă te violează pe dumneata un învingător este cu totul altceva decît dacă dumneata îl silești, cu arma în mînă, să-ți rupă rochia și să te culce pe beton.

— Nu-i adevărat. Trăirea e aceeași.

Kirios ridică mîna :

— N-ai dreptate, Miss Meghallan. Dum-

neata pur și simplu nu sesizezi deosebirea dintre învins și învingător. Noi am învins, sîntem învingători. Dispunem de două posibilități : ori ne purtăm uman cu ei, ori îi torturăm. Totuși, eu propun o a treia : să punem capăt jocului. În definitiv, am încercat toate variantele. Am atacat, ne-am retras, am fost temporar învinși, am fost partizani, am fost torturați, am torturat și noi, a fost ucis un camarad de-al nostru, am executat și noi un ucigaș. Ce a mai rămas ? Le dăm insulină, o să le fie foame, nu le dăm să mînce, or să urle, apoi le dăm mîncare. Îi silim să violeze femeile, dacă vor fi în stare. Pe mine toate astea nu mă prea interesează. Propun deci să luăm legătura cu reprezentanții Companiei, să le comunicăm victoria și că nu mai vrem să așteptăm sfîrșitul termenului de joc, să încheiem solemn războiul, să înmormîntăm morții, să mergem la vînătoare, să mergem apoi acasă.

Intervine Soltersky :

— Vorbești, Kirios, de parcă nu ai fi luptat pe viață și pe moarte.

— Soltersky, tu începi să iei în serios gluma asta, zice Kirios zîmbind.

— Vrei să destram disciplina, deși încă nu s-a terminat războiul.

— După părerea ta, de ce nu s-a terminat ?

— Pentru că victoria trebuie și păstrată. Dacă ar fi după tine, tu ai scoate cătușele mercenarilor și le-ai înapoia armele.

— Nu știu de ce trebuie să scornești asemenea măgării. M-am exprimat destul de lim-

pede, am spus că m-aş bucura să încheiem jocul, cu acordul Companiei, în sunetul sirenei.

— Nu sînt dispus să dau bir cu fugiţii!

— Din faţa cui ar trebui să fugi?

— Putem rămîne învingători pînă mîine după masă la ora 14. Şi vom rămîne.

— Ce vrei să faci?

— Nu ştiu încă, ştiu doar ce *nu* voi face, în mod sigur : să întrerup jocul.

— Vom vedea, Soltersky. Vom întreba ce doreşte majoritatea.

— Zi şi tu ceva, Dobrowsky, strigă nerăbdător Soltersky.

— Eu cred că trebuie să acceptăm dorinţa majorităţii, spune Dobrowsky.

— Da, dar aştia manipulează oamenii.

— Manipulează-i şi tu.

— Dobrowsky, am crezut că eşti cu noi!

— Care „noi“?

— Cei care-şi cunosc datoria.

— Dacă ştii atît de bine care ne e datoria, spune-ne.

— A profita de victorie.

— Şi asta ce înseamnă?

— Să ne răzbunăm morţii.

— Asta ştim. Ce ne mai poţi spune?

— Umilirea celor învinşi.

— O.K., am făcut-o şi pe asta.

— Cînd?

— Ţie nu-ţi ajung cele o sută de lovituri date lui Narviks?

— Nu fă spirite, nu-mi ajung.

— Ce mai doreşti?

— Cred că propunerea doamnei Meghallan este utilă, plină de duh.

— Bine. Au fost enunţate pînă acum două propuneri esenţiale, una privind încercarea de terminare a partidei, alta propunînd epuizarea relaţiei învins-învingător. Mulţumesc, Soltersky, să-i lăsăm să vorbească şi pe ceilalţi. Poftim, Van Delft.

— Am rămas în total douăzeci şi trei. Din declaraţiile de pînă acum, am constatat că sînt printre noi o serie de masochişti şi de sadici. Sadicii vor să tortureze, masochiştii să sufere. Nu s-ar putea să mulţumim, instituţional, ambele grupe? Sadicii să rămînă aici, cu şase mercenari dezarmaţi, masochiştii să iasă pe teren, cu ceilalţi şase, să le dea arme şi să sufere. Să închidem bine uşile, ca cei de afară să nu poată intra. Ne întîlnim mîine după amiază la ora 14.

— Rezultă deci că tu eşti sadic? întrebă Dobrowsky.

— Nu, eu sînt neutru, de aceea vreau să rămîn înăuntru. Poate se mai găseşte un locşor unde să mă culc, să dorm. Deoarece sînt cît se poate de obosit.

— Ideea nu e rea. Există deci şi o a treia propunere. Mulţumesc, Van Delft. Cine mai doreşte să ia cuvîntul?

Steinbuch ridică braţul:

— Nu înţeleg, Dobrowsky, de ce ţi-ai schimbat intenţia iniţială? Ai spus că ai distruge cu plăcere toţi mercenarii. După mine, asta ar fi soluţia cea mai corectă. Au ucis şapte dintr-ai noştri.

- Și dintre ei au murit trei.
- De ce îi aperi ?
- Nu-i apăr, dar știu să număr. Șapte reprezintă 23 la sută din 30, trei — 21 la sută din 14. Diferența e doar de două procente în favoarea lor. Taie, dacă vrei, urechea unui mercenar, amortizezi astfel cele două procente.
- Și felul în care v-au interogată, asta nu înseamnă nimic ?
- Le-am plătit-o deja. Murketos a fost executat. Narviks umilit.
- Narviks ar trebui spânzurat.
- De ce ?
- Pentru că e un ticălos josnic.
- N-aș putea spune că ai argumente logice.
- Ce, tu nu crezi că ar trebui spânzurat ?
- Nu.
- De ce ?
- Să-ți spun : pentru că n-a făcut nimic pentru care să trebuiască să fie spânzurat. Voia să scoată ceva de la noi, a încercat cu forța ; dacă-i rămânea timp, probabil că ne-ar fi și bătut. Însă toate astea sînt cuprinse în Regulament, nu putem fi supărați pe el. Cu Murketos a fost altceva, el s-a purtat bestial, peste cît i s-a cerut, l-am și executat. Recunoaște, Steinbuch, că n-ai dreptate.
- Nu mă înțelegi, așa cum nu-l înțelegi nici pe Soltersky.
- Ce e, vreți să vă răsculați ?
- Nu vrem, îți explic doar de ce e incorect ceea ce faci.
- Sînt foarte curios să aflu. Cu atît mai

mult cu cît pînă acum n-am făcut altceva decît să cîștig pentru voi acest război.

— A fost într-adevăr ideea ta. Dar fără noi...

— Nu vă contest eroismul.

— Acum ne ironizezi ?

— Ești nebun, Steinbuch. Spune-ne ce-ai vrut.

— De aceea nu e corect ce faci, adică ce propui, pentru că faci oamenii să devină neșiguri. În cadrul programului liber se înfiripă relații personale, ura comună, colectivă își pierde valabilitatea. Noi trebuie să-i urim pe acești oameni implacabil : au atentat la viața noastră, n-au dreptul la îndurare.

— E-n regulă. N-are rost să mai discutăm, camarazii vor vota și vor hotărî ce trebuie să facem. Cine mai dorește să ia cuvîntul ? Poftim, Mrs. Tabor.

— Eu propun să-i legăm pe mercenari, nu prea incomod, totuși suficient de strîns ca să nu poată evada și să ne culcăm. Hai să-i lăsăm în pace, avem destule pe cap, și ei, și noi. Să încercăm să-l consolăm pe Bondy. Bineînțeles, ideal ar fi să facem ce-a propus Kirios, dacă am termina încă în seara asta și ne-am putea duce înapoi, la hotel, să dormim. M-am săturat, sînt obosită, murdară și mi-e foame.

— Mulțumesc. Mai departe, camarazi.

Se anunță Hayan :

— Și eu susțin propunerea lui Kirios. Nu prea mai are sens să continuăm. Am învins, gata. Și partida de șah se încheie după mat.

— Dar aici, victoria simplă nu reprezintă matul ! strigă Soltersky.

— Dar ce, atunci ?

— Răzbunarea și umilirea.

— Timpenie. Nu vreau să politizez, dar știi cum s-au purtat nemții cu prizonierii de război și știi și cum s-au purtat americanii.

— Și asta o spui tocmai tu, care ești neamț ?

— Cred că deși sint neamț, pot totuși să-mi spun părerea, că nu e neapărat necesar să te porți cu dușmanul în modul în care s-ar fi purtat el cu tine, nu ?

— Ești un defetist.

— Bine, dar pentru asta nu trebuie să mă împuști. Propun ca Dobrowsky să supună tot grupul la vot.

Dobrowsky ia cuvîntul :

— Să votăm, deci, camarazi. Există următoarele posibilități : 1 : terminăm partida, cu acordul Companiei ; 2 : terminăm partida fără să spunem nimic Companiei, așteptăm, aici, să se facă mîine după-amiază, ora 14 ; 3 : sadicii rămîn înăuntru, masochiștii ies pe teren ; 4 : în cadrul programului liber, pe timp determinat, fiecare face ce vrea cu prizonierul ales ; 5 : punem prizonierii să interpreteze ce ne-ar fi făcut ei dacă ar fi cîștigat ; 6 : îi nimicim.

Miss Bunin vine lîngă Dobrowsky :

— Există și a șaptea. Le dăm lor armele noastre.

— Cînd ?

— Acum, aici.

— Pentru ce ?

— Ca să fie din nou cîștigători.

— Ideea nu e rea, dar nu cred să mai aibă mulți adepți, în afară de dumneata.

— Supune-o la vot.

— O înscriem pe fișă.

— Pe hîrtie vrei ? întrebă Soltersky.

— Da. Secret.

— Timpenie ! Să votăm deschis, prin ridicare de mînă.

— După mine, e mai bine s-o facem în secret. Înscriem cele șapte variante și fiecare pune o cruce în dreptul celei alese.

— Bun, să facem așa, e de acord Soltersky.

— Întocmim douăzeci și trei de fișe, înscriem variantele, le împărțim, fiecare le completează, le împăturește și le duce pe masă, în cabina tehnică numărul 1. Aduceți-mi, vă rog, hîrtie, toc și douăzeci și trei de creioane. Fii bun, Soltersky, ajută-mă.

Soltersky aduce ustensilele din cabina tehnică, le întinde lui Dobrowsky, se așază lîngă el, încep să completeze fișele. Notează cele șapte variante, apoi le împart.

Jucătorii se retrag în colț, le completează, le împăturesc, le duc în cabina tehnică 1, le pun pe masă.

Dobrowsky și Soltersky intră în cabină, le adună, le aduc afară. Jucătorii îi înconjoară, curioși.

Dobrowsky le deschide pe rînd, începe să numere voturile. După ce a examinat și ultima fișă, spune surprins :

— Camarazi, la asta nu m-am așteptat. Rezultatul votului secret este următorul : patru-

sprezece au votat pentru încheierea jocului și preluarea legăturii cu Compania, trei voturi sînt pentru varianta sadic-masochistă, trei pentru înscenare, doi pentru programul liber și unul pentru nimicirea mercenarilor. Deci majoritatea sînt pentru încheierea partidei. Întrucît în calitate de comandant sînt adeptul conducerii democratice, accept propunerea majorității și iau legătura cu Compania. Vă spun sincer, sînt puțin mirat de rezultat, am crezut că excitația va dura mai mult. Se pare că impresiile de pînă acum au fost prea intense.

Mrs. Perlinger ridică mina :

— Adevărul e, Dobrowsky, că ne plictisim. Singurul lucru interesant în toată povestea asta a fost primejdia de moarte. N-are dreptate Soltersky, răzbunarea și umilirea nu mai au o importanță prea mare. A încetat primejdia, sînt plictisită.

— Bineînțeles că ești plictisită după ce ți-ai făcut mendrele cu Narviks ! îi strigă Soltersky.

— Se poate să ai dreptate, totuși, nu pot spune altceva decît că mă plictisesc și vreau să merg acasă.

Dobrowsky intervine împăciuitoare :

— Cred că nu merită să evaluăm rezultatul. Fapt e că din douăzeci și trei, patru-sprezece vor să sfîrșim jocul, deci iau legătura cu cei competenți de la Companie.

Îi cheamă cu un gest pe Van Delft și Soltersky, intră în cabina radio, pun în func-

țiune aparatul de transmisie-recepție, încep să cheme centrala Companiei :

— Alo, aici încăperile strategice, alo, aici încăperile strategice, dorim să vorbim cu Mrs. Nicharchos, dorim să vorbim cu Mrs. Nicharchos, alo, alo, aici încăperile strategice.

Apasă pe recepție, se aude un hîrîit, apoi brusc o voce de femeie :

— Aici Mrs. Nicharchos, aici Mrs. Nicharchos. Cine e la aparat ?

— Dobrowsky, comandantul jucătorilor.

— După cîte știu, comandantul e Sorensen.

— A murit, am preluat eu comanda.

— Ce doriți ?

— Am cîștigat.

— Felicitările mele.

— Am dori să punem capăt jocului.

— De ce ?

— Majoritatea jucătorilor se plictisește, nu se poate amuza torturînd mercenarii.

— Vreți să spuneți că în Regulament vă oferim un repertoriu sărăcăcios ?

— Nici vorbă, programul e minunat, probabil în cele treizeci de ore care au trecut s-au concentrat atîtea trăiri încît pragul excitației a devenit prea ridicat.

— Experimentați idei noi !

— Nu dorim să experimentăm idei noi. Vă rugăm, în calitate de învingători, să faceți posibilă încetarea partidei. Nu trebuie modificat cu nimic programul pregătit, renunțăm cu dragă inimă la unele manifestații, dacă cumva ele vă produc greutate.

— Cîți mercenari au murit ?

- Doi.
- Narviks ?
- E prizonier.
- Sănătos ?
- Da.

— Chemăți-l, vă rog, la aparat.

Soltersky iese și se întoarce repede, trăgându-l după el pe Narviks, în cătușe.

— Alo, Narviks șade aici, lângă mine. Alo, Mrs. Nicharchos, Narviks e lângă mine.

— Mulțumesc. Răspunde, te rog, Narviks, e adevărat că ați fost înfrinți ?

— Da, ne-au învins.

— Cum s-a întâmplat ?

— Din cauza iresponsabilității lui Kreisbach.

— Mulțumesc. Clienții vor să termine jocul. Ce părere ai de dorința aceasta ieșită din comun ?

— Dumneavoastră decideți, doamnă.

— Mulțumesc, asta doream să aud de la dumneata. Te rog transmite microfonul comandantului clienților.

— Da, aici Dobrowsky.

— Deci, domnule Dobrowsky, fiți amabil, repetați cererea.

— Cerem Companiei să scadă durata de joc de la patruzeci și opt la treizeci de ore și să aprobe încetarea partidei.

— Fiți amabili, așteptați câteva minute, am să transmit cererea dumneavoastră centralei. Vă voi chema când am răspunsul.

— Așteptăm, doamnă, mulțumesc.

Dobrowsky se întoarce zîmbind spre Narviks :

— Sper să reușim. Dumneata ce crezi ?
Narviks nu răspunde. Dobrowsky îl atinge pe umăr :

— M-ai îndatora dacă n-ai uita simpla împrejurare că deocamdată ești prizonierul nostru.

— Asta ce înseamnă ? Ce trebuie să fac ?

— Încearcă să răspunzi când ești întrebat.

— M-am săturat de dumneata, Dobrowsky, lasă-mă în pace.

— Foarte bine; te las. Să nu te mai văd în fața ochilor !

— Nici nu-mi pui cătușele ?

— Nu, du-te dracului !

Narviks se scoală, iese în sala mare, se așază la perete, lângă ceilalți mercenari.

Se aude difuzorul aparatului :

— Alo, aici Mr. Nicharchos. Vă rog cu domnul Dobrowsky.

— Da, aici Dobrowsky, poftiți.

— Întrucît cererea a fost calificată ca foarte delicată, centrala a dispus completarea datelor ei.

— Poftim.

— Spuneți-ne, pe scurt, ce s-a întâmplat pînă acum ?

— Ce nevoie aveți de asta ?

— Ca să se constate dacă ați avut parte de trăiri și impresii suficiente.

— Nouă ni se pare că da.

— Asta se calculează prin computer. Fiți vă rog amabil, relatați pe scurt cele întîmplate.

— Perfect. Ieri după-amiază, Sorensen a atacat ca un nebun fortăreața, șase dintre noi

și-au pierdut viața. Am preluat eu comanda, am organizat o acțiune de partizani, m-am predat — aparent, bineînțeles — cu forțele centrale, femeile i-au atras pe mercenari afară, partizanii i-au făcut inofensivi. Azi după-amiază am câștigat. Spuneți vă rog la Centrală că alte grupuri așteaptă douăzeci și patru de ore până să înceapă o acțiune. Fiți, vă rog, convinși că am trăit toate impresiile pe care le-am vrut. Oamenii mei se plictisesc într-adevăr, nu-și găsesc locul, într-un moment ca acesta este necesar să se sfârșească, dacă nu vreți să li se facă silă de tot.

— Înțeleg, domnule, dar durata timpului de joc este punctul cel mai solid al întreprinderii noastre. Nu putem scade din el, din păcate, nici un minut. Încercați o altă posibilitate.

— N-aș vrea să vă sperii, doamnă, dar mă tem că în caz că nu se va permite încetarea jocului, se vor ivi neplăceri în legătură cu informațiile pozitive răspândite despre Companie.

— Regret, dar nici măcar în acest caz nu putem modifica Regulamentul de bază.

— Uitați ce e, noi putem să ne și culcăm, putem petrece dormind timpul care-a mai rămas. Problema e doar că nu toți pot dormi optsprezece ore în șir.

— Nu vreau să vă dau sugestii, domnule Dobrowsky, dar dacă vă plictisiți într-adevăr și nu găsiți nimic în Regulament care să vă distreze, vă recomand să luați somnifere. În cutiile medicale din cabinele tehnice se află

pregătite doze de diferite tării, puteți să vă programați somnul cu o precizie de minute.

— N-are nici un rost, doamnă.

— Știu.

— Atunci de ce sînteți atît de rigidă ?

— Dumneavoastră doriți de la noi un lucru tot atît de ciudat ca și cum cineva ar cere ca pe viitor săptămîna să aibă șase zile în loc de șapte. Recunoașteți că e imposibil.

— Nu mai are rost să discut acum cu dumneavoastră, doar cînd ne vom întîlni personal.

— Perfect. La revedere și, încă o dată, vă felicit pentru victorie, în numele meu și al Companiei.

— Mulțumesc, doamnă, la revedere, pe mîine după-amiază. Unde e Soltersky ? îl întreabă pe Van Delft.

— A ieșit.

Dobrowsky închide aparatul, iese în sală. În dosul ușii stă Steinbuch, îl amenință cu arma :

— Stai ! Du-te la perete.

— Ai înnebunit ? Ce vrei ? întreabă iritat Dobrowsky.

— Du-te la perete, am zis !

Scoate arma de pe umărul lui Dobrowsky, o aruncă cît colo pe beton. Ceilalți jucători stau deja la perete, dezarmați, păziți de Soltersky, Bondy, Haecker, Huysmann și Miss Meghallan.

Mercenarii își freacă cu satisfacție mîinile încătușate, privesc încrezători scena.

Soltersky se oprește în spatele lui Dobrowsky :

— Aceasta este soarta defetiștilor. Ai noroc, nu-ți fac nimic, ai avut o idee bună. O să dormi frumușel pînă mîine după-amiază, o să-ți facem ceea ce-ai vrut să ne faci tu nouă. Și împreună cu tine or să doarmă și cei patrușprezece adepți ai tăi, care au vrut încheierea războiului.

Dobrowsky îl privește peste umăr :

— De unde știi care sînt cei patrușprezece ?

— O să ghicesc.

— Ce vrei să faci ?

— Ce a propus Miss Meghallan. Trebuie să te joci cu prizonierii, să afle cine sîntem.

— Acum e rîndul meu să spun : să nu ajungi, Soltersky, în mîinile mele.

— De-acum, eventual mîine după-amiază. Steinbuch, du-te în cabina tehnică, adu cutia cu medicamente.

Steinbuch aduce cutia, o pune pe beton, lingă jucători. Soltersky se apleacă, ridică cutia, caută flaconul cu eticheta „Somnifer“, scoate din ea patrușprezece tablete, le pune în buzunar, începe să strige :

— Să iasă din rînd cei ce au votat pentru încetarea războiului !

Nu clintește nimeni.

— Bun, atunci vă spun eu care au fost cei patrușprezece care au vrut să se eschiveze în mod laș. Dobrowsky, Lewin, Kirios, Van Delft, Mrs. Tabor, Hayan, Miss Bunin, Mrs. Perlinger, Pekkinen, Miss Neudorf, Charnton, Serantoni, Schmidt și Mrs. Hidkay. E cineva care nu-și asumă responsabilitatea ?

Și-o asumă toți, deci ? Atunci e-n regulă. Sînt prezenți și ceilalți nouă, al căror nume nu l-am spus adineaori !

De lingă perete se apropie de paznicii înarmați Mrs. Litvak, miss Colin și Steko. Își ridică de jos armele, trec în spatele jucătorilor.

Dobrowsky se întoarce :

— Ești complet nebun, Soltersky !

— Ține-ți pliscul și întoarce-te la perete, dacă nu vrei să-ți ard un glonț ! urlă Soltersky.

Dobrowsky se întoarce, stă nemișcat cu fața la perete.

Soltersky scoate din buzunar tabletele, le împarte pe rînd jucătorilor :

— Ia-o și înghite-o, îi spune întîi lui Dobrowsky, amenințîndu-l cu mitraliera.

Dobrowsky ia somniferul, îl pune pe limbă, îl înghite, după el fac la fel și ceilalți treișprezece. Soltersky strigă în continuare :

— Ei, acum le-ați primit, ieșiți frumușel din joc. O să vă trezim mîine după-amiază la 14, să puteți sărbători clipa păcii. Haide, așezați-vă, culcați-vă frumos !

— Măcar dă-ne cîte-o pătură sub noi, zice Dobrowsky.

— Nu există pături !

— Sînt acolo în colț, în genți.

— Ți-am mai spus că nu există pături.

— Ticălosule !

— Ține-ți gura, Dobrowsky, o pățești dacă nu taci. Nu vă dau pături, măcar așa o să vă visați prizonieri de război.

Cei patrusprezece jucători se lasă, încet, pe beton. Își rotesc capetele, somnoroși și agitați, apoi adorm, zac nemișcați.

Soltersky și Steinbuch se apropie de Narviks :

— Nădăjduiesc că știți ce vă așteaptă ?

Narviks răspunde calm :

— Știm.

— Vă meritați soarta.

— Nu vreau să vă stric cheful, dar să nu vă imaginați că voi scăpați.

— Ei nu mai spune ! Ne și ameninți ?

— Prietenii noștri or să vă găsească și la capătul lumii, or să vă sfărîme țestele.

— Nu ne temem de ei.

— O să vedeți. Nu trebuia să-l ucideți nici pe Murketos, a făcut-o în legitimă apărare.

Bondy începe să urle :

— Ticălosule, din cauza ta s-a întîmplat, tu ești de vină !

— Eu anchetam doar !

— De aceea ai vrut să mă îneci în apă, nu ?

— Nu am vrut. Vă avertizez încă o dată să încetați. Noi am luptat cavalereste, cine a murit a murit, pe mine m-ați umilit prin femeia aceea, dar acum ajunge. Nu cred să mai trăiți două zile, dacă continuați. Dobrowsky a avut dreptate, toată lumea s-a săturat deja, partida a fost jucată, nu merită să întindeți coarda prea tare.

— Ești dragălaș, Narviks. Ce propui să facem, totuși, pînă miine după-amiază ? întreabă cu ironie Soltersky.

— O să rîzi, dar sorinul e singura soluție. Sintem obosiți și ne e foame, alimente nu mai avem. Luăm somniferul și miine după-amiază la două ne vor trezi servitorii.

— Nu se poate, trebuie să organizăm teatrul ! strigă excitată Miss Meghallan.

— Ai dreptate, o să-l organizăm, zice Soltersky. Nădăjduiesc că n-ai nici o obiecție împotriva teatrului, Narviks ?

Narviks nu răspunde.

— Facem teatru mut, zice Huysmann.

— Spune, Miss Meghallan, cum îl vrei ? întreabă Steinbuch.

— După aceea dormim ? întreabă Haecker.

— Ți-e somn ? Culcă-te, aici, printre ăștia, zice Steinbuch arătînd spre jucătorii culcați pe beton.

— Închipuie-ți, mi-e somn.

— De ce nu ne-ai spus, puteai să-ți iei tableta mai demult.

— Degeaba faci pe nebunul cu mine, nu mă poți jigni.

— Văd.

— Bine. S-o ascultăm pe Miss Meghallan, cum vede ea problema, zice Haecker.

Fata vorbește repede, sărînd de la una la alta.

— De fapt, nici n-ar trebui să jucăm ce-ar fi făcut ei în locul nostru. Am o idee mai bună.

— Spune ! o zorește Soltersky.

— Doi mercenari se așază aici, în fața noastră, și încep să vorbească. În dialog trebuie să se spună doar lucruri inteligibile iar

între replici pauzele nu pot fi mai mari de trei secunde. O să măsurăm timpul și dacă vreunul depășește termenul sau spune ceva fără sens, îl împușcăm. E bine?

— Grozav, zice Steinbuch.

— Cît ține jocul? întreabă Haecker.

— Cît vrem, răspunde fata.

— Cine să fie primii doi?

— Eu zic să fie ăsta cărunt și Kreisbach.

Rather și Kreisbach îi privesc înspăimîntați pe jucătorii care-și agită nepăsători armele.

— Veniți, așezați-vă aici, pe bordura piscinei, dirijează Miss Meghallan.

Cei doi mercenari se ridică, se duc lîngă fată, se așază față în față. Steinbuch, Soltersky, Bondy, Haecker și Huysmann se opresc în dreptul lor, cu țeava mitralierei înfiptă în spatele celor doi.

— Putem începe. Eu am să spun prima frază. Ați priceput regulile jocului? întreabă fata.

— Da, răspunde Kreisbach.

— Spun prima frază în locul duminale, Kreisbach. Deci. Conserva asta de carne nu e prea gustoasă.

Steinbuch și Soltersky își cercetează ceasurile. Rother răspunde repede:

— Bucătăreasa a presărat nisip în ea.

— De ce n-o dați afară? întreabă încet Kreisbach.

— Fiindcă e prietena nevesti-mi.

— Cînd te-ai însurat?

— De circa patru săptămîni.

— Cîți ani are bucătăreasa?

— Douăzeci și trei.

— De unde a procurat nisipul?

— L-a adus din Suedia, cel din Sahara e dur, nu se poate întrebuița.

— Nisipul suedez e comestibil?

— Toate felurile de nisip sînt comestibile, atîta doar că nu îngrașă.

— Bucătăreasa îi dă nisip și fiului ei?

— Nu, pe el îl iubește.

— Pe voi nu vă iubește?

— Ba da, dar nu sînt multe conserve.

— Adică le pune nisip ca să le mai înmulțească?

— Pesemne.

— Cum se face atunci că soția ta e totuși grasă?

— Mănîncă alte mîncăruri, nu conserve.

— Ce fel de mîncăruri?

— Carne de vițel.

— Și mai ce?

— Carne de porc.

— Și mai ce?

— Carne de miel.

— Și?

— Pește.

— Și?

— Raci.

— Încetați! E nereglementar ce faceți! strigă Miss Meghallan.

— Nu s-a specificat cît de lungi trebuie să fie frazele, zice Kreisbach răgușit.

— Da, dar așa e prea ușor!

— Tîmpenie, m-am săturat, zice Soltersky.

— Să-i spînzurăm, zice Steinbuch.

- Fii serios, nu se poate.
- De ce ?
- Așa, că nu se poate.
- Dar de ce ? Am învins, ne răzbunăm pe ei, îi spinzurăm. Nu-i așa, Bondy ?
- Nu, nu trebuie.
- Dar adineaori erai și tu de acord !
- Am obosit, mă plictisește. Dacă îi spinzur acum peăștia, Edwin al meu tot n-o să mai învie. Să ne culcăm, copii, să dormim.
- Ești nebun, Bondy !
- Se poate, dar așa vrea să dorm.
- Păi să dormim, dacă toată lumea vrea să doarmă, sînt de acord, zice Soltersky.
- Să dormim, lua-v-ar dracu pe toți, zice și Steinbuch.

Soltersky se apropie de mercenari rîzînd, căscînd :

— Dar mai întîi mercenarii. Ei primesc o doză dublă. Poftim tabletele. Vino aici, Narviks, îți pun cătușele.

Narviks se ridică, Soltersky îi pune cătușele, îi dă două tablete, Narviks le înghite, se așază pe beton, se culcă încet, adoarme. Și ceilalți mercenari își înghit tabletele, se culcă, adorm.

Soltersky le dă pe rînd tablete și camarazilor săi, lui Haecker, Huysmann; Miss Meghallan, Steinbuch, apoi înghite și el una. Se duc lîngă grupul lui Dobrowsky, îi acoperă, se înfășoară și ei în pături, se culcă, adorm.

Pe malul bazinei cu apa aburîndă dorm nemișcați douăzeci și trei de jucători și doi-sprezece mercenari.

ÎNCEP SĂ ȘUIERE SIRENELE, anunțînd sfîrșitul partidei.

Ușile laterale se deschid, în cadrul lor apar servitori în haine albe, aducînd halate albe de baie, prosoape colorate, bureți de baie. Alții aduc tăvi cu băuturi și răcoritoare.

Jucătorii se trezesc greu, se lasă, indispuși și obosiți, pe mîinile noilor veniți. Li se freacă trupurile, li se dau de băut răcoritoare și alcooluri tari.

Mercenarii nu se trezesc, degeaba îi palmuiesc peste față ; se aduc brancarde, sînt luați pe sus.

Servitorii așază pe marginea piscinei palmieri, șezlonguri.

Jucătorii, îmbrăcați în halate de baie, zac obosiți în șezlînguri, unii sînt culcați pe masa de masaj, maseuri îndeminatici îi lovesc ușor, le relaxează mușchii.

Fete tinere aduc flori în vase mari de porțelan, pulverizează în aer parfum.

O femeie grăsulie, în rochie de balerină, conduce în sală patru foci, le dirijează cu un singur gest în apă, le aruncă o minge albă, focile încep să se joace cu ea.

Jucătorii zac pe jumătate leșinați, nu prea sînt atenți la reprezentatie.

Dobrowsky și Soltersky șed unul lîngă altul, în fotolii comode de răchită.

— A fost o manevră izbutită, nu ? întreabă rîzînd Soltersky.

— M-am încrezut în tine, a fost o greșeală, răspunde Dobrowsky rîzînd.

— Uite, bietul Bondy are iar o criză de plîns. Ieri se ținea destul de bine, a și ris. O să i se facă imediat o injecție. O așteaptă pe nevastă-sa, au trimis deja după ea. Vor fi momente penibile.

— O să se liniștească.

— Sigur c-o să se liniștească. Cred că la anul o să vină aici cu nevasta.

— Se poate. Ia spune-mi, ce-ați făcut după ce noi am adormit?

— Nimic. Am fost absolut idiști, n-am putut inventa nimic ca lumea. Fata a încercat ceva, dar fără nici un rost. Ne-am culcat pînă la urmă și noi și-am dormit.

— Vezi ce nebun ești, ai fi fost în stare să mă împuști.

— Nu te supăra, dar te-ai purtat ciudat.

— De ce? Nici tu n-ai reușit să inventezi nimic.

— Da, dar numai pentru că sîntem pentru prima oară aici. Eu o să mai vin, e o școală bună, bărbătească, omul poate învăța multe aici. Poate durata e cam scurtă. Nu se poate născoci nimic într-un timp atît de scurt. Regulamentul nu e bun, altceva ar trebui, o să mă mai gîndesc. Te asigur că la anul voi ști ce trebuie să fac. Tu vii, la anul?

— S-ar putea, încă nu știu.

— Ar trebui să fie adunați tipii cu rutină, să alcătuim o grupă forte.

— M-am gîndit că și în altă parte se poate organiza așa ceva. Fără mercenari, numai cu

două grupe. O să organizez eu, chiar pe moșia mea.

— Mă inviți și pe mine?

— Bineînțeles. Dar de-acum te cunosc, nu te voi mai lăsa fără supraveghere.

— Sper că nu vrei să spui despre mine ce-a spus Narviks despre Kreisbach?

— Așa ceva n-aș putea spune, am cîștigat războiul cu tine. Dar trebuia, după victorie, să mă ocup puțin mai mult de persoana ta.

— Ai fost prea blind.

— Nici tu n-ai fost mai sălbatic, doar gura era de tine. Chestia aceea cu Bondy și Murketos a fost de-ajuns, pînă peste cap. Nu înțeleg de ce s-a cramponat așa Compania de respectarea timpului de joc.

— Era neobișnuit pentru ei. Cred că asta a fost prima dată cînd nu au cîștigat mercenarii.

— S-o întrebăm pe directoare, zice Dobrowsky.

— Te-ai distrat bine, totuși.

— N-a fost rău.

— Le voi recomanda și prietenilor mei această distracție.

— Și eu, dar ceea ce voi realiza pe domeniul meu va fi, oricum, mai interesant.

La intrare apare Mrs. Nicharchos. Într-o rochie sport, ușoară, pornește zîmbind spre jucătorii care îi întind pahare, le umplu, ea ciocnește cu ei. Merge spre Dobrowsky. Bărbatul se ridică, ea îi întinde mîna, el i-o sărută.

— Îl salut pe învingător, spune zimbînd și-l bate ușor pe umăr.

— De ce sînteți ironică cu mine?

— Nu sînt. Știți ce importantă e această victorie? Conduc afacerea asta de destulă vreme, dar încă nu s-a întîmplat să cîștige clienții.

— Spuneți-mi, doamnă, cîți mor de obicei?

— Din păcate, nu vă pot spune, e secret profesional, dar pot să vă asigur, cifrele dumneavoastră nu depășesc media. Pentru mine e mult mai important să știu cum v-ați simțit?

— Minunat.

— Cînd am vorbit prin radio, mi-a făcut impresia că vă nemulțumește programul, Regulamentul.

— Nici vorbă de asta. V-am spus și atunci, cazul nostru este cît se poate de special. Am cîștigat prea repede. Nici eu n-aș fi crezut să obținem atît de rapid rezultate, pornind de la o idee destul de banală.

— Fără modestie, domnule Dobrowsky. Mi-a povestit Narviks cu ce strategie genială ați adus grupului dumneavoastră victoria. Trebuie să vă aduc mulțumiri speciale pentru modul uman în care i-ați tratat pe angajații noștri.

— În privința lui Murketos...

— Cunososc situația, Murketos s-a pripit. Evident, n-avem nici o obiecție împotriva măsurilor luate de dumneavoastră, ați procedat corect dînd un exemplu.

— De fapt, nu mie trebuie să-mi mulțumiți, doamnă, pentru viața mercenarilor. Nu știu dacă vă cunoașteți, vi-l prezint pe prietenul meu, Soltersky.

— Vă salut, domnule Soltersky. Dumneavoastră sînteți deci principalul umanitarist?

— Dobrowsky face pe modestul.

— Așa știu, că după ce i-ați adormit pe Dobrowsky și grupul său, au fost printre dumneavoastră și persoane care voiau să-i nimicască pe mercenari.

— Sînteți atît de bine informată, doamnă.

— Narviks ne-a relatat totul.

— Însamnă că știți mai multe despre noi decît noi înșine.

— Glumiți, domnule Soltersky. Știm însă, într-adevăr, că domnul Dobrowsky și dumneavoastră ați cîștigat războiul. Tocmai de aceea apelez la domniile voastre. Ne străduim neconținut să ameliorăm condițiile de joc, să adaptăm Regulamentul intereselor clienților. Aș vrea să vă cer sfatul în acest sens. Sper că, după vinătoare, veți mai petrece aici o zi, două și ne vom putea întîlni. Sînt convinsă că ne veți oferi idei foarte utile.

— Vom face tot ce ne stă în putință, doamnă, zice Dobrowsky politico.

— Aș vrea să vă mai întreb, după părerea dumneavoastră, în ce stare se află domnul Bondy? Putem s-o chemăm aici pe soția lui sau să mai așteptăm?

— Chemați-o, sigur, e mai bine dacă se află lîngă el. Aseară se simțea relativ bine, acum însă e năruit. E mai bine să vină.

— Înțeleg, mulțumesc, domnilor, nu vă mai deranjez. La revedere, pe mâine, la vânătoare.
— La revedere. Vă stăm la dispoziție, doamnă, în orice problemă! zice Soltersky.
Femeia se ridică, pornește spre jucători, care discută pe marginea piscinei.

8

ÎN POIANA LARGĂ, din pădure, sînt rînduite mese lungi, strălucitoare. În dreptul tufelor scunde de la marginea poienii, luminează mici movițe de jar. Împrejurul lor, angajați în haine vînătorești prăjesc carne pe frigărui. Învîrtesc deasupra focului bețele lungi, grăsimea picură din carnea rumenă.

Jucătorii stau în grupuri mici, discută, rîd. Servitorii circulă printre ei, oferind pe tăvi băuturi și răcoritoare.

Pe cărarea din dosul poienii, angajați îmbrăcați vînătorește mină o haită de copoi și mai mulți cai. Între mese, o orchestră formată din patru oameni, cu alămuri, cîntă în surdină vechi cîntece vînătorești. Cîțiva clienți, Huysmann, Steko, Steinbuch încălecă, pleacă în galop. Ceilalți se apropie de mese, se așază.

Directoarea stă de vorbă, la marginea poienii, cu Miss Meghallan:

— E splendid aici, la dumneavoastră, spune fata.

— Mă bucur că vă place. Cum v-ați simțit?

— Foarte bine. Într-adevăr minunat.

— Aud că aveți idei excelente?
— Credeți că sînt bune?
— Bineînțeles. Dacă ne permiteți, vom trece acest „joc de-a dialogul“ în Reglement.

— Sînt fericită.

Un angajat îmbrăcat vînătorește se apropie:

— Un domn dorește să vă vorbească, doamnă.

— Condu-l aici, te rog.

Servitorul pleacă, reapare apoi, dintre copaci, cu un tînăr înalt, brunet. Acesta se inclină în fața femeii:

— Omagiile mele, doamnă. Poate vă mai amintiți de mine, ne-am întîlnit cînd ați fost pentru prima oară la Kortena.

Femeia răspunde mirată, puțin nervoasă:

— Nu-mi amintesc.

— Regret că vă deranjez. Fiți amabilă, urmați-ne.

— Nu s-ar putea mai tîrziu? Am musafiri.

— Îmi pare rău, nu. Vă somez să mă urmați, n-aș vrea să recurg la forță.

Femeia face un gest de scuză către Miss Meghallan, pornește alături de tînăr prin pădure. Ajung printre copaci, înaintează tăcuți. Nu departe de poiană se aliniază polițiști de asalt în haine negre, cu căști de oțel, apoi încercuiesc poiana.

Femeia se oprește uimită, se întoarce. În spate, mercenarii stau încătușați într-un cerc strîns de polițiști. Bărbatul îi spune:

— Sînt procurorul statului.

Cheamă cu un gest pe un tânăr polițist în civil :

— Citește, fii amabil, hotărîrea judecătorului de instrucție.

Polițistul scoate din buzunar o hîrtie, începe să citească, întorcîndu-se către femeie :

— „De la Oficiul Judecătoriei de circumscriptie. Pentru bănuiele întemeiate de repetate acțiuni penale ce periclitează ordinea publică, siguranța și pacea societății, dispun arestarea preventivă a conducătorilor, colaboratorilor și angajaților firmei ce funcționează și este înregistrată sub numele de Societatea de reconstituire și valorificare a fortărețelor părăsite.”

Femeia stă citeva clipe nemișcată, apoi se întoarce spre procuror :

— Pretind să fie de față avocatul meu, precum și jurisconsultul Companiei. Cred că am acest drept.

— Desigur. Îi vom anunța.

— Aș vrea să le vorbesc eu însămi.

— Oricum, să intrăm acum în fortăreață.

— Permiteți-mi măcar să-mi anunț oaspeții.

— Am dat deja ordin, după vinătoare vor veni și ei.

— Vreți să-i arestați și pe ei ?

— Nu, le voi comunica să plece acasă cît mai curînd.

— În ordine. Putem pleca. Are cunoștință despre această acțiune și consilierul principal Ruferios ?

— Au cunoștință despre ea toți cei competenți, doamnă.

— Nu înțeleg.

— Cu toate că e foarte limpede. Mergem ?

— Da.

Apare o camionetă a poliției ; procurorul, politicos, lasă femeia să urce prima.

9

FEMEIA STĂ lîngă procuror, la fereastra din direcția fortăreței. În mijlocul curții înconjurate de pereți de beton, lîngă o grămadă de arme, șed mercenarii, cu cătușe la mîini.

Prin ușa blindată larg deschisă, ce dă în sala piscinei, se pot vedea clienții, plîmbîndu-se tulburați, nesiguri. Își face apariția un polițist civil, le spune cu voce tare :

— Împotriva dumneavoastră nu se deschide acțiune, puteți merge acasă, veți fi interogați ca martori, mai tîrziu. Vă rog, dați ofițerului de serviciu datele și adresele dumneavoastră.

Femeia spune încet :

— De fapt, cred că dumneavoastră ați procedat ilegal. N-aveți dreptul să puneți cătușe angajaților noștri, n-au opus nici o rezistență. N-aveți acest drept.

Procurorul răspunde serios :

— Aveți dreptate, doamnă. Asta a fost într-adevăr inutil. Nu s-a întîmplat din ordinul meu.

Femeia zîmbește cu indulgență, procurorul cheamă un ofițer de pe coridor :

— Dă, te rog, dispoziții să li se scoată cătușele.

— Vă rog, doar pentru siguranță...

— Foarte bine, dar n-au opus rezistență.

— Am înțeles, răspunde ofițerul, salută, iese. Reapare în curte, ordonă polițiștilor să scoată cătușele mercenarilor.

— E stricat telefonul, zice cu ironie femeia.

— Da, cineva a tăiat cablurile.

— Nu-mi pot anunța avocatul.

— Îl vom anunța, răspunde procurorul.

— Mulțumesc. Veniți, să mergem în curte.

Ajung jos, în sala piscinei; clienții, în grupuri mici, se plimbă speriați pe mal.

Bondy aleargă spre ei:

— Vă rog, eu aș vrea personal să fac un denunț împotriva Companiei. Unul din angajații lor mi-a împușcat băiatul.

— Mai tirziu, domnule, răspunde procurorul.

— N-avea nici un motiv s-o facă, copilul încerca să mă apere pe mine, strigă Bondy hohotind.

Mrs. Hidkay îl ia de umăr, întorcându-l spre ea:

— Nu te supăra, dar venind încoace știi că se poate întâmpla și așa ceva. Ați semnat amândoi declarația, cunoscând Regulamentul. Nouă tuturor ne este milă de dumneata, te compătimim, dar nu consider cinstit ceea ce faci. Știam ce risc ne asumăm. Aceasta nu este doar părerea mea, toți camarazii gîndesc la fel.

Bondy fuge, hohotind.

Charnton se oprește în fața procurorului:

— Presupun că dumneavoastră înțelegeți cu greu ce s-a petrecut aici.

— Cine sînteți dumneavoastră?

— N-are importanță. Apuc uneori să citesc niște cărți pe care vi le recomand să le citiți și dumneavoastră; pentru că profesiunea dumneavoastră este, într-adevăr, agresiunea.

— De ce presupuneți despre mine că nu cunosc literatura de specialitate?

— Dumneata ești de partea agresiunii?

— Eu sînt funcționar, iar societatea tinde mereu spre omogenizare. Dacă se poate, cu prețul a cîtor mai puține violențe.

— Și dumneavoastră sînteți de acord?

— N-am spus asta.

— Ce acuzație aduceți Companiei?

— Nu e o acuzație personală, execut ordinul de arestare al judecătorului de instrucție.

— Veniți, să mergem înapoi, zice femeia și pornește spre clădire. Procurorul o urmează.

Ajunși în cameră, femeia îi toarnă whisky:

— Dumneata ești băiat deștept. Ești dispus să intri într-un mic joc?

— Nu înțeleg.

— Într-un joc interesant, ai să vezi.

— Dacă nu încalcă legea.

— Promit!

— Bine, zice procurorul. Se duc la fereastra ce dă în curte, femeia îl caută cu privirea pe Narviks:

— Dispuneți să fie trimis aici angajatul acela înalt, blond, de lângă copac.

Procurorul îi spune polițistului de sub fereastră, arătînd spre Narviks :

— Trimite-l aici pe tinărul acela.

Narviks intră, salută. Femeia se apropie de el, îi șoptește ceva. Narviks se întoarce, iese în curte.

Prudenți, mercenarii se împrăstie prin curte, se furișează în spatele polițiștilor, îi dezarmează, cu figuri rapide de judo. Îi silesc, cu armele capturate de la ei, să se retragă la perete, cu minile sus.

Femeia zîmbește :

— Vedeți, aceștia sînt profesioniști. Noi putem aduna din toată lumea ce e mai bun, plătim. Vă rog mult, stați și dumneavoastră la perete și ridicați minile.

— Dumneata glumești, eu reprezint statul grec.

— Nu glumesc. Reprezentați un guvern grec care azi pornește acțiune împotriva mea. Dar sînteți sigur că mine același guvern grec nu va reprezenta principiile mele ?

Procurorul tace.

— Ei, vedeți, nu sînteți sigur. Bine, atunci nu stați la perete, nu ridicați minile, așezați-vă aici, după paravanul acesta.

Arată spre un paravan din colțul camerei. Procurorul se duce în spatele lui, se așază. Doi mercenari înarmați aduc în cameră trei ofițeri, îi așază pe scaunele din fața mesei. Femeia se așază la masă, mercenarii se opresc în spatele ofițerilor.

Ofițerii sînt indignați :

— Protestăm, dumneavoastră comiteți o agresiune împotriva autorităților !

Femeia răspunde zîmbind :

— Asta era adevărat cît timp erați dumneavoastră la putere. Dar acum sîntem noi, dumneavoastră vă aflați în fața tribunalului, veți răspunde de faptele comise.

— Noi n-am comis nimic, vă rog, zice ofițerul cărunt, din stînga.

— Taci ! Ridică-te în picioare ! Numele, numele mamei, locul și data nașterii ! Nu spune, mai bine dă-mi actul de identitate.

Ofițerul se scoală, îi întinde actele.

— De cîți ani ești în serviciu ? Exact !

— De treizeci și doi de ani și trei luni.

— Cît câștigi ?

— Douăsprezece mii.

— Îți poți întreține familia ?

— Da.

— În război ai fost ?

— Încă nu.

— În timpul nemților ce făceai ?

— Am fost polițist.

— Dacă primești ordin de înrolare te prezinti ?

— Ordinul trebuie executat, vă rog. Nu-mi pot expune familia primejdiei. Dacă nu mă înrolez, sînt dat dezertor, mă execută.

— Stai jos !

Ofițerul cărunt se așază. Femeia se adresează celui din mijloc :

— După părerea dumată, de ce există război ?

— Nu înțeleg întrebarea.
 — Totuși, de ce?
 — Poate că e ca și cu accidente rutiere : unde e circulație sînt și accidente. Unde sînt oameni sînt și contradicții.
 — Și ele nu pot fi rezolvate decît prin război?
 — În ultimă instanță, da.
 — Deci războiul e necesar?
 — Nu m-am gîndit pînă acum, dar s-ar putea să fie.
 Femeia îl privește pe cel din dreapta :
 — Dumneata condamni războiul?
 — Da' de unde, vă rog ! Eu nu sînt pacifist.
 — Dar dumneata ? îl întreabă pe cel din mijloc.
 — Nici eu nu sînt pacifist. M-ar da afară din serviciu dacă aș fi.
 — Atunci de ce ați vrut să mă arestați ?
 — Fiindcă am primit ordin.
 — Dar dacă primești un ordin contrar, îl execuți și pe acela ?
 — Da.
 Femeia se ridică :
 — Am încheiat, duceți-i, le spune celor doi mercenari.
 Mercenarii îi scot din încăpere.
 Procurorul iese de după paravan :
 — N-a fost o surpriză pentru mine. Am crezut că-mi arătați ceva mai interesant. De altfel, noi nu despre război discutăm.
 — Dar despre ce ?
 — Despre războiul jucat în timp de pace.

— Știți care este esența acestui joc ?
 — Banii. Mulți bani.
 — Nu înțelegeți.
 — Explicați-mi, poate atunci voi înțelege.
 — Dumneavoastră credeți că noi mizăm pe instinctul agresivității.
 — Cred că acest lucru este absolut evident.
 — Vă înșelați, jocul acesta este un mijloc al eliberării sociale, este exact contrariul spiritului marțial, al războiului. Aici vin voluntari, încheie un contract de patruzeci și opt de ore, se întîmplă cu ei tot ce s-ar întîmpla într-un război. Esența jocului e eliberarea și redistribuirea tensiunilor nediferențiate. Jocul meu corectează climatul moral, împrăstie plictisul...
 — Și credeți că puteți face ceva împotriva sistemului militar, a războiului ?
 — Exact.
 — Naivitate. Nu vreau să vă contrazic, dar permiteți-mi să vă calific apărarea drept ridicolă. Susțineți că puteți crea, prin acțiuni particulare, funcțiunile înlocuitoare ale războiului ?
 — Tocmai asta susțin.
 — Știți cît se cheltuiește anual în lume pentru scopuri militare ?
 — Două sute de miliarde.
 — Și știți care este rațiunea economico-politică a acestei uriașe risipe ?
 — Credeți-mă, citesc și eu. Stabilizează dezvoltarea economică, funcționează ca un catalizator, stă în afara cererii și ofertei.

— Ați început o acțiune fără speranță, nu există funcții înlocuitoare...

— Sînt convinsă că extinderea sistemului nostru de joc, o oarecare democratizare a lui ar slăbi, eventual ar și desființa mobilurile cele mai importante ale războiului, așa zice că ar crea corespondentul lui moral. Gîndiți-vă, cine are chef, vine voluntar, nesilit de nimeni, stă două zile, repetă cînd vrea...

— Pentru cincisprezece mii de dolari.

— De asta am spus că se impune o oarecare democratizare. Trebuie reduse cheltuielile, caz în care pot fi reduse și tarifele.

— Dumneavoastră luați în considerare doar factorii psihologici. Adineaori am vorbit deja despre funcția economică. Dar există alta, mult mai importantă: cea politică. Ființarea ca *națiune* necesită o atitudine anume, o relație față de celelalte *națiuni*; această atitudine și acest sistem de relații constituie politica externă. Dar politica externă a unei *națiuni* nu are nici un conținut dacă nu dispune de acele mijloace cu ajutorul cărora se poate impune față de celelalte *națiuni*. Iar asta o poate face numai dacă, pentru atingerea acestui scop, poate amenința cu folosirea unei puternice organizații militare, nu?

— Văd că ați învățat lecția.

— Permiteți-mi să continui și să vă spun de ce e atît de primejdios ceea ce faceți.

— Spuneți-mi, sînt foarte curioasă să aflu.

— Numeroase exemple din istorie ne arată că sistemul care, în urma unor acțiuni ce reprezintă diferite interese particulare, nu poate

sustine ideea pericolului războiului; organizarea sa militară strictă, se descompune. Concepția dumneavoastră poate duce la o totală dezintegrare socială. Războiul poate fi înlăturat nu prin descompunerea ei, dimpotrivă, tocmai prin demonstrația de forță.

— Eu nu vreau să descompun. Am înregistrat toate familiile bogate ale lumii. În ultimă instanță, aceste familii dirijează politica mare. Dacă reușim să stîrpim agresivitatea din această pătură conducătoare...

— Idealism naiv. Ce s-ar întîmpla atunci cu lumea a treia, cu celelalte potențiale elemente de revoltă? Nu armata este cea mai adecvată instituție de control și represalii?

— Nu *poliția* ați vrut să spuneți?

— Poliția este armata organizată împotriva dușmanului intern.

— Jocul meu...

— Jocul dumneavoastră e de dezintegrare, slăbește forțele de coeziune ale societății, e bolnăvicios, periculos, vinovat.

— Nu mă pot contrazice cu dumneavoastră.

— Nici nu e necesar, doamnă. Sarcina mea nu e să dezbăt cu dumneavoastră chestiuni filozofice, ci să execut ordinul judecătătorului de instrucție și să vă conduc la Kortena.

— Deocamdată armele sînt în mîinile noastre.

— Știți prea bine, în douăzeci și patru de ore aparatul nostru represiv vă rade de pe fața pămîntului.

— Împreună cu dumneavoastră.

— Vă somez, ordonați mercenarilor să predea polițiștilor armele capturate.

— Desigur. Ne-am jucat doar.

— Luați măsurile necesare, doamnă.

Femeia zîmbește :

— Dumneavoastră sînteți omul meu. Și pînă acum am fost calmă, dar acum m-ați convins definitiv că n-avem de ce ne teme. Dealtfel, Compania va pune să defileze la proces excelenți martori și specialiști, cu ajutorul cărora vom cîștiga precis. Veniți, să mergem în curte, voi da dispozițiile necesare. Sper, totuși, că nu sînteți supărat pe mine.

Procurorul zîmbește :

— Îmi fac doar datoria.

Ies în curte, se amestecă printre clienți și mercenari. Femeia îl cheamă pe Narviks :

— Băieți, înapoiati armele polițiștilor !

Mercenarii înapoiază armele polițiștilor, își dau mîna, schimbă zîmbind cîteva cuvinte.

Femeia se adresează clienților :

— Doamnelor și domnilor, vă cer scuze pentru acest mic incident, dar sper că pe viitor nu se vor mai întîmpla asemenea cazuri și vă veți putea distra în liniște, plăcut, în cadrul unităților Companiei. Vă rog, în caz că veți fi citați, să aveți amabilitatea de a apare, întrucît avem nevoie de fiecare mărturie adeverată.

Clienții se îndreaptă grăbiți spre mașinile lor.

În curte își fac apariția mașini mari, militare, mercenarii se urcă în ele rîzînd, se așază pe băncile lungi, alături de polițiști.

Mașinile pornesc.

Femeia se așază lingă procuror, în camioneta poliției. Pornesc și ei.

10

CAMIONETA ÎN CARE se află procurorul și femeia ajunge din urmă convoiul militar. La radio se transmite muzică *beat*, cu ritm frenetic. Muzica se întrerupe brusc, se aude o voce de bărbat :

— Alo, aici Șoimul, aici Șoimul, cheamă Porumbelul.

Polițistul de lingă șofer manevrează aparatul, răsucesce un buton, răspunde :

— Aici Porumbelul, aici Porumbelul, sînt pe recepție.

— Opriți-vă la kilometrul 32. Întreaga coloană să se oprească la kilometrul 32. Am terminat.

— Am recepționat mesajul. Am înțeles. Terminat.

Se aude din nou muzica, care se întrerupe iar.

— Aici Șoimul, aici Șoimul către Porumbel. Mai aveți trei sute de metri pînă la kilometrul 32. Am terminat, spune vocea de mai înainte.

— Am înțeles, Terminat.

Din nou se aude muzica. Capul coloanei a ajuns la kilometrul 32. Lingă și pe drum sînt înșiruite vehicule militare, pe șenile. Mași-

nile mari se opresc, doar camioneta înaintază încet. La răsruce stă o mașină amfibie de culoarea terenului. Din ea sare un maior tânăr, cu trăsături energice, vine spre procuror :

— Te salut !

Camioneta se oprește.

— Te salut. Ce înseamnă asta, te rog ? întreabă procurorul.

— E dispoziția specială a ministerului de război ca noi să-i conducem mai departe. Pof-tim, aici e telexul.

Îi arată o bandă de hirtie lungă, bleu.

— Și ce să fac acum ? întreabă speriat procurorul.

— Ordinul e ca poliția să se retragă la ca-zarmă, iar pe tine, procuratura generală te roagă să raportezi chiar astăzi ce ai rezolvat.

Procurorul și femeia coboară din camionetă.

— Nu aprob aceste dispoziții contradictorii, amestecul atît de mare al armatei în chesti-uni civile.

— Prietene, asta-i viața. Și, dealtfel, ser-vim într-o singură casă.

Maiorul își privește ceasul, ca omul pre-sat de timp :

— Cred că puteți porni, spune sec.

— Vi-l prezint pe domnul maior. Dum-nealui e comandantul militar al sectorului, spune procurorul către femeie.

Maiorul îi stringe mîna, se înclină :

— Maior Macros, încîntat. Te rog, puteți porni.

Procurorul urcă tăcut în camionetă, pornește îndărăt, spre mașinile cele mari. Soldați în salopete de culoarea terenului, cu căști de oțel, îi coboară pe mercenari din mașini, îi impresoară, îi mină spre păduri.

Camioanele și jeep-ul procurorului pornesc spre oraș. Maiorul privește scena, atinge bra-țul femeii :

— Am putea porni și noi, încetișor.

— De ce ? Unde mă duceți ?

— Din păcate, doamnă, trebuie să vă mă-rturisesc că mai aveți doar zece minute.

— Nu înțeleg.

— De trăit. Mai aveți zece minute.

— Vreți să mă ucideți ?

— Se poate spune și așa. Ordinul spune că nu puteți trece vii hotarul orașului.

— Dar pentru ce ?

— Niciodată nu se obișnuiește să se argu-menteze ordinul, pot să vă spun totuși pă-rerea mea personală. Ceea ce ați făcut este, în esență, o idee nouă. Adîncă, filozofică, poate nici dumneavoastră nû știți cît e de profundă...

— Compania mă va apăra.

— Glumiți ! Compania a renunțat demult la dumneavoastră. Ieri, ministerul de război a răscumpărat fortăreața.

— Nu înțeleg ce vor. Vor să continue alt-fel ? Putem s-o facem și altfel. Dacă nu vor s-o facă prin Companie, pot eu personal să organizez totul. Să spună doar ce vor.

— Eu execut doar un ordin, însă părerea și experiența mea personală mă îndreptătesc

să cred că cine face un anume lucru timp mai îndelungat, se anihilează. Pentru sarcini noi, pentru transformări de esență trebuiesc oameni noi.

— Nu-i adevărat. Eu știu tot. Puteți să întrebați, eu pot organiza orice. Nu veți fi în ciștiș dacă mă uciideți. M-ați putea folosi. La orice. Știu să fac orice. Să spună ei ce vor și eu fac.

— Înțeleg. În ce relații vă aflați cu mercenarii? Vă iubesc?

— Mă adoră.

— Cîți sînt?

— Patruzeci și patru.

— Pentru cît timp ați făcut contract cu ei?

— Pentru doi ani.

— Ce salariu anual au?

— În total?

— Da.

— Un milion și jumătate.

— Înțeleg. Credeți că ar fi dispuși să intre în slujba statului grec?

— Am să-i conving.

— Ar fi repartizați în efectivul secției a șaptea, specială, a ministerului de război.

— Spuneți-mi ce vor? Ce vor de la mine? Fac orice. Spuneți-mi ce să fac?

— Cred că am să pot rezolva. Ministerul va prelua fortăreața și vrea să instruiască aici o unitate specială de luptă contra comuniștilor, a partizanilor. „Șepcile verzi” grecești. Ne-am gîndit să vă preluăm, pe dumne-

voastră și pe mercenari în efectivul armatei, pe dumneavoastră cu grad de colonel, ca organizatoare, iar mercenarii cu grad de locotenenți majori, cu salarii speciale, ca instructori. Puteți s-o faceți?

— O fac.

— În privința mercenarilor, pot să mă bizui pe dumneavoastră?

— Mă aveți în mină.

— Adevărat. Mulțumesc, atît am vrut.

— De ce ați făcut cu mine jocul acesta?

— Era necesar. Credeam că sînteți pe post de profet antimilitarist. Trebuia să vă verificăm flexibilitatea.

— Înțeleg. A fost un test destul de dur.

— Dacă nu mă înșel, nici dumneavoastră n-ați aplicat altele mai blînde.

— Poate.

— Dealtfel, eu voi fi comandantul taberei de instrucție.

— Dar procurorul?

— Dacă vreunul din mercenari ezită, i-l predăm. Aici crima este destul de aspru pedepsită.

— Lăsați mercenarii în seama mea.

— E-n regulă. Să ne întoarcem deci acum la fortăreață, să ne orientăm, să vorbim cu mercenarii. Cred că sînteți de acord.

— Da.

— Cu atît mai mult cu cît veți fi unul din locuitorii mei.

— Mulțumesc, domnule maior.

— Nu-mi mulțumiți, vă consider o organizatoare excelentă, avem nevoie de dumneavoastră. Cum se numește comandantul mercenarilor ?

— Maior Narviks.

— Narviks. E norvegian ?

— Începînd de astăzi, grec.

— Înțeleg. Putem pleca, doamnă.

35
13

34
13

105

102

35

34

455

442

424 / 39
39 / 12,5
= 84
68

160
470

Lector : DENISA COMĂNESCU
Tehnoredactor : ELENA POPESCU
Bun de tipar 6-II-1980. Coli tipar 7.

Tiparul executat sub comanda
nr. 645 la
Intreprinderea poligrafică
„13 Decembrie 1918”,
str. Grigore Alexandrescu nr. 89-97
București,
Republica Socialistă România

125
34

5010
375

42150

46

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

